C:\Users\Plazma\Desktop\A\Stout Rex-Rodinná záležitost.pdb

PDB Name: Stout Rex-Rodinná záležitost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.5.2007
Modification Date: 2.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Rex STOUT
Rodinná záležitost

1
Když někdo stiskne tlačítko u předních dveří našeho starého pískovcového domu, zvonky se rozezní na čtyřech místech: v kuchyni, v kanceláři, dole ve Fritzově pokoji a nahoře v mém pokoji. Vždycky záleží na okolnostech, kdo jde otevřít. Je-li za deset minut jedna v noci a já nejsem doma, nikdo neotevírá, dokud zvonek nepřestane zvonit. Jestliže zvonek stále zvoní, řekněme čtvrt hodiny, Fritz se vyhrabe z postele, dojde ke dveřím, otevře je na těch pět centimetrů, co mu dovolí řetěz, a řekne nepracujeme až do rána. Jsem-li doma já, vyhrabu se z postele já, otevřu okno, kouknu se dolů, kdo to je, a začnu řešit problém.
Nestává se často, aby zvonek zvonil v tuhle dobu, ale tenkrát v pondělí v noci nebo spíš v úterý ráno koncem října se to stalo. Byl jsem doma, ale ještě jsem neležel v posteli. Seděl jsem v kanceláři, když jsem krátce předtím zavezl Lily Rowanovou domů z Flaminga, kde jsme byli na představení a na lehké večeři. Vždycky se stavím v kanceláři, jestli mi Wolfe něco nenapsal do bloku na mém psacím stole. Dnes v noci tam nic nebylo a já zrovna přecházel k sejfu, abych zkontroloval, je-li zamčen, když zazvonil zvonek. Šel jsem do haly a skrze okno, které je zvenku neprůhledné, jsem přede dveřmi uviděl stát Pierra Ducose.
Pierre mě často obsluhoval. Už obsloužil mnoho lidí v jedné ze tří místností nahoře v Rustermanově restauraci. Nikdy j sem ho nikde jinde neviděl – určitě ne za těmito dveřmi uprostřed noci. Vytáhl jsem zástrčku, otevřel jsem dveře a řekl: „Nemám hlad, ale pojďte dál."
Překročil práh a pronesl: „Musím mluvit s panem Wolfem."
„V tuhle dobu?" Zavřel jsem dveře. „To nejde, pokud se ovšem nejedná o život."
„Jedná."
„I tak." Podíval jsem se na něj. Ještě nikdy jsem ho neviděl takhle bez číšnické uniformy. Věděl jsem, že mu je dvaapadesát, ale ve svém volném světlehnědém kabátě, který mu sahal až ke kolenům, vypadal starší. Klobouk neměl. Připadalo mi, jako by se uvnitř svého kabátu scvrkl a jeho obličej se zdál menší a více vrásčitý. „O čí život jde?" zeptal jsem se.
„O můj."
„Tak to mi můžete povědět." Obrátil jsem se. „Pojďte se mnou."
Následoval mě do kanceláře. Když jsem mu navrhl, aby si odložil kabát, řekl, že si ho nechá na sobě, což bylo rozumné, protože topení bylo vypnuté už dvě hodiny a termostat byl navíc snížen o čtyři stupně, abychom ušetřili naftu. Přistrčil jsem mu jedno ze žlutých křesel, sedl jsem si ke svému psacímu stolu a zeptal se ho, o co se jedná.
Gestikuloval oběma rukama. „Jak jste řekl. Jedná se o život. O můj život. Jeden muž mě chce zabít."
„To nebude stačit. Dobří číšníci jsou vzácní, a krom toho, nejste ještě na umírání dost starý. Kdo je ten člověk, a proč vás chce zabít?"
„Děláte si legraci. Smrt není legrace."
„Jistě že je. Život není legrace. Kdo vás chce zabít?"
„Řeknu to panu Wolfovi."
„Ten je v posteli a spí. Přijímá pouze ty lidi, se kterými si domluvil schůzku, ale u vás by udělal výjimku. Přijďte zítra dopoledne v jedenáct. Nebo, pokud je to naléhavé, řekněte to mně."
„Já –" Podíval se na mě. Jelikož už mě viděl nejméně padesátkrát, možná stokrát z úplné blízkosti, jistě mě měl v oku, takže o mých mírách asi neuvažoval, ale o něčem se nejméně deset vteřin rozhodoval. Otevřel ústa a zase je zavřel, potom je znovu otevřel, aby promluvil. „Víte, pane Goodwine, já vím, že pan Wolfe je nejlepší detektiv na světě. Felix to říká také – nejen Felix, každý to říká. Vy jste samozřejmě také dobrý detektiv, to také každý ví, ale když si je člověk jistý, že se ho někdo chystá zabít, pokud – pokud…" Ruce na jeho kolenou byly zaťaté v pěst a on je otevřel, dlaněmi vzhůru. „Musím to říci jen panu Wolfovi."
„Dobrá. Zítra dopoledne v jedenáct. V kolik hodin chodíte do práce?"
„Zítra nejdu do práce –" Podíval se na hodinky. „Je deset hodin. Kdybych mohl – támhle, na té pohovce? Nebudu potřebovat žádné přikrývky, nic. Nebudu nikoho vyrušovat. Nebudu dělat žádný hluk."
Takže byl opravdu v průšvihu. Nebo si aspoň myslel, že je. Na té pohovce v rohu za mým psacím stolem se dalo spát skvěle, jak jsem věděl z vlastní zkušenosti, jelikož jsem na ní za mimořádných okolností strávil hezkých pár nocí. A na druhé straně za stěnou, která tvořila roh, byla plně vybavená koupelna. Ale nechat někoho samotného v kanceláři, s

těmi deseti tisíci dokumenty v šanonech a zásuvkách, z nichž spousta ani nebyla uzamčena, bylo samozřejmě vyloučeno. Měl jsem čtyři možnosti: přesvědčit Pierra, aby to řekl mně, jít nahoru a vzbudit Wolfa, nechat Pierra přespat, nebo ho vyhodit. Ta první by mohla trvat i hodinu, a já jsem byl unavený a ospalý. Druhou možnost nebylo radno zkoušet. Kdybych Pierra vyhodil a on by nemohl přijít dopoledne v jedenáct, protože by byl mrtev, znamenalo by to, že až bude Wolfe příště obědvat nebo večeřet v té malé místnosti nahoře u Rustermana, bude ho obsluhovat nějaký nový číšník, a to by bylo politováníhodné.
Podíval jsem se na něj. Měl bych ho rychle prohledat? Je možné, aby měl na Wolfa osobně spadeno, z nějakých mně neznámých důvodů, nebo by ho najal někdo z toho asi tisíce lidí, kteří si myslí, že svět by byl lepší bez Nero Wolfa? Bylo to samozřejmě možné, ale kdyby tomu tak bylo, tenhle komplikovaný trik by jistě nebyl tím nejlepším způsobem, jak to provést. Pro Pierra by bylo jistě o mnoho jednodušší a jistější, kdyby příště, až Wolfe přijde na oběd, nasypal něco do omáčky, nebo do čehokoliv. A krom toho, nejen že Pierre měl dobře okouknutého mě, já měl také dobře okouknutého jeho.
Řekl jsem: „Moje pyžamo by vám bylo moc velké.“
Zavrtěl hlavou. „Nechám si na sobě svoje oblečení. Obyčejně spím neoblečený.“
„Dobře. Na posteli v jižním pokoji je spousta přikrývek. Je to o dvě patra výš, ve stejném patře, jako je můj pokoj, nad pokojem pana Wolfa. Šel jsem zrovna nahoru, když jste zazvonil.“ Postavil jsem se. „Pojďte se mnou.“
„Ale pane Goodwine, nechci – mohu zůstat tady.“ Zvedl se z křesla.
„To nemůžete. Buďto půjdete nahoru, nebo půjdete pryč.“
„Nechci jít pryč. V neděli v noci mě někdo chtěl přejet autem. Chtěl mě zabít. Bojím se jít ven.“
„Tak tedy pojďte se mnou. Možná, když se na to vyspíte…“
Pohnul jsem se, přešel ke dveřím, a on šel. Cvrnkl jsem do vypínače. Nikdy se zbytečně neloudám, když jdu do schodů, a tak jsem na Pierra musel čekat na konci prvního schodiště, protože on byl teprve v polovině cesty. Na konci druhého schodiště jsem zahnul doleva, otevřel dveře jižního pokoje a rozsvítil světlo. Nemusel jsem kontrolovat postele ani ručníky v koupelně, protože jsem věděl, že všechno je v pořádku; jediné, co jsem musel udělat, bylo zapnout radiátor.
„Mrzí mě to, pane Goodwine,“ řekl Pierre. „Moc mě to mrzí.“
„Mě také,“ odpověděl jsem. „Mrzí mě, že jste v takové bryndě. Zůstaňte tady, dokud vám neřeknu, že už jsem o vás panu Wolfovi pověděl. To bude kolem deváté. Jestli ale otevřete dveře a vyjdete na chodbu před osmou, v mém pokoji to zapne poplašné zařízení a vzápětí nato mě uvidíte ve vašem pokoji s pistolemi v obou rukou. To je kvůli bezpečnosti. Měl jsem vám asi nabídnout alespoň hlt něčeho k pití. Whisky? Třeba byste potom lépe usnul?“
Zavrtěl hlavou a já zavřel dveře a odešel. Když jsem přišel do svého pokoje, který je na konci chodby, podíval jsem se na hodinky. Čtvrt na dvě a dvě minuty. Nebudu mít svých osm hodin. Když se dostanu domů takhle pozdě, obyčejně si nařizuji budík na půl desátou, za těchto okolností by to však bylo pozdě. Budu muset vstát, obléci se a říct Wolfovi o téhle návštěvě ještě před devátou, než půjde nahoru do skleníků.
Mám samozřejmě spočítáno, kolik minut uběhlo od té doby, co jsem vstoupil do svého pokoje, když se to stalo. Šest, možná sedm. Už jsem měl pyžamo vyndané ze skříně, nařízený budík, věci z kapes uložené na toaletním stolku, zapnutý telefon, sako s kravatou pověšené, sundané boty a ponožky, a zrovna jsem si rozepínal pásek, když nastalo zemětřesení a dům se zachvěl. Včetně podlahy, na které jsem stál. Od té doby jsem už několikrát zkoušel ten zvuk k něčemu přirovnat, ale nejde to. Nebylo to ani jako bouřka, ani jako zvuk nějaké zbraně nebo čehokoliv, co jsem do té doby slyšel. Nebylo to ani zadunění, ani bouchnutí, ani třesknutí; byl to prostě jenom veliký hluk. Mezi mnou a tím výbuchem byly ovšem dveře a zdi.
Skočil jsem ke dveřím, otevřel je a rozsvítil světlo na chodbě. Dveře do jižního pokoje byly zavřené. Běžel jsem k nim a zkusil je otevřít. Ne. Pierre se zamkl. Seběhl jsem o jedno patro níž, zjistil, že dveře do Wolfova pokoje jsou netknuté, přistoupil jsem k nim a zaklepal. Jako obvykle – třikrát, s malými pomlkami. Když jsem s tím skončil, ozval se zevnitř jeho hlas.
„Archie?“
Otevřel jsem dveře, vstoupil dovnitř a rozsvítil světlo. Marně přemýšlím, proč vypadá v těch svých žlutých pyžamech větší než v obleku. Ne tlustší, prostě větší. Žlutá elektrická deka i černá přikrývka byly shrnuté a on seděl na posteli.
„Co je?“ chtěl vědět.
„Nevím,“ odpověděl jsem a doufal, že mi hlas nepřeskočil samou radostí, že ho vidím. „Uložil jsem jednoho muže v jižním pokoji. Dveře jsou zajištěné zevnitř. Jdu se tam podívat.“
Ze tří oken, která jsou v jižní zdi, jsou dvě krajní vždy na noc otevřena asi na deset centimetrů, ale prostřední je zavřené, zamčené a závěsy jsou zatažené. Šel jsem, rozhrnul závěs, odstrčil zástrčku, otevřel okno a vylezl ven. Požární žebřík je jen třicet centimetrů vzdálený od okna. Už si ani nepamatuji, jestli moje bosá chodidla cítila chlad železných příček, jak jsem šplhal nahoru. Určitě jsem ho ale necítil, když jsem se dostal dost vysoko na to, abych viděl, že skoro všechno sklo z hořejších oken je vysypané. Prostrčil jsem ruku zubatými okraji, otočil kličkou, zatlačil a otevřel jsem to, co zbylo z okna, a strčil jsem hlavu dovnitř.
Ležel na zádech, hlavou ke mně a nohama směrem ke dveřím šatníku ve zdi napravo. Vyndal jsem zbytky střepů z okenního rámu, prolezl dovnitř, a když jsem neviděl žádné střepy na koberci, došel jsem až k němu. Z jeho obličeje nezůstalo nic. Nic podobného jsem dosud neviděl. Vypadalo to asi jako kdybyste natřeli něčí obličej tenkou vrstvou kynutého těsta a potom spodní polovinu postříkali krví. Byl samozřejmě mrtvý, ale zrovna jsem seděl ve dřepu, abych se o tom ujistil, když někdo třikrát silně zaklepal na dveře. Když jsem odemkl a otevřel, stál za nimi Wolfe. Nechává si vždy jednu ze svých holí ve stojánku v hale v přízemí a ostatní čtyři na věšáku ve svém pokoji, a teď zrovna držel tu největší a nejsilnější z nich, s knoflíkem o velikosti mého zápěstí, o které tvrdí, že je ze dřeva černohorské jabloně.
Řekl jsem: „To nebudete potřebovat,“ a ustoupil jsem na stranu, abych mu udělal místo.

Překročil práh, zastavil se a rozhlížel se kolem.
Spustil jsem: „Je to Pierre Ducos, od Rustermana. Přišel hned po tom, co jsem se vrátil domů a tvrdil, že ho chce nějaký muž zabít a že vám to musí říct. Vysvětlil jsem mu, že jestli je to naléhavé, může to vyklopit mně, nebo že může přijít a říct vám to v jedenáct hodin. Tvrdil, že ho někdo chtěl srazit autem a –“
„Nechci žádné detaily.“
„Žádné nejsou. Chtěl na vás počkat v kanceláři na pohovce, což samozřejmě nebylo možné, tak jsem ho vzal sem nahoru. Řekl jsem mu, aby počkal tady, a šel jsem do svého pokoje. Za několik minut jsem uslyšel ránu a ucítil otřes. Hned jsem sem běžel. Dveře měl zajištěné, a –“
„Je mrtvý?“
„Ano. Okna vyletěla ven, takže to byla bomba. Než zavolám policii, ještě se tu rozhlédnu. Jestli vy –“
Přestal jsem, protože se Wolfe pohnul. Došel k Pierrovi, sklonil se a koukal. Potom se napřímil a rozhlédl se kolem. Díval se na dveře od šatníku, které byly předtím otevřené, vrazily do zdi a rozštíply se, na omítku ze stropu, která ležela na zemi, na stůl, který ležel nohama vzhůru, na kousky lampy, která na něm stávala, na židli, která byla odmrštěna přes celý pokoj až k nohám postele, a tak dále.
Podíval se na mě a poznamenal: „Předpokládám, že jste musel.“
O této poznámce jsme od té doby mnohokrát dlouze diskutovali, ale tenkrát jsem řekl pouze: „Jo. Chystám se –“
„Já vím, k čemu se chystáte. Nejdřív si obujte boty. Já jdu do svého pokoje a zamknu dveře. Budu tam, dokud nepřijdou a zase neodejdou, a nebudu nikoho přijímat. Řekněte Fritzovi, že až mi ponese snídani, musí se ujistit, že nikdo není nablízku. Až přijde Theodor, řekněte mu, aby mě nečekal…. Napadá vás snad ještě něco, co byste někomu měl říct?“
„Ne.“
Odcházel, a stále ještě svíral v ruce černohorské jabloňové dřevo za užší konec. Neslyšel jsem výtah, takže šel po schodech, což se stává zřídkakdy. Bosý.
Tenkrát nevěděl, k čemu se chystám. Nevěděl, že sejdu do přízemí, do Fritzova pokoje. Nejdřív jsem ovšem šel do svého pokoje, oblékl si ponožky, obul boty a vzal si sako. Potom jsem sešel o dvě patra níž do kanceláře, abych zapnul topení a potom ještě níž, kde jsem zaklepal na Fritzovy dveře a nahlas jsem zavolal svoje jméno. Mívá tvrdý spánek, ale dveře se otevřely za půl minuty. Šos jeho bílé noční košile vlál v průvanu od otevřeného okna. Náš spor pyžamo versus noční košile zřejmě nikdy nebude ukončen.
„Promiňte, že ruším,“ řekl jsem mu, „ale stal se malér. Přišel jeden člověk, já ho uložil v jižním pokoji. Jenže měl s sebou bombu, která vybuchla a zabila ho. V tom pokoji je všechno zničené. Pan Wolfe se tam byl podívat a teď je zamčený ve svém pokoji. Asi se už moc nevyspíte, protože přijdou davy lidí a bude tu rámus. Až ponesete panu Wolfovi nahoru snídani –“
„Za pět minut,“ odpověděl. „Vy budete v kanceláři?“
„Ne. Nahoře. V jižním pokoji. Až ponesete tu snídani, ujistěte se, že jste sám.“
„Čtyři minuty. Potřebujete mě nahoře?“
„Ne. Dole. Můžete je pustit dovnitř, to nám pomůže. Není žádný spěch. Mám ještě něco na práci, než je zavolám.“
„Koho mám pustit dovnitř?“
„Kohokoliv. Všechny.“
„Bon Dieu.“
„Souhlasím s vámi.“ Otočil jsem se a zamířil ke schodům a cestou nahoru jsem se rozhodl, že si nebudu brát z kanceláře gumové rukavice, protože by mě to zdržovalo.
Pierre stále ještě ležel na zemi, a první otázka byla, co ho tam dostalo. Nejsem na tyhle věci expert, ale mohl jsem na něco přijít, a taky že jsem přišel. Mezi kousky omítky na zemi jsem našel několik malých předmětů, které nepocházely ze stropu a které jsem nedokázal nikam zařadit. Největší z nich měl asi poloviční velikost mého nehtu u palce. Ale našel jsem čtyři, které jsem zařadit dokázal, alespoň jsem si myslel, že dokážu – čtyři malé kousky hliníku. Největší z nich byl asi šest milimetrů široký a asi centimetr dlouhý, a bylo na něm vytištěno tmavozelenou barvou EDR. Na menším kousku bylo vytištěno DO a na třetím du. Na jednom nebylo nic. Nechal jsem je tam; kde jsem je našel. Trable s odstraňováním důkazů z místa zločinu spočívají v tom, že jednoho dne je třeba budete chtít předvést, a potom musíte říct, kde jste k nim přišel.
Druhá otázka souvisela s tím, co mě přinutilo uvažovat o gumových rukavicích: nemá u sebe Pierre něco, z čeho bych mohl zjistit nějaké jméno, nebo jakákoli jiná fakta? Klekl jsem si vedle něj a pustil se do důkladné práce. Měl na sobě stále kabát, ale v kapsách nebylo nic. V kapsách saka a kalhot byla většina obvyklých věcí – cigarety, zápalky, několik dolarů v mincích, svazek klíčů, kapesník, kapesní nůž, náprsní taška s řidičským průkazem, kreditními kartami a čtyřiaosmdesáti dolary v bankovkách – ale nic, co by dávalo alespoň malou naději na nějakou stopu. Existovaly samozřejmě i další možnosti – jeho boty nebo něco, co mohl mít skrytého pod oblečením, ale to by trvalo moc dlouho a já jsem to už i tak přetáhl.
Sešel jsem do kanceláře a našel tam Fritze už úplně oblečeného. Sedl jsem si ke svému stolu, přitáhl si telefon a vytočil číslo, které jsem nemusel hledat.

2

Postoj seržanta Purleyho Stebbinse vůči mně a Wolfovi je ano a ne, nebo spíš ne ale ano. Nalezne-li nás v dosahu deseti mil od nějaké vraždy, je jeho přáním, aby dělal raději dopravu nebo drogy, ale přitom ví, že se pravděpodobně stane něco, o co by moc nerad přišel. Můj postoj k němu je ten, že by mohl být i horší. Dokázal bych několik takových jmenovat.

Ve 4:52 ráno seděl v jednom ze žlutých křesel v kanceláři, polykal sousto, které si ukousl z Fritzova sendviče, a vztekal se: „Vy víte zatraceně dobře, že se ho musím zeptat, jestli Ducos nebo kdokoliv v restauraci někdy řekl něco, co by nám mohlo sloužit jako stopa. Nebo se ho na to bude ptát někdo jiný. Někdo přijde buďto v jedenáct hodin, nebo v šest.“
Už jsem měl svůj sendvič snědený. „Pochybuji, že se dostane dovnitř,“ odpověděl jsem. „Určitě ne v jedenáct, a v šest pravděpodobně také ne. Možná, že pan Wolfe nebude mluvit ani se mnou. Člověk zabitý tady v jeho domě, ani ne tři metry od něj? Přece ho znáte, nebo ne?“
„Samozřejmě. Inspektor ho taky zná. Vás taky znám. Jestli myslíte, že byste mohl –“
Praštil jsem dlaní do desky svého psacího stolu. „Nezačínejte s tím zase. V prohlášení, které jsem podepsal, je jasně řečeno, že jsem si Pierrovu mrtvolu prohlídnul. Mohl jsem vám to říct, když jsem telefonoval. Ale to je všechno. Nevzal jsem tam nic. A ještě vám prozradím jednu věc, která není v mém prohlášení: přiznávám, že mám důkaz. Vím o něčem, co by se určitě dalo použít u soudu, kdyby došlo k přelíčení.“
„No ne. Opravdu? Opravdu?“
„Jistě. Pošlete samozřejmě všechno, co jste v pokoji našli, do laboratoře, a tam jim nebude dlouho trvat a přijdou na to také, snad za pár dnů. Ale vy byste možná byl rád první, kdo s tím vyrukuje… Vím, v čem byla ta bomba.“
„Tak vy to víte. A nenapsal jste to do svého prohlášení.“ „Vydalo by to aspoň na stránku, a já byl unavený. Také jsem si říkal, že vám to raději povím. Už jste někdy viděl doutník Don Pedro?“
Zrovna dojídal poslední kousek sendviče, s očima přilepenýma na mě. „Ne.“
„Cramer by si ho nejspíš ke žvýkání nekoupil. Devadesát centů za kus. U Rustermana je mají. Jsou balené v hliníkových tubách. DON PEDRO je na tubě napsáno velkými písmeny, tmavozeleně, a pod tím je malými písmeny napsáno Honduras. Mezi materiálem, který jste sesbírali, je kousek hliníku s velkým nápisem DO, jeden s malým du, a ještě jeden větší s velkým EDR. Takže se stalo asi tohle. Když jsem odešel z pokoje, Pierre seděl nebo stál, nebo se několik minut procházel, pak si řekl, že by se mohl svléct a jít spát, a šel otevřít dveře šatníku. Když si svlékáte kabát, abyste ho pověsil, strčíte automaticky ruce do kapes? Já to dělám. On to také udělal. A v jedné z nich byla hliníková tuba od doutníku DON PEDRO, kterou samozřejmě poznal. Nevěděl, jak se tam dostala, a odšrouboval víčko, přičemž tubu držel blízko u obličeje, řekněme pětadvacet centimetrů. Byl to právě kousek hliníku, co mu udělal tu hlubokou ránu v čelisti. Existuje nějaký výraz pro sílu, která zatlačila jeho obličej dovnitř, ale nemohu si na něj vzpomenout. Chcete-li to zahrnout do své zprávy, můžete si ho vyhledat v encyklopedii.“
Purleyho ústa byla pevně sevřena. Neotevřel je. Jeho oči, které mě sledovaly, byly napůl zavřené. V mé sklenici zůstalo na dně něco mléka, a já ji zvedl a dopil ho. „Co jsou ty kousky hliníku –“ dodal jsem, „to jsem věděl dřív, než jsem vám zavolal, ale ten zbytek, jako kde byly a jak se to přesně stalo – to jsem vykoumal později, když jsem tady posedával a neměl do čeho píchnout. Taky jsem uvažoval o tom, co by se stalo, kdybych byl Pierra předtím, než jsem ho vzal nahoru, prohledal. Určitě by mě taky zajímalo, co je v té tubě. No, jsem ještě pořád tady. Už jsem vám vysvětloval, proč jsem ho neprohledal. Jelikož jsem tohle ve svém prohlášení vynechal a nechal si to jenom pro vás, měl byste mi poslat krabici bonbónů. Mám rád karamely.“
Konečně otevřel ústa. „Pošlu vám orchidej. Víte, co by se stalo, kdyby se tohohle domákl Rowcliff?“
„Jistě. Poslal by celé komando, aby vyštourali, kde jsem naposledy kupoval doutník DON PEDRO. Ale vy máte mozek, který občas i používáte.“
„Tohle dejte někdy do svého prohlášení. Můj mozek mi říká, že vám Ducos mohl prozradit něco, co vás třeba přivedlo na stopu, jak se ta tuba dostala do jeho kapsy, ale to ve vašem prohlášení není.“
„Asi jsem to zapomněl. Houby.“
„Můj mozek mi taky říká, že okresní státní zástupce bude chtít vědět, proč jsem vás nepředvedl jako důležitého svědka. Bomba vybuchla v jednu hodinu dvacet čtyři minut. A vy jste byl vedle v pokoji a nasel jste Ducose o dvě až tři minuty později. Ale volal jste až ve dvě hodiny a jedenáct minut. To je pětačtyřicet minut, a vy víte, co o tom říká zákon. Máte přece licenci.“
„Musíme se k tomu zase vracet?“
„Státní zástupce bude chtít vědět, proč jsem vás nepředvedl.“
„Jistě, a vy mu to řeknete. Já také, až se trochu vyspím. Bylo přece zřejmé, že není třeba spěchat. Ať už Pierra zabilo cokoliv, přinesl si to s sebou. Stalo se to uprostřed noci. I kdybyste se sem byli dostali za dvě minuty, stejně by vám to nepomohlo. Nebyl žádný spěch. A pořád není. Takové věci jako kde byl a koho viděl, než sem přišel, můžete stejně zjišťovat až ráno. U Rustermana teď není nikdo kromě vrátného, a ten asi spí. Mám pro vás návrh. Nemusíte mi posílat orchidej, ale dejte mi místo ní písemné povolení, že můžu zlomit pečeť na tom pokoji, jít a zakrýt něčím ta okna. Stejně tam žádná pečeť ještě není. Takhle tam může kdokoli vlézt po požárním žebříku. Jinak s tím zbytkem, omítkou a tak, si nemusíte dělat starosti.“
„Omítka je fuč.“ Podíval se na hodinky a vstal. Vzepřel se přitom o opěrky křesla, což dělá zřídkakdy. „Ale přece něco přiznáváte. Jste čím dál tím měkčí. To okno je zabezpečené. A na to ostatní zapomeňte. Někdo se sem přijde ještě podívat. Někdo, kdo se vyzná v bombách. Taky se někdo přijde podívat na Wolfa.“
„Řekl jsem vám přece, že asi nebude –“
„Jo. Víte, co si myslím? Myslím, že udělal díru ve stropě a prostrčil tamtudy tu bombu.“
Mířil ke dveřím.
Pomalu jsem vstal a šel za ním. Už jsem nepotřeboval spěchat. Vlastně jsem nepotřeboval skoro nic. Když pak byl pryč a dveře byly zavřené, šel jsem a dal je na řetěz. Vypnul jsem světla v kanceláři a hale a vyšel dvě patra nahoru do svého pokoje. Talíře a sklenice jsem nechal v kanceláři na stole, čemuž se dá jen těžko uvěřit. Fritz šel spát už asi před hodinou, kdy odešli všichni kromě Purleyho, a když nám předtím přinesl nějaké sendviče, aniž by se byl zeptal, jestli o ně někdo stojí.

Samozřejmě jsem usnul hned za dvě minuty po tom, co jsem si lehl, a spal jsem bez problémů. Nechlubím se tím, že jsem takový dobrý spáč, protože si myslím, že to nejspíš ukazuje na to, že jsem primitivní nebo vulgární, nebo tak něco. Jenom to přiznávám. Také přiznávám, že jsem si nařídil budík až na desátou. Byl jsem si jistý, že mě stejně někdo probudí před desátou, i když jsem vypnul telefon. Domácí telefon jsem totiž nechal zapnutý.
Nikdo mě však neprobudil. Když se ozval hlas z rádia: „A nikdy nebudete litovat, že jste uposlechli ten impuls a rozhodli se vyzkoušet jediný pleťový krém, po kterém se budete rádi dotýkat své kůže," natáhl jsem po něm ruku, aniž bych otevřel oči. Zkoušel jsem se přesvědčit, že by ještě jedna hodinka neuškodila, ale nebylo to nic platné, protože jsem si uvědomil, že mám problém, který nepočká. Theodor. Otevřel jsem oči, sáhl po domácím telefonu a zavolal do kuchyně.
Za pět vteřin se ozval Fritzův hlas. „Ano."
Prohlašuje, že nenapodobuje Wolfa, protože Wolfe říká „Ano?", kdežto on říká „Ano."
Zachraptěl jsem: „Už jste vzhůru a oblečený."
„Ano. Donesl jsem mu snídani."
„Jedl?"
„Ano."
„Proboha, jak jste stručný a sladký."
„Sladký ne, Archie. Ani on není sladký. A vy?"
„Ne. Já nejsem ani sladký, ani kyselý. Já jsem hotový. Co dělá Theodor?"
„Přišel a šel hned nahoru. Řekl jsem mu, že pan Wolfe nepřijde…"
„Hned jsem dole, ale se snídaní si nedělejte starosti. Posnídám druhou část Timesů. S octem."
„Jsou lepší s kečupem." Zavěsil.
Ale když jsem se nakonec dostal do kuchyně, bylo prostřeno. Příbory a šálek a talířek a toaster a miska s máslem spočívaly na malém stolečku, Timesy byly na věšáku a pánvička na sporáku. Na velkém stole uprostřed místnosti stál talíř s plátky domácí sekané. Vzal jsem si sklenici a šel si do lednice pro pomerančový džus. Trochu jsem si nalil a usrkl.
„Co se mě týče," řekl jsem Fritzovi, „vy a já jsme stále přáteli. Vy jste můj jediný přítel na světě. Odjeďme někam. Do Švýcarska? To by mělo být dostatečně daleko. Už někdo volal?"
„Čtyřikrát někdo zvonil, ale já jsem neotvíral. Ani on ne." Vařič pod pánvičkou už byl zapnutý. „Ta věc na dveřích horního pokoje, NEWYORSKÉ POLICEJNÍ ODDĚLENÍ, jak dlouho to tam zůstane?"
Napil jsem se pomerančového džusu. „To je výborný nápad," odpověděl jsem. „Zapomenout na všechny ostatní detaily, jako jsou třeba titulky v novinách HOST V DOMĚ NERO WOLFA ZABIT BOMBOU nebo ARCHIE GOODWIN OTEVÍRÁ DVEŘE VRAŽDĚ – a soustředit se na ty dveře. Bezvadný nápad."
Dával zrovna slaninu na pánvičku. Došel jsem ke své židli u malého stolku a sundal Timesy. Prezident Ford po nás chtěl, abychom udělali něco s inflací. Nixon byl v pooperačním šoku. Soudce Sirica konečně řekl Ehrlichmanovu právníkovi, že moc mluví. Arabové zase nechali Arafata, ať si dělá, co chce. Články, které by mě za normálních okolností donutily nalistovat vnitřní stránky, ale tentokrát jsem dočetl první odstavec jen silou vůle. Zkusil jsem jiné rubriky – sport, počasí, smuteční oznámení, krátké zprávy z metropole – a zjistil jsem, že můžete rozkázat svému mozku, co má dělat, jen pokud s vámi váš mozek souhlasí. Od toho jsem přešel k rozhodování, zdali to něco znamená, a když ano, tak co, když ke mně přistoupil Fritz s dvěma plátky sekané na talíři. Položil je přede mě a udělal zvuk, který bych popsal asi jako „Čá!" Zeptal jsem se ho proč a on mi odpověděl, že zapomněl med, vrátil se a přinesl ho.
Když jsem si mazal třetí toust, zazvonil telefon. Počítal jsem. Zazvonil dvanáctkrát a pak utichl. Za několik minut se ozval Fritz: „Ještě jsem neviděl, že byste tohle někdy udělal."
„Asi toho bude víc, co jste mě ještě neviděl dělat. Přinesl jste talíře a sklenice, které jsem nechal v kanceláři?"
„Ještě jsem v kanceláři nebyl."
„Zmiňoval se o mně pan Wolfe když jste mu nahoru nesl snídani nebo když jste šel potom pro tác?"
„Ne. Ptal se mě, jestli jsem se v noci vzbudil. Začal jsem mu povídat, kolik tady bylo v noci lidí, ale on mě přerušil."
„Jak vás přerušil?"
„Tím, že se na mě podíval a pak se otočil zády."
„Byl oblečený?"
„Ano. Měl ten tmavohnědý oblek s drobným proužkem. Žlutou košilí a hnědou kravatu."
Když jsem odložil prázdný šálek od kávy a došel do kanceláře, bylo deset minut po jedenácté. Jelikož Wolfe nepřišel dolů v jedenáct, pravděpodobně nepřijde vůbec. Řekl jsem si, že by bylo hloupé zanedbat domácí práce, tak jsem utřel prach na stole, obrátil včerejší stránku kalendáře, vyměnil vodu ve váze na Wolfově stole, odnesl včerejší talíře a sklenice do kuchyně a dal jsem křeslo, na kterém seděl Purley, na své místo. Zrovna jsem otvíral poštu, když zazvonil domácí telefon. Zvedl jsem jej a řekl: „Jsem v kanceláři."
„UŽ jste jedl?"
„Ano."
„Přijďte sem nahoru."
Vyndal jsem ze zásuvky kopii svého prohlášení a šel. Jelikož mě Wolfe zavolal, samozřejmě jsem neklepal na dveře. Byl usazen s knihou u stolu mezi okny. Buďto zrovna dočetl svůj výtisk Timesů, nebo jeho mozek odmítl spolupracovat, tak jako můj. Když jsem došel až k němu, odložil knihu – Palácovou stráž od Dana Rathera a Garyho Gatese – a zavrčel:
„Dobré jitro."
„Dobré jitro," odsekl jsem.
„Už jste byl ve městě?"
„Ne. Nezvedám ani telefon."

„Sedněte si a řekněte mi, co se dělo.“
Samozřejmě, že to velké křeslo měl on. Přinesl jsem si to druhé a posadil jsem se. „Nejlepší bude začít s tímhle průklepem prohlášení, které jsem dal Stebbinsovi.“ Podal jsem mu ho. Byly to čtyři stránky. Jedno přečtení mu obvykle stačí, ale tentokrát se vracel k prvním dvěma stranám – k tomu, co řekl Pierre a co j sem říkal já, což jsem psal doslovně. Zahleděl se na mě. „Co jste vynechal?“
„Z mého rozhovoru s Pierrem nic. Je tam každé slovo. Z toho zbytku také nic, krom toho, že když jste přišel, byl jste ozbrojen tím kyjem, a že jste mi řekl, že předpokládáte, že jsem musel. Je tam všechno, co se stalo a co kdo řekl, ale nenapsal jsem tam svoje dohady. Ty jsem si nechal pro Stebbinse. Když jsem Pierra ubytoval a odešel jsem, nahmatal něco v kapse svého kabátu a vyndal to. Byla to hliníková tuba, taková, ve kterých se prodávají doutníky Don Pedro. Když Pierre odšrouboval uzávěr, držel ji jen malý kousek od obličeje. Viděl jste jeho obličej. Na podlaze ležely kousky hliníku. Všiml jsem si, co je na nich vytištěno. Poldové je samozřejmě našli a Stebbins je viděl. Takže by samozřejmě brzo přišli na totéž. Tak jsem si myslel, že to můžu Stebbinsovi říct.“
Zavrtěl hlavou, buďto kvůli Purleymu nebo kvůli mně, to jsem nepoznal. „Co jste jim ještě řekl?“
„Nic. Nevím už nic, co bych jim mohl říct. Nikomu, včetně lékařského vyšetřovatele a nadporučíka Burnhama, kterého jste v životě neviděl. Já je nepočítal, ale Fritz říkal, že jich dohromady bylo devatenáct. Dveře jižního pokoje jsou zapečetěné. Má přijít specialista na bomby, aby něco zjistil. Pravděpodobně dnes odpoledne.“
Když chce Wolfe něco důkladně promyslet a sedí v kanceláři u svého stolu, v tom jediném křesle, které mu zcela vyhovuje, opře se dozadu a zavře oči. Jenže opěradlo křesla v jeho ložnici nemá ten správný úhel, takže jenom zamhouřil oči a tahal se za ušní lalůček. Plné dvě minuty.
„Nic. Vůbec nic,“ zamumlal nakonec.
„Správně. Protože vy jste ten nejlepší detektiv na světě. Jenže Stebbins mi nevěří. Myslí si, že mi Pierre něco řekl. Ne snad zrovna jméno, ale prostě něco. A já to zatajil, protože toho vraha chceme dostat sami. Samozřejmě, že chceme, alespoň já tedy ano. Mohl jsem totiž víko té tuby odšroubovat sám. Takže mu něco dlužím.“
„Já také. V mém vlastním domě, já přitom spal v posteli, a tohle. Tohle – tohle…“
Zvedl jsem obočí. To bylo poprvé. Poprvé v mé dlouhé praxi, co mu došla slova.
Uhodil pěstí do opěradla křesla. „Takže – zavolejte Felixovi. Řekněte mu, že přijdeme na oběd.“ Podíval se na hodiny. „Za půl hodiny. Když bude nahoře obsazeno, ať nás usadí v nejvyšším patře, jestli to půjde. Napadá vás ještě nějaký jiný zdroj informací o Pierrovi, než je restaurace?“
Odpověděl jsem, že ne. Zvedl jsem se, došel k telefonu na nočním stolku a začal jsem vytáčet číslo.

3

Nejvyšší patro Rustermanovy restaurace bylo kdysi bytem Marka Vukčiče, jejího majitele, který byl v dětství Wolfovým přítelem v Černé Hoře a jedním ze tří mužů, které jsem znal, co Wolfa oslovovali křestním jménem. Ještě rok po Markově smrti byl byt prázdný, a Felix, který se zbavil svého třetinového podílu a vedl restauraci pod Wolfovým dohledem jako správce, se tam nastěhoval se svou ženou a dvěma dětmi. Jenže děti brzo založily vlastní rodiny, opustily rodiče a byt se znovu uprázdnil.
V půl jedné a pět minut jsme Wolfe a já seděli u stolu u okna v tom patře, ze kterého byl výhled na Madison Avenue. Felix, štíhlý a elegantní ve svém černomodrobílém obleku pro polední zákazníky, se postavil po Wolfově levici a mé pravici a recitoval: „A pak ústřice. Čerstvé přímo ze zálivu, pěknější jsem ještě neviděl. A šalotka je doslova lahodná. Vše bude připravené za deset minut.“
Wolfe přikývl: „A rýžové lívanečky. Řeknu to – jmenuje se Filip?“
„Filip Correla. Každý tu samozřejmě znal Pierra, ale Filip ho znal nejlépe. Jak jsem řekl, myslím, že jinde než tady jsem Pierra neviděl. Bude nám scházet, pane Wolfe. Byl to dobrý člověk. Je těžké tomu uvěřit. A zrovna u vás, ve vašem domě.“ Podíval se na hodinky. „Omluvte mě – pošlu sem Filipa.“ Odešel. Do spodního patra začnou za chvíli přicházet první hosté.
„Ehm,“ ozval jsem se. „To uslyšíme nejspíš ještě od milionu lidí, že je těžké tomu uvěřit, taková věc v domě Nero Wolfa… Ale třeba budou někteří říkat, že je to nepřekvapuje. Teď nevím, co je horší.“
Wolfe na mě vrhl vražedný pohled.
Z těch asi sedmdesáti zaměstnanců Rustermanovy restaurace je jen málo těch, které Wolfe nikdy neviděl – jen asi sedm nebo osm, kteří přišli po tom, co Wolfe přenechal většinu starostí o provoz podniku Felixovi. Když se objevil Filip Correla, v bílé zástěře a čepici, došel k nám a pronesl: „Snad si na mě vzpomínáte, pane Wolfe. A pane Goodwine.“
„Jistě,“ odpověděl Wolfe. „Jednou jsme se nepohodli kvůli omáčce Rouennaise.“
„Ano, pane. Vy jste ji chtěl bez bobkového listu.“
„Já ji skoro vždycky chci bez bobkového listu. Tradice by měla být respektována. Ale nesmí se to přehánět. Přiznávám, že děláte dobré omáčky. Sednete si, prosím? Mám raději oči ve stejné úrovni.“
Počkal, až si Filip přisune židli, aby byl čelem k němu, a sedne si. Potom pokračoval: „Předpokládám, že vám Felix řekl, co po vás chci.“
„Ano, pane. Chcete se zeptat na Pierra. Byli jsme přáteli. Dobrými přáteli. Řeknu vám, plakal jsem. V Itálii muži pláčou. Já odjel z Itálie, až když mi bylo dvacet čtyři. S Pierrem jsem se setkal v Paříži.“ Podíval se na mě. „Říkali v rádiu, že jste ho našel.“ Pohlédl zpátky na Wolfa. „Ve vašem domě. Neříkali ale, proč byl ve vašem domě a proč byl zabit.“
Wolfe se zhluboka nadechl nosem a vypustil vzduch ústy. Nejdřív Felix a teď Filip. A ti ho oba znali. „Přišel se mě na něco zeptat,“ odpověděl, „ale já jsem byl v posteli. Takže nevím, na co se mě chtěl zeptat, a proto potřebuji informace od vás. Protože jste byl jeho přítelem, protože jste plakal, dá se předpokládat, že chcete, aby člověk, který ho zabil, byl dopaden a odsouzen. Ano?“

„Samozřejmě, že chci. Máte – víte, kdo ho zabil?“
„Ne. Chci to zjistit. Chci vám něco důvěrně sdělit a zeptat se vás na pár věcí. Nesmíte to ale nikomu říct – nikomu. Dokážete si to nechat pro sebe?“
„Ano, pane.“
„Existuje mnoho lidí, kteří si nejsou jisti sami sebou. Jste si jist?“
„Jsem si jist, že dokážu zachovat tajemství. Jsem si jist, že dokážu zachovat tenhle druh tajemství.“
„Dobře. Pierre řekl panu Goodwinovi, že ho chce nějaký muž zabít, ale to je všechno, co zatím víme. Vám se o tom nezmiňoval?“
„Že ho chce nějaký muž zabít? Ne, pane.“
„Mluvil o nějaké hrozbě, o nějakém hrozícím nebezpečí?“
„Ne, pane.“
„Zmínil se o nějaké nedávné události, o něčem, co někdo řekl nebo udělal a co by naznačovalo možnost nebezpečí?“
„Ne, pane.“
„Ale nedávno jste ho přece viděl a mluvil jste s ním? Včera?“
„Samozřejmě. Já jsem v kuchyni a on je vepředu, ale obyčejně spolu obědváme v kuchyni. Včera jsme spolu obědvali. V neděli jsem ho samozřejmě neviděl, v neděli tu nejsme.“
„Kdy jste slyšel – kdy jste se dozvěděl o jeho smrti?“
„Dnes ráno v rádiu. Ve zprávách v osm.“
„Teprve před pěti hodinami. Byl jste překvapený a neměl jste zatím moc času. Snad si časem vzpomenete na něco důležitého.“
„Bojím se, že asi ne, pane Wolfe. Jestli myslíte něco o nebezpečí, o tom, že Pierra chtěl někdo zabít, jsem si jistý, že ne.“
„Zatím si nemůžete být jistý. Paměť nás někdy klame. Tahle následující otázka je důležitá. Pierre řekl panu Goodwinovi, že ho chce zabít nějaký muž, takže se zřejmě stalo něco, co ho donutilo strachovat se o svůj život. Kdy? Až včera večer? Pomohlo by nám, kdybychom věděli kdy se to stalo, takže si zkuste vzpomenout. Jaký byl Pierre včera u oběda? Byl úplně normální? Bylo.na jeho náladě nebo chování něco neobvyklého?“
„Ano, pane, to bylo. Vzpomněl jsem si na to, když jste se mě ptal, jestli Pierre mluvil o nebezpečí. Včera se mi zdálo, že vůbec neposlouchá, co mu říkám, a taky toho moc nenamluvil. Když jsem se ho ptal, jestli by radši chtěl jíst sám, omlouval se mi a postěžoval si, že spletl objednávky u oběda a špatně obsloužil zákazníky. Myslel jsem, že tím se to vysvětluje. Pierre byl velice hrdý člověk. Měl za to, že číšník by se nikdy neměl splést, a o sobě si myslil, že by se mu to nikdy nemohlo stát. Nevím, snad se opravdu nikdy nespletl. Můžete se zeptat Felixe. Pierre často připomínal, že když přijdete vy, chcete, aby vás obsluhoval on. Byl hrdý na svou práci.“
„Opravdu se mu to stalo? Opravdu spletl objednávky?“
„Nevím, ale kdyby se mu to nestalo, tak by to netvrdil. Můžete se zeptat Felixe.“
„Zmiňoval se o tom ještě někdy později?“
„Ne, pane. A já samozřejmě také ne.“
„Byl takový také v sobotu? Silně rozrušený?“
„To si ne –“ Filip se zamračil. „Ne, pane, nebyl.“
„Mám pro vás návrh. Až budete mít možnost, posaďte se, zavřete oči a zkuste si vybavit všechno, co Pierre včera říkal. Jestli to zkusíte a budete se opravdu snažit, budete sám překvapený. To se lidem často stává. Uděláte to?“
„Ano, pane, ale ne tady. Tady bych nemohl. Zkusím to později.“
„Kdybyste si na cokoli vzpomněl, řekněte to mně nebo panu Goodwinovi.“
„Ano, pane.“
„Dobrá. Doufám, že se nám ozvete.“ Wolfe napřímil hlavu. „A teď. Ještě jedna důležitá otázka. Jestliže byl Pierre zabit někým, kdo tady pracuje, kdo to mohl být? Kdo tady mohl chtít, aby byl mrtvý? Kdo se ho bál nebo ho nenáviděl, nebo kdo mohl mít z jeho smrti nějaký prospěch?“
Filip zavrtěl hlavou. „Nikdo. Tady nikdo. Ani nikde jinde.“
„Nesmysl! To přece nemůžete vědět. A navíc nezapomeňte, že ho někdo skutečně zabil.“
Pořád ještě vrtěl hlavou. „Ne, pane. Totiž ano, pane. Samozřejmě. Ale já tomu nemůžu uvěřit. Přesně tohle mě napadlo, když jsem to slyšel – kdo ho jen mohl zabít? Proč by někdo zabíjel Pierra? Nikdy nikomu neublížil, nedokázal by to. Všichni ho měli rádi. Nikdo se ho nebál. Byl to dobrý člověk, čestný muž. Nebyl dokonalý, měl jednu chybu, sázel moc na dostihy, ale věděl o tom a zkoušel s tím přestat. Nechtěl o tom mluvit, ale někdy o tom mluvil. Já jsem byl jeho nejlepší přítel, ale ode mě si nikdy nepůjčoval…“
„Půjčoval si od někoho jiného?“
„Myslím, že ne. Určitě si nepůjčoval od nikoho tady. Kdyby to dělal, byly by tu řeči. Můžete se zeptat Felixe.“
Očividně tu panoval názor, že Felix ví všechno.
„Sázel velké částky?“
„To tedy opravdu nevím. Nerad o tom mluvil. Jednou mi říkal, že vyhrál sto třicet dolarů, a jindy zas sto a něco, to už si přesně nepamatuju, ale nikdy nemluvil o tom, že prohrál.“
„Kde sázel? U bookmakerů?“
„Myslím, že dřív ano, ale tím si nejsem jistý. Potom u černých. Říkal mi, že začal sázet u černých.“
„U černých?“
„Ano, pane. Nelegální sázky.“
Wolfe se na mě podíval. Přikývl jsem. Nezná takovéhle věci, a to čte noviny. Obrátil se k Filipovi. „Samozřejmě jste se s ním vídal i jinde, ne jen tady. Byl jste někdy u něj doma?“

„Ano, pane. Mockrát. V jeho bytě na Západní Čtyřiapadesáté ulici.“
„Znal jste se s jeho ženou?“
„Zemřela před osmi lety. Znám se s jeho dcerou a otcem. Jeho otec měl malé bistro v Paříži, ale prodal ho, a když mu bylo sedmdesát, přijel bydlet k Pierrovi. Teď je mu skoro osmdesát.“
Wolfe zavřel oči, otevřel je, podíval se na mě a pak na zeď, ale hodiny tam nebyly. Oběma rukama uchopil konce své vesty mezi palce a ukazováčky a zatáhl. Nevěděl o tom, že to dělá, a já se mu o tom nikdy nezmiňoval. Bylo to znamení, že jeho vnitřnosti rozhodly, že je čas jíst. Podíval se na mě. „Máte nějaké otázky, Archie? To sázení?“
„Ne o sázení. Mám jen jedinou otázku.“ Podíval jsem se na Filipa. „Jaké je číslo toho domu na Čtyřiapadesáté ulici?“
Přikývl. „Tři – osmnáct. Mezi Devátou a Desátou Avenue.“
„Ještě se vás pravděpodobně na něco zeptáme,“ poznamenal Wolfe, „ale to může počkat. Moc jste nám pomohl, Filipe, a já jsem vám zavázán. Budete zde při večeři?“
„Ano, pane, jistě. Až do desíti hodin.“
„Možná, že za vámi přijde pan Goodwin. Felix ví, co si dáme k obědu. Řekněte mu, prosím, že jsme připraveni.“
„Ano, pane.“ Filip už stál. „Řeknete mi, co jste vypátral?“ Podíval se na mě a pak zpátky na Wolfa. „Chci to vědět. Chci se o tom dozvědět všechno.“
Člověk by skoro myslel, že to promluvil inspektor Cramer. Wolfe jen zabručel: „Já také. Řekněte Felixovi, ať nám pošle oběd.“ Filip se obrátil a odcházel, aniž by řekl ano, pane, a já prohodil: „Otázka je, jestli mluvil k vám nebo ke mně. Ale asi ke mně.“
Kdykoli jí Wolfe u Rustermana, není úplně ve své kůži. Svádí vnitřní boj. Na jedné straně je Fritz ten nejlepší kuchař na světě, a na druhé straně mu úcta k památce Marka Vukčiče nedovolí, aby zkonstatoval, že je něco v nepořádku s jídlem podávaným v restauraci. Tak to nechal na mně. Když spořádal asi třetinu porce zapékaných ústřic, podíval se na mě a zeptal se: „Nuže?“
„Jde to,“ odpověděl jsem. „Snad jen trochu moc muškátového oříšku, ale to je samozřejmě věc vkusu. A mám podezření, že citrónová šťáva pochází z lahve. Lívanečky byly určitě výtečné, ale nosí je tady po hromadách a Fritz vždycky servíruje jen tři najednou, dva pro vás a jeden pro mě. S tím se nedá nic dělat.“
„Vás jsem se vůbec neměl ptát,“ zavrčel. „To je hloupost. Vaše chuťové buňky nejsou schopné posoudit citrónovou šťávu ve vařeném jídle.“
Byl určitě přetažený. O práci se nikdy nemá mluvit u stolu. Ale jelikož tu nebyl žádný klient a žádná vyhlídka na honorář, bylo tohle všechno v rodině, a tak se vlastně o žádnou práci nejednalo. A on na to samozřejmě musel myslet. Ke všemu číšník vůbec nebyl Pierre – ten tu už nikdy nebude. Byl to nějaký Maďar nebo Polák jménem Ernest, a byl náchylný ke zvrhávání věcí. Wolfe přesto všechno snědl, včetně mandlového parfet, které jsem navrhl já, a teď pil druhý šálek kávy. Co se týče konverzace, téma bylo jasné – Watergate. Věděl o každém aspektu téhle aféry pravděpodobně víc, než kterýkoli z novinářů, znal například křestní jména Haldemanových prarodičů.
Měl původně v úmyslu promluvit si ještě jednou s Felixem, ale když jsme odstrčili židle a vstali, řekl: „Můžete zařídit, aby nám k postrannímu vchodu přistavili vůz?“
„Teď?“
„Ano. Pojedeme se podívat na Pierrova otce.“
Zíral jsem na něj. „My? Oba?“
„Ano. Kdybychom ho přivezli do kanceláře, byli bychom pravděpodobně vyrušováni. Pan Cramer a státní zástupce nás už jistě delší dobu marně shánějí. Mohl by tam na nás čekat zatykač.“
„Co kdybych toho chlápka přivezl sem?“
„Skoro v osmdesáti třeba ani nemůže chodit. Také tam může být Pierrova dcera…“
„Parkovat mezi Padesátou a Šedesátou ulicí je vyloučené. A můžou tam být tři nebo čtyři patra bez výtahu.“
„Uvidíme. Dokážete zařídit to auto k postrannímu vchodu?“ Řekl jsem samozřejmě a podal mu kabát a klobouk. Teď už bylo jisté, že to je rodinná záležitost. Kdyby se jednalo o klienta, ať už to bylo sebenaléhavější a odměna by byla sebevětší, nemohlo by to nikdy dojít takhle daleko. Wolfe sjel dolů výtahem v zadním traktu a já použil výtah vpředu, protože jsem musel říct Ottovi, kam má poslat auto.
Mezi Západní Padesátou a Šedesátou je všehochuť domů, od Klubu „21“ až po špinavé domy bez výtahu a skladiště, ale věděl jsem, že blok domů na Čtyřiapadesáté jsou většinou staré honosné pískovcové domy, a že blízko Desáté Avenue je parkoviště. Když jsme nasedli a rozjeli se, navrhl jsem, abychom zajeli do garáže a nechali tam herona, kterého Wolfe vlastní a já řídím, a vzali si taxíka. Ale Wolfe si myslí, že vůz za volantem s kýmkoli jiným než se mnou je neúnosné riziko, takže můj návrh zamítl. Zabočil jsem tedy bez dalších připomínek do Desáté Avenue a potom nahoru do města. Na parkovišti bylo místo.
Číslo 318 vypadalo docela slušně. Některé z těchto domů byly uvnitř přestavěny a tenhle měl dokonce dřevěné obložení ve vestibulu a také domácí telefon. Zmáčkl jsem čtvrté tlačítko odshora s nápisem Ducos a přiložil sluchátko k uchu. Za minutu se ozval ženský hlas: „Kdo jé tó?“ Jestli je to Pierrova dcera, mohla by mít lepší vychování, pomyslel jsem si. Ale pravděpodobně za sebou měla rušný den plný státních zaměstnanců a novinářů. Byly tři hodiny a deset minut.
„Nero Wolfe,“ řekl jsem. „W-O-L-F-E. Jde navštívit pana Ducose. On to jméno asi zná. A Goodwin. Archie Goodwin. Znali jsme Pierra léta.“
„Parlez-vous francais?“, zeptala se. Tomuhle jsem aspoň trochu rozuměl. „Pan Wolfe mluví francouzsky,“ odpověděl jsem. „Vydržte u telefonu.“ Otočil jsem se. „Říkala parle vů fransé. Tady.“ Vzal si sluchátko a já ustoupil, abych mu udělal místo u mluvítka. Nemusel se tolik ohýbat jako já, aby dostal ústa do patřičné úrovně. Jelikož to, co říkal, byl pro mě pouhý hluk, strávil jsem několik minut tím, že jsem se bavil představou toho chlápka z oddělení vražd, jak mačká ten

knoflík a slyší parle vů fransé, a doufal jsem, že se to stalo nadporučíku Rowclifovi. Také jsem si v této situaci představoval několik novinářů, které jsem potkal, zvláště Billa Wengerta z Timesů. Když Wolfe zavěsil sluchátko, položil jsem ruku na dveře, a když jsem uslyšel cvaknutí, zatlačil jsem a otevřel. Uvnitř byl výtah s dveřmi otevřenými dokořán.
Pokud umíte francouzsky a chtěli byste znát Wolfovu konverzaci s Léonem Ducosem, Pierrovým otcem doslovně, tak je mi líto, ale nemohu sloužit. Udělal jsem si představu o průběhu jejich rozhovoru pouze z tónu jejich řeči a z toho, jak při tom vypadali. Podám proto zprávu pouze o tom, co jsem viděl. Za prvé – žena co stála ve dveřích bytu určitě nebyla Pierrova dcera. Už se dávno rozloučila s padesátkou, možná i se šedesátkou. Byla malá a zavalitá, s kulatým obličejem a dvojitou bradou. Měla na sobě malou bílou zástěru a na vrcholku šedých vlasů jí balancoval drobný bílý čepeček. Pravděpodobně uměla anglicky, alespoň trochu, ale nevypadala na to. Vzala Wolfův kabát a klobouk a uvedla nás do předního pokoje. Tam na kolečkovém křesle u okna seděl Ducos. Nejlépe ho asi popíšu, když řeknu, že byl scvrklý, ale stále ještě pevný. Vážil jistě tak o patnáct kilo méně než ve svých padesáti, ale to, co na něm zbylo, bylo zachovalé, a když mi podal ruku, cítil jsem jeho pevný stisk. Během té hodiny a dvaceti minut, které jsme tam strávili, neřekl jediné slovo, kterému bych rozuměl. Pravděpodobně anglicky vůbec neuměl, proto se mě také jeho společnice asi ptala, mluvím-li francouzsky.
Za dvacet minut, možná i dřív, jsem z tónu rozhovoru a chování obou besedníků usoudil, že nedojde k žádnému krveprolití, takže jsem opustil svou židli, rozhlédl se a přešel k prosklené vitríně s mnoha policemi stojící v rohu proti dveřím. Na většině polic ležely takové věci jako figurky z porcelánu a slonoviny a mušle a dřevěné jablko, ale na jedné z nich byla sbírka trofejí s věnováním, stříbrné poháry a medaile, která mohla být zlatá, a několik trikolór.
Jediné slovo, kterému jsem na nich rozuměl, bylo jméno, Léon Ducos. V tom jeho bistru se očividně muselo dít něco, co měli lidé rádi. Rozhlédl jsem se pátravě okolo sebe. To se obyčejně dělává v domě člověka, který byl právě zavražděn. Ale jako obvykle nic ani nenaznačovalo nějakou stopu. Na zarámované fotografii na stole byla pravděpodobně Pierrova matka.
Bílá zástěra se objevila ve vedlejších dveřích a šla něco říct Ducosovi, ten zavrtěl hlavou, a když odcházela, zeptal jsem se jí, mohu-li použít koupelnu. Ukázala mi ji. Nacházela se až na konci chodby a já tam šel, protože jsem vlastně jenom potřeboval zabít čas.
Cestou zpátky jsem uviděl otevřené dveře a vstoupil jsem dovnitř. Dobrý detektiv nečeká, až bude pozván. Nikde jsem zatím nenašel ani náznak toho, že by v bytě bydlela Pierrova dcera, ale tato místnost byla plná důkazů. Takže to byla pravda. Všechno v tom pokoji hovořilo jasnou řečí a jedna z věcí jeho obyvatelku navíc velmi dobře charakterizovala – obsah knihovny na zdi. Byla tam spousta románů a naučných knih ve tvrdých deskách, několik titulů jsem znal. Záplava paperbacků s francouzskými názvy, ale nejzajímavější police byla ta prostřední. Tam byly knihy od Betty Friedanové a Kate Milletové a ještě čtyři nebo pět titulů, o kterých jsem slyšel, a tři svazky od Simone de Beauvoir ve francouzštině. Jistě, jedna nebo dvě z těch knížek mohly být na čímkoli polici, ale rozhodně ne celá knihovna. Jednu z nich jsem vyndal, abych si ji prohlédl, a tam na titulní stránce jsem uviděl její jméno, Lucile Ducos, stejně tak v druhé knize, a když jsem se natahoval po další, uslyšel jsem za sebou hlas.
„Co to děláte?“
Bílá zástěra. „Nic moc,“ odpověděl jsem. „Nedokážu se připojit k rozhovoru, protože jim nerozumím. A jak jsem šel kolem, uviděl jsem tyhle knihy. Jsou vaše?“
„Ne. Nepřála by si mít tady muže, a nepřála by si, aby nějaký muž sahal na její knihy.“ Nebudu zkoušet popisovat její přízvuk.
„To je mi líto. Neříkejte jí to, ale zůstanou tu samozřejmě otisky prstů. Na nic jiného jsem nesahal.“
„Říkal jste, že se jmenujete Archie Goodwin?“
„Ano. Tak se jmenuju.“
„Slyšela jsem o vás od Pierra. A z rádia dneska. Vy jste detektiv. A jeden policista chtěl vědět, jestli jste tu byli. Řekl mi, abych jim zavolala, kdybyste přišli.“
„O tom tedy vůbec nepochybuju. Uděláte to?“
„Nevím, zeptám se mesjé Ducose.“ Nedokážu napsat, jak vyslovila mesjé.
Evidentně mě tam nehodlala nechat, takže jsem ji minul ve dveřích a vrátil se do předního pokoje. Pořád ještě brebentili, takže jsem si stoupl ke druhému oknu a pozoroval provoz na ulici.
Bylo čtvrt na pět, když už jsme zase seděli v heronu a vyjížděli z parkoviště. Do Deváté Avenue a dolů do města. Wolfe mi řekl pouze to, že se od Ducose něco dozvěděl a že pojedeme domů a prodiskutujeme to. V autě nebo za chůze zásadně nemluví. V garáži nám Tom oznámil, že krátce před polednem tam byl nějaký chlápek a zajímal se, jestli je tam naše auto – tou dobou tam samozřejmě bylo – a jiný zase přišel okolo čtvrté a ptal se, jestli neví, kam jsme s ním jeli. Z garáže jsme šli za roh a ještě půl bloku na Pětatřicátou ulici až k našemu pískovcovému domu – což bylo další cvičení pro Wolfa- ale já jsem věděl proč. Kdybych ho zavezl domů a potom teprve vezl auto do garáže, mohlo by se klidně stát; že bych promeškal setkání s návštěvou, která třeba už teď táboří na našich domovních schodech.
Nikdo tam však nebyl. Vyšli jsem těch sedm schodů, já jsem zazvonil a přišel Fritz, uviděl nás skrz zvenčí neprůhledné sklo, vytáhl řetěz, otevřel dveře a my jsme vstoupili. Když jsem věšel Wolfovi kabát, zeptal se Fritze: „Přišel ten člověk?“
„Ano, pane, dva. Jsou teď tam nahoře. Přišlo víc lidí, ještě pět mimo tyhle dva. Telefon zvonil devětkrát. Jelikož jste si nebyl jist ohledně večeře, nenaplnil jsem zatím kapouna nádivkou, takže asi bude hotový dost pozdě. Je skoro pět hodin.“
„Mohlo by to být horší. Přineste, prosím, pivo. Mléko, Archie?“
Řekl jsem, že ne, objednal si gin a tonic a šel do kanceláře.

Pošta ležela pod těžítkem na Wolfově stole, ale jakmile rozložil svůj objem rovnoměrně po celém křesle, které k tomuto účelu bylo vyrobeno na objednávku, odstrčil poštu stranou, opřel se a zavřel oči. Čekal jsem, snad jsem i doufal, že se jeho rty začnou pohybovat dovnitř a ven, ale nezačaly. Prostě jenom seděl. Po čtyřech, možná po pěti minutách jsem pronesl: „Nechtěl bych rušit, ale možná by vás zajímalo, že ta dcera, která se jmenuje Lucile, je feministka. A nejen tak nějaká, ale opravdová. Má –“
Otevřel oči. „Odpočíval jsem. Navíc dobře víte, že takovéhle výrazy vám nehodlám tolerovat.“
„Dobře, tak bojovnice za práva žen. Má tři knihy od Simone de Beauvoir, která, jak jste připustil, umí psát. Ty jsou ve francouzštině. A ještě má plnou polici dalších, o kterých jsem slyšel – některé z nich jste začal číst, ale nedočetl. Také ve svém pokoji nesnese žádného muže. Mluvím, protože by někdo měl něco říct, a vy očividně mluvit nechcete.“
Vešel Fritz s tácem. Vadí mi něco na způsobu, jakým si sundávám věci z tácu, který Fritz drží, a tak když došel k Wolfovu stolu, vstal jsem a vzal si svůj gin a tonic. Wolfe vytáhl zásuvku a vyndal masivní zlatý otvírák. Když si nalil, začal mluvit.
„Slečna Ducosová pracuje na Newyorské univerzitě – dodává informace do počítače. Domů přichází obvykle v půl šesté. Ještě ji uvidíte.“
„S mužem se možná vůbec nebude bavit,“ poznamenal jsem a usadil jsem se na židli. Wolfe očividně začínal být sdílný.
Zavrčel. „Bude mluvit, o svém otci. Byla na něj vázaná, ale ne chtěla být. Pan Ducos je vnímavý a mluví jasně – tedy alespoň se mnou tak mluvil. Pierre vám říkal, že jsem nejlepší detektiv na světě. Svému otci svěřil, že jsem ten největší gurmán na světě. Jeho otec se mi přiznal, že to je důvod, proč neřekl a neřekne nic policii, ale řekne všechno mně. Prohlásil to hned po tom, co zjistil, že umím dobře francouzsky. To je samozřejmě absurdní, ale on to neví. Většina toho, co mi řekl, je pro naše účely nedůležitá, a nebudu vám o tom vyprávět… Nebo ano, měl bych. Takže pokud na tom budete trvat, povím vám všechno.“
Znělo to lépe, než tomu ve skutečnosti bylo. Ano, já jsem obvykle podával celkové zprávy, často doslovné, ale to nebyl důvod, proč mi Wolfe tohleto nabízel. Udělal to jenom proto, že kdyby přišel na to, kdo zabil Pierra, dřív než já, nechtěl ode mě slyšet – to je jasné, aby ne, vždyť jeho otec mluví francouzsky.
Ale zasmál jsem se jenom v duchu. „Možná později,“ odpověděl jsem. „To může počkat. Řekl něco důležitého?“
„Snad ano. Věděl o Pierrově zvyku sázet na dostizích a často o tom spolu diskutovali. Řekl mi, že Pierre ho nikdy nežádal o peníze za tímto účelem, ale to byla lež. Byla to jedna z těch mála, velmi mála věcí, ve kterých nebyl upřímný. A je to také jeden z bodů, o kterých byste měl vědět. Upozorňuji na to teď jen proto, že to bylo právě při jedné diskuzi o sázkách, kdy Pierre otci řekl, že mu nějaký muž dal sto dolarů. Minulou středu ráno, před šesti dny, se mu Pierre svěřil, že jednoho dne minulého týdne – pan Ducos myslí, že to byl pátek, ale není si jist – zůstal na tácku s penězi od jednoho zákazníka ležet také proužek papíru, a později, když ho šel vrátit, byl už zákazník pryč. A den před tím úterkem – den před jeho rozhovorem s otcem – mu nějaký muž za ten proužek papíru dal sto dolarů.“
Wolfe obrátil dlaně vzhůru. „To je vše. Ale sto dolarů za proužek papíru? To se mi zdá přehnané i při dnešní stoupající inflaci. A je tu ještě jedna otázka. Byl muž, který dal Pierrovi sto dolarů tím mužem, který nechal proužek papíru na tácku? Samozřejmě jsem se snažil zjistit přesná slova, která Pierre použil při rozhovo.ru se svým otcem a snad se mi to podařilo – alespoň ta důležitá. Pan Ducos si je jistý, že nepoužil slovo rendre. Vrátit. Dát zpět. Kdyby vracel proužek papíru muži, který ho nechal na tácku, sto dolarů by mohlo být projevem pouhé překypující vděčnosti, ale jestliže to nebyl ten samý muž – nemusím snad zeširoka vykládat o tom, co by to znamenalo.“
Přikývl jsem. „Znamenalo by to spoustu možností. Ale jestliže to byl ten samý člověk, proč Pierre čekal čtyři dny, než ten papírek vrátil? Anebo proč ho prostě nedal Felixovi a nepožádal ho, aby jej poslal poštou? To vypadá zajímavě. Je tohle ta hlavní informace, kterou jste se dozvěděl?“
„Ano. I jiné věci, které mi pan Ducos řekl, by snad stály za prozkoumání, ale tohle vypadá nejslibněji.“ Otočil se a podíval se na hodiny. „Skoro dvě hodiny do večeře. Co kdybyste se tam vypravil hned teď?“
„To se mi nezdá. Felix, předpokládám, a možná někteří z číšníků, by o tom snad mohli něco vědět, ale já sázím na Filipa. A víte, jak to vypadá v kuchyni touhle dobou, zvlášť, když se jedná o kuchaře. Taky jsem spal jen čtyři hodiny a nejsem…“
Zazvonil zvonek. Šel jsem se podívat do haly, vrátil jsem se a oznámil Wolfovi: „Cramer.“
Rozčílil se. „Jak jen k čertu – čekal snad před domem na ulici?“
„Ne, ale někdo tam určitě byl a zavolal mu. Přirozeně.“
„Budete to muset vyřídit sám.“
Zřídkakdy plýtvá slovy na něco, co je zřejmé, a tohle bylo jasné. Došel jsem ke dveřím, vyndal jsem řetěz a otevřel. O inspektoru Cramerovi z oddělení vražd – Jih se ví, že mi říká Archie. Také se o něm ví, že často předstírá, že si nepamatuje moje jméno, ale tentokrát ho snad opravdu zapomněl. Prošel kolem mě dovnitř a zamířil rovnou do dveří kanceláře. Když jsem tam doběhl, zrovna pronášel: „…a každou zatracenou minutu od chvíle, kdy jste se vzbudil až doteď. Vy i Goodwin. A podepíšete to.“
Wolfe zavrtěl hlavou, stále nakloněný dozadu. „To zrovna,“ zabručel.
„Ze mě si nebudete dělat blázny! Všechno –“
„Držte hubu!“
Cramer zůstal civět. Slyšel už Wolfa říct mnoha lidem, aby drželi hubu, já sám ho to slyšel říct aspoň tisíckrát. Ale nikdy to zatím neřekl Cramerovi. Nemohl jsem tomu uvěřit.
„Nezvu vás, abyste se posadil,“ pokračoval Wolfe, „nebo abyste si sundal kabát a klobouk, protože vám neřeknu nic. Ne, beru zpět. Prohlašuji, že o smrti Pierra Ducose nevím vůbec nic, kromě toho, co mi řekl pan Goodwin. A všechno, co řekl mně, řekl také panu Stebbinsovi. Mimo tohle vám neřeknu absolutně nic. Samozřejmě jsem musel povolit vstup do té místnosti vašim lidem. Nechal jsem tu Fritzovi příkaz, aby je vpustil. Ještě pořád jsou tam nahoře. Pokud

Goodwina a mě budete chtíti vzít do vazby jako svědky, odmítneme vypovídat. I když budeme propuštěni na kauci, pořád zůstaneme němí. Ale můžete si být jistý, že já toho člověka, který vraždil v mém domě, vypátrám. A co se týče vás – věřím a doufám, že se to nedozvíte nikdy. Pokud vám to ovšem neprozradím."
Wolfe na Cramera namířil prst, nahoru na jeho obličej, což udělal také poprvé. „Jestli to zní nezdvořile, vůbec se neomlouvám. Zuřím a nejsem schopen se ovládat. Ať už máte zatykač nebo ne, zajistěte nás hned a vezměte nás s sebou. Anebo jděte. Mám spoustu práce." Natáhl ruce před sebe, zápěstími k sobě – pro pouta. Nádhera. Byl bych to rád udělal také, ale ode mě by to tak nevyznělo.
Jestli měl Cramer s sebou pouta v kapse, určitě chvíli přemýšlel jestli je nemá opravdu použít, soudě alespoň podle výrazu jeho velkého rudého obličeje. Jenomže znal Wolfa dost dobře na to, aby věděl, že by si tím nepomohl. Otevřel ústa a znovu je zavřel. Podíval se na mě a pak zase zpátky na Wolfa. „Neschopen se ovládat," zavrčel. „Pitomost. Vy a neschopen se ovládat. Já ale vím jednu věc. Já vím –"
„Promiňte. Nevěděli jsme, že jste tady, pane inspektore."
Ve dveřích stáli dva muži, jeden štíhlý dlouhán a jeden zavalitý, který měl jen jednu ruku. Měl jsem je samozřejmě slyšet přicházet, ale moje uši byly dychtivé slyšet, co řekne Cramer. A zřejmě víc, než jsem byl ochoten si připustit. Když se inspektor otočil tváří k oběma mužům, zasalutovali, ale on na to nereagoval.
„Trvalo vám to dost dlouho," obořil se na ně.
„Ano, pane. Byla tam spousta práce. Nevěděli jsme, že jste tady. My –"
„Přišel jsem se podívat, proč vám to tak zatraceně dlouho trvá. Byli jste – Ne. Řeknete mi to v autě." Otočil se k odchodu. Ustoupili na stranu, nechali ho projít a potom ho následovali. Zůstal jsem, kde jsem byl. Experti by neměli potřebovat pomoc při otevírání dveří. Když se ozvalo klapnutí domovních dveří, došel jsem zkontrolovat halu, vrátil jsem se a pronesl k Wolfovi: „Ten Cramer má ale smůlu. Určitě dostal rozkaz, že se bez nás nesmí vrátit. Ale my máme samozřejmě taky smůlu, pokud nejste schopen se ovládat…"
„Hrrrmm," vyrazil ze sebe. „Sedněte si."

4

V deset hodin toho večera jsem stál u lampičky a listoval stránkami knihy s názvem Les Sauces du Monde. Obyčejně netrvá moc dlouho prohledat místnost, když hledáte diamantový náhrdelník, sloní kel nebo zbraň. Ale jedná-li se o dvacetidolarovou bankovku nebo cokoli, co může být ukryto mezi stránkami knihy, aniž by to zvětšovalo její objem, to potom zabere spoustu času, zejména pokud v té místnosti nějaké knihy jsou. Například v knihovně kongresu bych to tipoval tak na 2784 let.
Většina z asi čtyřiceti knih na policích v pokoji Pierra Ducose byla o vaření. To, co jsem hledal, sice nemusel nutně být kus papíru, ale s největší pravděpodobností ano. Mým úkolem totiž bylo najít něco, cokoli, co by mohlo vést bud k muži, který nechal proužek papíru na tácu, nebo k tomu, který za něj zaplatil stovku. Jedna z věcí, které se zdály nadějné, byl zápisník s několikastránkovým jmenným seznamem, který jsem našel v jedné zásuvce, ale Lucile Ducosová mi vysvětlila, že jsou to jména lidí, kteří dávali velké spropitné. Říkala, že Pierre si jména špatně pamatoval, takže si je dvacet let zapisoval.
V jejím pokoji jsem nebyl. Když jsem přijel a oznámil jejímu dědečkovi, za pomoci jejího tlumočení, že se chci podívat do Pierrova pokoje a proč, zdálo se mi, že se jí to moc nezamlouvá, ale on byl velmi rozhodný a to pomohlo. Taky jsem měl dojem, že mě Lucile doprovází, aby se dívala, jestli něco neberu, a když, tak co. Nebylo těžké uhodnout její pocity. Očividně jí bylo dost jedno jestli mám dvě nohy nebo čtyři á jestli nosím obličej dopředu nebo dozadu. Ale co jí určitě jedno nebylo, to byla ona sama. Její obličej, který vůbec nevypadal špatně, byl pečlivě pěstěný, stejně tak jako její pěkné hnědé vlasy. A střih a splývavost jejích světlehnědých šatů byly úplně dokonalé. Bylo těžké uvěřit, že všechnu tuhle námahu vynakládá jenom kvůli zrcadlu.
Seděla v křesle z druhé strany lampičky. Když jsem prohlédl poslední knihu a vrátil ji zpět do police, otočil jsem se k ní a řekl: „Myslím, že jste měla pravdu, když jste říkala, že kdyby někam něco dával, pak právě do tohohle pokoje. Už jste si vzpomněla na něco z toho, co vám otec povídal?"
„Ne."
„Zkoušela jste to alespoň?"
„UŽ jsem vám přece řekla, že to nemá smysl, protože mi nic nepovídal."
Její hlas byl trochu moc nosový. Podíval jsem se na ni. Odzdola až kus nad kolena měla pěkné nohy. Zkusil jsem to tedy jinak. „Víte, slečno Ducosová," začal jsem, „snažil jsem se být zdvořilý a příjemný, to musíte uznat. Ale nechápu, proč je vám úplně fuk, kdo zabil vašeho otce. Zdá se mi, že to je – no, trochu nenormální."
Přikývla. „To mě nepřekvapuje. Myslíte, že bych měla plakat a truchlit, nebo si hrát na Medeu. Blbost. Byla jsem dobrou dcerou, dost dobrou. Samozřejmě, že mi není fuk, kdo ho zabil, ale myslím, že tím způsobem, jakým na to jdete, nezjistíte nic. Všechno tohleto pátrání po muži, který mu dal peníze za kus papíru… A i kdyby to byla pravda, nikdy mě to nepřinutí k tomu, abych si vzpomněla na něco, co se nestalo."
„Co byste tedy navrhovala? Jak byste to dělala vy?"
„Nevím. Já nejsem tak skvělý detektiv jako Nero Wolfe. Ale řekl jste, že otce zabila bomba, kterou mu dal někdo do kapsy. Kdo ji tam dal? Já bych se pokusila zjistit, kde byl včera a s kým se viděl. To by byla první věc, kterou bych udělala."
Přikývl jsem. „Jistě. A nechala byste si přišlápnout prsty několika desítkami expertů na vraždy, kteří dělají totéž. Jestli se něco dá zjistit tímhle způsobem, dostanou toho vraha i bez pomoci Nero Wolfa. Samozřejmě, že jedním z lidí, se kterými se včera váš otec viděl, jste byla vy. Neptám se vás na vaše vztahy, a ani se vás ptát nebudu, protože to už jistě udělali policajti. A teď se někde vyptávají na vás. Řflcala jste mi, že jste strávila v kanceláři státního zástupce pět

hodin, takže víte, jak to chodí. Tam vědí všechno o lidech, kteří zabíjejí své otce. Také se vás samozřejmě ptali, jestli víte o někom, kdo by si přál, aby byl váš otec mrtvý. Co jste jim řekla?“
„Řekla jsem, že ne.“
„Ale někdo si určitě přál, aby zemřel.“
Jízlivě se usmála. Přiznávám, že se mi nelíbila a to nelžu.
„Věděla jsem, že to řeknete,“ odpověděla. „Oni to také říkali, a to není jenom hloupé, to je slaboduché. Někdo si třeba mohl myslet, že jeho kabát patří někomu jinému.“
„Takže si myslíte, že to byl jen omyl?“
„Já netvrdím, že si to myslím. Řekla jsem jen, že by to tak mohlo být.“
„Neprozradil vám dědeček, co mu řekl Nero Wolf o tom, co mi pověděl váš otec?“
„Ne. Nikdy mi nic neříká. Myslí si, že ženy mají v hlavě slámu. Vy si to asi myslíte také.“
Chtěl jsem ji opravit, že si pouze myslím, že některé ženy se občas ostýchají používat mozek, ji nevyjímaje, ale nechal jsem si to pro sebe. Řekl jsem jí: „Váš otec se mi svěřil, že ho chce nějaký muž zabít. Takže to nebyl omyl. Taky jste to nebyla vy, protože nejste muž. Takže ještě jednou. Váš otec očividně neměl stejný názor na ženy jako váš dědeček, protože váš dědeček řekl panu Wolfovi, že se vás otec často ptal na radu. Proto si myslíme, že se vám mohl zmínit o člověku, který mu dal sto dolarů za proužek papíru.“
„Nikdy se mě neptal na radu. Chtěl vždycky jenom vědět, co na to řeknu.“
Vzdal jsem to. Chtěl jsem se jí zeptat, jaký je v tom rozdíl, tak pro zajímavost, ale v jedenáct nebo krátce po jedenácté jsme čekali v kanceláři návštěvu a já jsem trochu spěchal. Takže jsem ji nechal být. S pokojem jsem byl vlastně hotový, protože bylo málo pravděpodobné, že by Pierre vytrhával podlahová prkna nebo vyndaval obrazy z rámů. Připouštím, že se Lucile chovala při loučení docela slušně. Šla se mnou do haly, otevřela dveře a popřála mi dobrou noc. Pan Ducos a bílá zástěra už šli nejspíš spát.
Bylo deset minut po jedenácté, když jsem vyšel po schodech našeho starého domu, zjistil, že dveře nejsou na řetěz, takže jsem nepotřeboval pomoc, abych se dostal dovnitř, a došel do kanceláře. Wolfe mohl být hluboko ponořen do knihy nebo do křížovky, ale nebyl. V jedné ze svých zásuvek mám mapy všech pěti newyorských čtvrtí. Teď je měl on, s Manhattanem rozloženým přes celý diář. Pokud vím, bylo to vůbec poprvé, co se do nich koukal. Někoho by možná napadlo, že jsem si lámal hlavu tím, co hledá, ale to já nedělal. Už dávno jsem totiž zjistil, že lámat si hlavu tím, o čem přemýšlí génius, je ztrátou času. Kdyby hledal něco důležitého, o čemž jsem pochyboval, mohl mi to říct. Když jsem si přisunul židli a sedl si naproti němu, začal mapy skládat a jeho prsty se přitom pohybovaly rychle, hbitě a přesně, tak jako vždycky. Je to samozřejmě tím, že má spoustu příležitostí cvičit ve skleníku – od devíti do jedenácti dopoledne a od dvou do čtyř odpoledne, ale toho dne tam ještě vůbec nebyl.
Jak skládal mapy, začal mluvit. „Počítal jsem vzdálenosti – restaurace, Pierrův byt a sem. Přijel sem za deset minut jedna. Kde byl předtím? Kde byl jeho kabát?“
„Budu se muset omluvit jeho dceři,“ zabručel jsem. „Řekl jsem jí, že jestli bude stačit tenhle způsob pátrání, nebude policie potřebovat vaši pomoc. Opravdu to vypadá tak špatně?“
„Ne. Ale jak víte, raději nečtu, když bych při tom mohl být vyrušen. Co vám řekla?“
„Nic. Je možné, že nic neví, ale já o tom pochybuju. Seděla vedle mě a sledovala mě celou dobu, co jsem prohlížel Pierrův pokoj, aby se ujistila, že jsem nesbalil ani pár ponožek. Ona je úplná anomálie – myslím, že teď jsem kápnul na to pravé slovo. Anebo –“
„To není. Člověk nemůže být anomálií.“
„Dobře, tak je tedy falešná. Žena, která má takovéhle knížky, a ještě podepsané, chce, aby muži přestali z žen dělat sexuální symboly. Ale kdyby jí šlo opravdu o tohle, nestarala by se tolik o svoji plet a o své vlasy, a nevyhazovala by svoje těžce vydělané peníze za šaty, které ji takhle obtahují. Samozřejmě – se svýma nohama nemůže nic dělat. Je prostě falešná. Jelikož ale Pierre řekl, že to byl muž, uznávám, že mu pravděpodobné tu bombu do kapsy nedala. Ale vsadím se, že jí řekl o tom papírku a ukázal jí ho, a že ona ví, kdo ho zabil. A vsadím se taky, že ho bude chtít zmáčknout, nebo se o to aspoň pokusí. A ten chlap ji sejme a nám přibudou starosti. Navrhuji, abychom ji nechali sledovat. Pokud máte pro mě nějaké jiné úkoly, vzkažte pro Freda nebo Orrieho, nebo i pro Saula. Mám vám ten rozhovor s ní převyprávět doslovně?“
„Bude to k něčemu?“
„Ne.“
„Tak jen to nejdůležitější.“
Dal jsem si nohu přes nohu. „Nejprve mi tlumočila, když jsem mluvil s jejím dědečkem, protože jsem ho žádal o dovolení prohlédnout si Pierrův pokoj, a taky jsem se ho ptal na ty věci, které jste chtěl vědět. Možná, že to i zpackala – s tlumočníkem si člověk nikdy nemůže být jistý. Potom šla se mnou –“
Zazvonil zvonek, takže jsem se zvedl a šel otevřít. Wolfe čekal Filipa kolem jedenácté a Felixe o něco později, ale byli tu oba. A z pohledu na jejich obličeje jsem poznal, že spolu nemluvili. Mluvili se mnou, když jsem je pustil dovnitř a vzal jim kabáty, ale očividně nemluvili spolu. V kanceláři se posadili poté, co je Wolfe přivítal svým nejsrdečnějším pokývnutím – pohnul hlavou o plný centimetr.
Felix se nasměroval do červeného koženého křesla u konce Wolfova stolu. Filip si sedl prkenně a jeho ústa byla tak pevně semknuta, že z nich na jeho snědém obličeji nebylo vidět vůbec nic. Felix vlastně neseděl, jenom se opřel zadkem o okraj křesla a hned vyhrkl: „Zdržel jsem Filipa, pane Wolfe, protože mi lhal. Jak víte, já –“
„Když dovolíte.“ Tenhleten tón už Felix určitě znal z doby, kdy se Wolfe staral o provoz restaurace a dělal mu šéfa.
„Jste rozčilený. Předpokládám, že máte za sebou perný den, ale to mám já také. Já si dám pivo. Pro vás brandy?“
„Ne, pane, nic.“

„Filip?“
Filip zavrtěl hlavou. Obešel jsem ho a zamířil jsem do kuchyně. Když jsem se vrátil, Felix už seděl normálně a mluvil: „…bylo jich osm. Přicházeli a odcházeli celé odpoledne a celý večer. Znám jejich jména. Byl to ten nejhorší den ode dne, kdy zemřel pan Vukčič. První dva přišli hned na konci oběda, ve tři hodiny, a tak to pokračovalo bez přestávky, pořád i během večeře. To byla hrůza. Nikoho nevynechali, ani myče nádobí. Hlavní věc, která je zajímala, byl kumbál – víte, pan Vukčič to tak nazýval a my také – ta místnost vzadu, kde si muži odkládají věci. Vzali tam každého, jednoho po druhém, a ptali se na Pierrův kabát. Co to mají s tím Pierrovým kabátem?“
„To se budete muset zeptat jich.“ Hladina piva už dosáhla té správné úrovně a Wolfe zvedl sklenici a napil se. „Za tenhle den máte co děkovat mně. Protože Pierre byl zabit tady, v mém domě. Ale pro policisty to byla pouhá rutina. Zatkli někoho?“
„Ne, pane. Myslel jsem, že jeden z nich zatkne mě. Říkal, že ví, že mezi vámi a Pierrem a panem Goodwinem je nějaké tajemství. Tvrdil, že se o tom musí dozvědět. Řekl mi dokonce, abych si vzal kabát a klobouk, ale potom si to rozmyslel. Byl to ten samý –“
„Jmenoval se Rowcliff“
„Ano, pane.“ Felix přikývl. „Tak se mi zdá, že je asi pravda, když se říká, že vy víte všechno. Pan Vukčič občas povídal, že si to o sobě myslíte… Byl to ten samý policista, co byl za Filipem, protože jsem mu řekl, že Filip byl Pierrův nejlepší přítel.“ Podíval se na Filipa, ovšem rozhodně ne jako na přítele, a potom zpátky na Wolfa. „Filip jim možná lhal, to nevím, ale rozhodně vím, že lhal mně. Víte přece, co říkal pan Vukčič tenkrát Noelovi, když ho propouštěl. Řekl mu, že to není kvůli tomu, že ukradl husu, tu by mohl ukrást kdokoliv, bylo to kvůli tomu, že potom lhal. Říkal, že restaurace pořád může být dobrá, i když třeba sem tam někdo něco ukradne, ale ne, když mu někdo lže, protože on musí vědět, co se děje. Na to nikdy nezapomenu a nedovolím svým lidem, aby mi lhali, a oni to vědí. Když nevím, co se děje, tak to nemůže být dobrá restaurace. Takže když odešli poslední policisté, vzal jsem si Filipa nahoru a řekl mu, že se musím o Pierrovi dozvědět všechno, co ví. A on mi lhal. Já poznám, když některý z nich lže. Nejsem sice tak dobrý, jako byl pan Vukčič, ale poznám to skoro vždycky. Podívejte se na něj.“
Podívali jsme se. Filip pohlédl na Felixe, otevřel pusu a pronesl: „Povídal jsem vám, že lžu. Přiznal jsem to.“
„Nepřiznal. To je další lež.“
Filip se podíval na Wolfa. „Řekl jsem mu, že jsem něco vynechal, protože jsem si nemohl vzpomenout. Není to snad přiznání, pane Wolfe?“
„To je zajímavá otázka,“ odpověděl Wolfe. „Zasluhovala by diskusi, ale myslím, že ne teď a tady. Vy jste tedy vynechal něco, co Pierre řekl nebo udělal?“
„Ano, pane. Ale věřte mi, že jsem si na to zkrátka nedokázal vzpomenout.“
Wolfe zabručel. „Dnes odpoledne jsem vás žádal, abyste si zkusil vybavit všechno, co Pierre včera řekl, a vy jste mi slíbil, že to uděláte, ale že to nedokážete v restauraci. Teď přiznáváte, že existuje něco, na co jste si nemohl vzpomenout…“
„Tak to není, pane Wolfe. Nejedná se o nic, co Pierre říkal včera.“
„Nesmysl. Žvásty. Vykrucujete se. Chcete snad, abych došel k závěru, že jste ho zabil vy? Chcete nebo nechcete, aby byl vrah potrestán a odhalen? Víte nebo nevíte o něčem, co by nám pomohlo ho identifikovat? Říkal jste, že jste plakal, když jste se dozvěděl, že je Pierre mrtvý. Opravdu to tak bylo?“
Filipova ústa byla zavřena, pevně stisknuta. Zavřel oči. Několikrát pomalu zavrtěl hlavou. Otevřel oči, otočil hlavu a podíval se na Felixe, otočil hlavu zpátky a potom se podíval na mě, pak zase zpátky na Wolfa, a konečně pronesl: „Chci s vámi mluvit o samotě, pane Wolfe.“
Wolfe se otočil k Felixovi. „Jděte do předního pokoje, Felixi. Jak víte, je zvukotěsný.“
„Ale já bych –“
„K čertu, už je po půlnoci. Řeknu vám to později. Možná. Filip vám to určitě nepoví. Jsem unavený a vy také.“
Vstal jsem a došel otevřít dveře do předního pokoje. A Felix šel. Nakoukl jsem dovnitř, abych se přesvědčil, že dveře do haly jsou zavřené, zavřel za ním a vrátil jsem se ke svému stolu. Když jsem dosedl, Filip se ozval: „Říkal jsem o samotě, pane Wolfe. Chci mluvit jenom s vámi.“
„Ne. Kdyby pan Goodwin odešel a vy jste mi prozradil něco, co by si vyžádalo jakýkoli zásah, stejně bych mu to musel zopakovat.“
„Potom tedy musím – musíte mi oba slíbit, že to neřeknete Felixovi. Pierre byl hrdý muž, pane Wolfe, to už jsem vám říkal. Byl pyšný na svou práci a nechtěl být jenom dobrým číšníkem, chtěl být nejlepším číšníkem. Chtěl, aby si pan Vukčič myslel, že je nejlepším číšníkem v nejlepší restauraci na světě. A chtěl také, aby si to myslel i Felix. Možná, že si to opravdu myslí, a proto mi musíte slíbit, že mu to neřeknete. Nesmí se dozvědět, že Pierre udělal něco, co by dobrý číšník nikdy neudělal.“
„Nemůžeme vám slíbit, že mu to neřekneme. Můžeme jenom slíbit, že mu to neřekneme, pokud to nebude nutné. Pokud to nebude nic, co by vedlo k odhalení pachatele. To mohu slíbit a také slibuji. Archie?“
„Ano, pane,“ pronesl jsem pevně. „To slibuji. Ruktt na srdce a doufám zemřít. To se říká v Americe, Filipe, možná, že to neznáte. To znamená, že bych raději zemřel, než to vyzradil.“
„Už jste nám řekl,“ začal Wolfe, „že se vám Pierre svěřil s tím, že spletl objednávky a špatně obsloužil zákazníky, takže o tom to asi nebude.“
„Ne, pane. Ta popletená objednávka, to se stalo včera. Tohle je něco mnohem horšího. Něco, co mi Pierre řekl minulý týden, v pondělí, včera to bylo týden. Řekl mi, že jeden muž nechal na tácku s penězi kus papíru a on že si ho prý nechal. Kus papíru, na kterém bylo něco napsáno. Pierre tvrdil, že si ho nechal, protože ten člověk už byl pryč, když mu ho šel vrátit. A že ho nedal Felixovi, aby mu ho poslal, protože to, co na tom papíru bylo napsáno, bylo jméno a adresa.

A on to jméno znal a přemýšlel o tom. Říkal, že ho ještě pořád má, ten kousek papíru. Takže když jste se mnou dneska mluvil, potom, co jste mi řekl, že jste se od Pierra dozvěděl, že ho chce nějaký muž zabít, přemýšlel jsem o tom, jestli by to mohlo mít nějakou souvislost. Myslel jsem, že by to třeba mohl udělat ten člověk, jehož jméno bylo napsané na tom papírku. Věděl jsem, že to nemůže být ten muž, který nechal ten papír na tácku, protože je mrtvý."
„Mrtvý?" „Ano, pane."
„Jak víte, že je mrtvý?"
„Bylo to v rádiu a v novinách. Pierre mi řekl, že to byl pan Bassett, kdo nechal ten papír na tácku. Všichni jsme pana Bassetta znali, protože vždycky platil v hotovosti a dával velké spropitné. Hodně velké. Jednou dal Felixovi pětisetdolarovou bankovku."
Předpokládám, že jsem to slyšel, jelikož jsem to tu zrovna napsal, ale jestli jsem poslouchal, tak to bylo jen tak na jedno ucho. Milióny lidí znaly Harveyho H. Bassetta, prezidenta NATELECu, podniku na výrobu elektroniky, ne snad proto, že dával velké spropitné, ale proto, že byl zrovna před čtyřmi dny zabit, minulý pátek v noci.
Wolfe ani nemrkl, ale odkašlal si a polkl. „Ano," ozval se, „to určitě nemohl být pan Bassett. Ale ten člověk, jehož jméno bylo na tom papírku – jak ten se jmenoval? Pierre vám jistě ten papírek ukázal."
„Ne, pane, neukázal."
„Alespoň vám tedy prozradil to jméno, určitě vám ho musel říct. Tvrdil jste, že to jméno znal a že o tom přemýšlel. Tak vám bezpochyby řekl, kdo to je. A vy to řeknete mně."
„Ne, pane, to nemůžu. Já to nevím."
Wolfova hlava se otočila ke mně. „Jděte a povězte Felixovi, že může jít klidně domů. Vyřiďte mu, že tu s Filipem strávíme pravděpodobně celou noc."
Zvedl jsem se ze židle, ale totéž udělal Filip. „Ne, to nejde," pronesl a myslel to vážně. „Jdu domů. Tohle byl nejhorší den v mém životě, a to je mi čtyřicet čtyři. Nejdřív Pierrova smrt. Potom celý den myslet na to, že jsem vám to měl říct, nejdřív Felixovi a pak vám. A potom ta policie. A navíc – celý den přemýšlet, jestli Pierra nezabil Archie Goodwin. Teď se mi zdá, že jsem vám to snad ani neměl říkat, že jsem to spíš měl říct policii. Ale vzpomínám si na to, že jste byl s panem Vukčičem, když umřel. A vím, jaký k vám měl vztah. Ale řekl jsem vám všechno – všechno. Nic víc už vám říct nemůžu". Mířil ke dveřím.
Podíval jsem se na Wolfa, ale ten zavrtěl hlavou, takže jsem jenom hosta doprovodil do haly, pěkně v klidu. Napadlo mě, že Filip asi nebude chtít, abych mu pomohl do kabátu – ale nechal mě. Ovšem žádné dobrou noc. Otevřel jsem dveře, zavřel je za ním, vrátil se do kanceláře a zeptal se Wolfa „Chcete mluvit s Felixem?"
„Ne." Vstával. „Určitě by nám mohl říct něco o Bassettovi, ale já už jsem přetažený a vy také. Mám jen jedinou otázku:
„Zná Filip jméno na tom papírku?"
„Vsadil bych jednu ku deseti, že ne. Dokázal mi říct do očí, že já můžu být ten vrah, takže se zjevně nijak neostýchal. Vyklopil nám všechno."
„K čertu. Vyřiďte Felixoví, že se mu ozvu zítra. Dneska. Dobrou noc." Odcházel.

5
Večeře, kterou platil Harvey H. Bassett a která se konala v horní místnosti Rustermanovy restaurace v pátek večer 18. října, byla pánská jízda. Hosté:
Albert O. Judd, právník
Francis Ackerman, právník
Roman Vilar, agentura VilarAssociates, průmyslová bezpečnost
Ernest Urquhart, politik
Willard K. Hahn, bankéř
Benjamin Igoe, elektronický inženýr
Tím, že jsem to tady sepsal, předcházím trochu událostem, ale je to tím, že nemám rád pořizování seznamů a chtěl jsem to mít z krku. Když jsem to tenkrát ve středu psal a potom položil na Wolfův stůl, prohlédl jsem si to, abych se rozhodl, jestli je některý z těch mužů vrahem, a jestli ano, tak který. A vy si možná budete chtít tu hru zahrát také. Ne že by to snad některý z nich musel být. Fakt, že byli přítomni, když Bassett nechal jen kus papíru mezi bankovkami na tácku, je nečinil o nic lepšími kandidáty než kohokoli jiného. Prakticky kdokoli se s ním totiž mohl o týden později ocitnout kolem půlnoci se zbraní v ruce v ukradeném automobilu na Západní Třiadevadesáté ulici. Ale musíme někde začít, a tihle muži ho alespoň znali. Třeba mu některý z nich ten papírek dal.
V úterý v noci jsem se dostal do postele až ve čtvrt na dvě a pět minut, téměř přesně čtyřiadvacet hodin poté, co mě vyrušila bomba, než jsem si stačil sundat kalhoty. Byl bych se vsadil, že budu znovu vyrušen ve středu ráno – obsílkou z kanceláře okresního státního zástupce – ale nic takového se nestalo, takže jsem překvapivě naspal svých plných osm hodin. A že jsem je potřeboval. Bylo za deset minut deset, když jsem vstoupil do kuchyně, došel si do ledničky pro pomerančový džus, řekl Fritzovi dobré jitro a zeptal se ho, jestli už Wolfe snídal. Fritz odpověděl, že ano, ve čtvrt na devět jako obvykle.
„Byl oblečený?"
„Jistě."
„Jak to jistě? Byl přece přetažený, tak to sám řekl. Šel nahoru?"
„Jistě."
„Dobře, ať je po vašem. Nějaký vzkaz pro mě?"
„Ne. Já jsem taky přetažený, Archie. Včera tu celý den drnčely telefony a byla tu spousta lidí. A já ani nevěděl, kde pan Wolfe je."

Šel jsem se posadit k malému stolku a natáhl jsem se na věšák pro Timesy. Bylo to tam, na titulní straně. Dva odstavce dole proloženě, pokračování na straně 19, kde byly fotografie nás obou. Wolfova i moje. Já jsem se samozřejmě vyznamenal, protože jsem našel mrtvolu. Takže jsem samozřejmě četl každé slovo, některá dokonce dvakrát, ale nic z toho pro mě nebylo novinkou, a moje myšlenky se začaly rozprchávat… Proč jenom Wolfe k čertu neřekl Fritzovi, aby mě poslal nahoru? Byl jsem u svého třetího párku a druhého pohankového koláče, když zazvonil telefon. Zamračil jsem se na něj a natáhl po něm ruku. Nejspíš konečně okresní státní zástupce.
Ale nebyl to on; byl to Lon Cohen z Gazette.
„Kancelář Nero Wolfa, Arch –“
„Kde jste, prosím tě, byli včera celý den? A proč nejste ve vězení?“
„Podívej, Lone, já –“
„Přijdeš sem, nebo mám přijít k vám?“
„V tuhle chvíli ani jedno, ani druhé. A neskákej mi do řeči. Přiznávám, že jsem ti mohl prozradit sedmadvacet věcí, které mají vaši čtenáři právo znát, ale tohle je svobodná země a já chci zůstat svobodný. Až ti budu smět cokoliv vyklopit, vím, kde tě najdu. Očekávám hovor, takže zavěšuju.“ Zavěsil jsem.
Nikdy se nedozvím, jestli bylo něco v nepořádku s pohankovými koláči nebo se mnou. Jestliže to byly koláče, tak musel být Fritz opravdu přetažený. Přinutil jsem se nicméně k tomu, že jsem snědl své obvyklé čtyři, abych se vyhnul jeho otázkám a zjišťování, jestli tam něco zapomněl dát, nebo tam naopak něčeho dal moc.
V kanceláři jsem dělal, jako že je úplně normální den – utíral jsem prach, vynášel koše, vyměňoval vodu ve vázách, otevíral poštu a tak dále. Potom jsem šel k polici, kde jsme měli uložené Timesy a Gazette z posledních dvou týdnů, vyndal jsem si noviny z posledních čtyř dnů a vzal si je ke svému stolu. Samozřejmě, že zprávy o vraždě Harveyho H. Bassetta jsem už četl dříve, ale teď to pro mě byly víc než jen novinky. Jeho mrtvolu nalezl jeden policajt na pochůzce v pátek pozdě v noci v zaparkovaném autě značky Dodge Coronet v Západní Třiadevadesáté ulici blízko Riverside Drive. Jediná kulka, osmatřicítka, která do něj vnikla, mu způsobila čistý průstřel srdce. Byla nalezena zarytá vpravo v předních dveřích, takže spoušť musel mačkat řidič auta, pokud to ovšem neudělal Bassett sám. Ale už v pondělních Timesech bylo jasně řečeno, že šlo o vraždu.
Listoval jsem právě úterní Gazette, když jsem uslyšel zvuk sjíždějícího výtahu. Moje hodinky ukazovaly 11:01. Přesně podle denního rozvrhu. Otočil jsem se, a když Wolfe vstoupil, zvolal jsem rozjařeně. „Dobré jitro. Dívám se zrovna na články o Harveym H. Bassettovi. Jestli máte zájem, s Timesy už jsem hotov.“
Vložil kytici orchidejí, které jsem se ani neobtěžoval identifikovat, do vázy na psacím stole a usadil se. „Jste nějaký podrážděný, Archie. To byste neměl. Po té noci a po včerejšku jste klidně mohl spát celé dopoledne. Nemáme na práci nic naléhavého. A co se týče pana Bassetta, mám své výtisky Timesů za celý měsíc ve svém pokoji, jak víte, a vzal –“
Zvonek. Šel jsem se podívat do haly a hned jsem Wolfovi referoval: „Myslím, že jste ho ještě nikdy neviděl. Asistent okresního státního zástupce Coggin. Daniel F. Coggin. Přátelský typ s nožem v rukávu. Potřásač rukou.“
„Vemte ho sem,“ zavrčel Wolfe a natáhl se pro hromadu pošty.
Když jsem tedy uvedl ctihodného úředníka poté, co jsem mu potřásl rukou přinejmenším tak srdečně, jak on mně, a pomohl mu z kabátu a klobouku, Wolfe držel v jedné ruce obálku a ve druhé nerozlepený dopis. Bylo by bývalo nezdvořilé chtít po něm, aby se obtěžoval a jedno z toho položil, takže to Coggin neudělal. Ačkoli se ještě nikdy neviděli, evidentně věděl o Wolfových výstřednostech. Jenom se usmál a srdečně prohlásil: „Myslím, že jsem ještě neměl to potěšení setkat se s vámi, pane Wolfe. Jsem tedy osudu velmi vděčen za tuto příležitost.“ Posadil se do červeného koženého křesla a rozhlédl se kolem. „Krásná místnost. Moc krásná místnost. A tohle je opravdu nádherný koberečekˇ.“
„To je dar od iránského šáha,“ odpověděl Wolfe.
Cogginovi muselo být jasné, že to je bohapustá lež, ale přesto řekl: „Také bych od něj jeden chtěl. Nádhera.“ Pohlédl na hodinky. „Jste zaneprázdněný člověk a já budu tak stručný, jak jen to bude možné. Okresní státní zástupce se podivuje nad tím, proč jste vy a pan Goodwin – zkrátka proč jste nebyli včera k zastižení, když – takhle to tedy přesně neřekl – jsme vás sháněli a potřebovali. A proč nikdo nebral telefon. A nikdo neotvíral dveře.“
„Museli jsme vyřídit různé záležitosti, tak jsme byli na pochůzce. Nebyl tu nikdo, jen pan Brenner, můj kuchař. Když jsme pryč, raději neotevírá dveře, i když někdo zvoní.“
Coggin se usmál. „Raději neotevírá?“
Wolfe se na něj také usmál, ale jeho úsměv je vidět jen v jednom koutku úst a člověk musí mít moc dobré oči, aby si ho všiml. „Dobří kuchaři mají své vrtochy, pane Coggine.“
„O tom nic nevím, pane Wolfe. Já kuchaře ještě nikdy neměl, nemůžu si to dovolit. Ale teď k věci. Jestli vás zajímá, proč jsem za vámi přišel, místo toho, abych pro vás nechal poslat, diskutovali jsme o tom v kanceláři. Také o tom, co jste řekl včera inspektoru Cramerovi. Zvažovali jsme také vaši proslulost a vaše – ehm – možné reakce. Bylo rozhodnuto okamžitě zrušit vaší licenci soukromého vyšetřovatele, ale zdálo se mi to příliš drastické. Napadlo mě, že jste si možná po úvaze uvědomil, že jste byl – ehm – zbrklý. Mám tady v kapse zatykače na vás a na pana Goodwina jako na svědky, ale já je nechci použít. Radši bych je nepoužil. Dokonce jsem přišel sám, trval jsem na tom. Dokážu pochopit, já chápu, proč jste reagoval tak, jak jste reagoval na návštěvu inspektora Cramera. Ale vy ani pan Goodwin nemůžete zatajovat informace, týkající se vraždy člověka ve vašem domě člověka, kterého jste léta znali a s nímž jste mnohokrát mluvili. Já nechci, abyste vy a pan Goodwin přišli o licence. Pan Goodwin přece umí psát těsnopisem a na stroji… Chci odsud odejít s vašimi podepsanými prohlášeními.“
Když se Wolfe dívá směrem k červenému křeslu, musí vždy o devadesát stupňů otočit hlavu, když se chce podívat na mě. Otočil se. „Váš zápisník, Archie.“
Otevřel jsem zásuvku a vyndal notes a pero. Wolfe se pohodlně opřel, zavřel oči a začal mluvit.

„Když Pierre Ducos násilně zemřel v pokoji mého domu… Přesný čas, Archie?“
„Jedna hodina dvacet čtyři minuty.“
„V jednu hodinu dvacet čtyři minuty po půlnoci, čárka, dvacátého devátého října devatenáct set sedmdesát čtyři, čárka, nevěděl jsem nic o něm ani o jeho záležitostech mimo to, čárka, že byl zkušeným a schopným číšníkem. Tečka. Archie Goodwin o něm také věděl pouze toto, čárka, plus to, čárka, co se dozvěděl ve stručném rozhovoru, čárka, který s ním vedl, čárka, když přišel do mého domu krátce před tím, čárka, než zemřel. Tečka. Obsah tohoto rozhovoru pan Goodwin doslovně popsal v podepsaném prohlášení, čárka, které dal příslušníku policie té noci v mém domě. Tečka. Proto veškeré vědomosti, čárka, které by případně mohly souviset s násilnou smrtí Pierra Ducose a které byly známy panu Goodwinovi nebo mně v okamžiku, čárka, kdy byla mrtvola Pierra Ducose objevena panem Goodwinem, čárka, byly dány policii. Odstavec.“
„Informace, čárka, které získáme během našeho vyšetřování, čárka, mohou, čárka, ale také nemusejí být odhaleny policii nebo veřejnosti. Tečka. Rozhodnutí týkající se odhalení okolností tohoto případu budou záviset výhradně na našem uvážení a na naší vůli. Tečka. Pokud by tomu mělo být jinak, čárka, musí být vůči nám použito odpovídajících právních postupů. Tečka. Nebudou-li zrušeny naše licence, čárka, neponeseme v takovém případě odpovědnost jako soukromí vyšetřovatelé. Tečka. Budou-li zrušeny, čárka, neponeseme vůbec žádnou odpovědnost. Odstavec.“
„Budeme nadále spolupracovat s policií v takovém rozsahu, čárka, jaký vyžaduje zákon – pomlčka – například umožníme vstup do místnosti, čárka, kde se stal zločin, čárka, v jakoukoli rozumnou dobu. Tečka. Schvalujeme a tleskáme obrovskému úsilí policie nalézt viníka a budeme tak činit i nadále. Odstavec.“
Otevřel oči a napřímil se. „Přepište to na mém hlavičkovém papíře. Mezera jedné řádky, široké okraje, čtyři kopie. Všechny podepíšu já a vy, budete-li chtít. Originál dejte panu Cogginovi. Jednu kopii pošlete panu Cramerovi. Jednu odneste panu Cohenovi a nabídněte ji jako článek pro otištění v zítřejší Gazette. Jestliže odmítne, udělejte z toho dvouodstavcový inzerát o deseti bodech. Jeho kopii vezměte do Timesů a nabídněte jim ji jako informační materiál. Jestliže to pan Coggin překazí tím, že použije zatykač a zatkne nás dříve, než to sepíšete na stroji, uplatním svoje právo zavolat obhájci, nadiktuji to sekretářce pana Parkera a panu Parkerovi řeknu, co s tím má dělat.“
Otočil hlavu o čtvrt kruhu. „Budete-li to chtít komentovat, pane Coggine, budete muset mluvit hodně nahlas. Pan Goodwin nepoužije nehlučný psací stroj.“
Coggin se usmíval. „To je pod vaši úroveň. Dětinský laciný trik.“
„Říkejte si tomu, jak chcete. Já si myslím, že je to celkem oprávněná reakce na váš laciný trik. Wolfe obrátil ruku dlaní vzhůru. „Jistě, je to průhledné, však je to také určeno panu Cramerovi. Já opravdu schvaluji a tleskám úsilí policie vykonat její zákonnou povinnost. Ale v tomto případě doufám, že se jí to nepodaří. Zvu vás, abyste se šel podívat do toho pokoje nahoře, přímo nad mou ložnicí. Byl tam zabit člověk, zatímco jsem spal. Mám v úmyslu najít muže, který to udělal, a budu ho volat k odpovědnosti. Pomůže mi pan Goodwin, jehož hrdost byla pošramocena stejně jako moje. Odvedl totiž pana Ducosse do té místnosti.“
Jeho prsty se sevřely v pěst. „Ne. Žádný trik. Pochybuji, že podstupuji nějaké riziko, a i kdyby, stojí mi to za to. V životě je totiž jen málo příležitostí k, řekněme, patetickým činům. A když už tu ta příležitost je, měla by být využita. Vy víte, co jsem řekl panu Cramerovi – co budeme dělat, budeme-li zatčení, takže není třeba to opakovat.“ Pootočil hlavu. „Napište to, Archie.“
Otočil jsem se, otevřel jsem psací stroj a vzal si papír a kopíráky. Rozlehlé zrcadlo na stěně u mého psacího stolu odráží většinu místnosti, takže jsem si byl jistý, že mi nic neuteče, až budu bušit do kláves, protože Cogginova ústa zůstala zavřená. Jeho oči se však na mě upíraly. Počet kopií byl správný, se širokými okraji toho bylo akorát na pěknou úhlednou stránku. Vytáhl jsem to, vyndal kopírovací papíry, podal popsané listy Wolfovi a on je všechny podepsal. Včetně té kopie, kterou jsme si měli nechat. Podepsal jsem se pod něj, ani jsem se k tomu neposadil.
Když jsem podával originál Cogginovi, řekl: „Vezmu si to všechno. I ty kopie.“
„Omlouvám se, ale to nepůjde,“ odpověděl jsem. „Pracuju tady a ta práce se mi líbí, takže se držím instrukcí.“
„Dejte mu je,“ zabručel Wolfe. „Máme ještě váš zápisník.“
Podal jsem kopie Cogginovi. Přiložil k nim originál, poklepal s nimi o stoleček, aby zarovnal okraje, sroloval je a strčil si je do náprsní kapsy. Usmál se na Wolfa. Díky psaní na stroji a podepisování získal sedm minut, aby se mohl na celou věc podívat ze všech úhlů. „Pravděpodobně,“ pronesl, „byste ho mohl jmenovat hned teď, musíte si to jen dát dohromady.“ Vzepřel se o opěradla křesla a postavil se. „Doufám, že budu mít brzy ještě jiný zatykač, ne jenom pro svědky. A doufám, že dostanete deset let. Nepodmíněně.“ Otočil se a vykročil, ale na polovině cesty ke dveřím se zastavil, pootočil hlavu a řekl přes rameno: „Nechoďte se mnou, Goodwine. Je mi z vás nanic.“
Když jsem uslyšel zaklapnutí domovních dveří, došel jsem se tam podívat. Už byl pryč. Vrátil jsem se zpátky a zašklebil jsem se na Wolfa: „Takže jste mě neposlal na žádnou pochůzku, protože jste věděl, že jeden z nich přijde. Nádherné.“
Zabručel: „Už jsem vám říkal stokrát, že sarkasmus je ta nejméně účinná zbraň. Ta neřeže, ta jenom odráží. Nač potřeboval ty kopie?“
„Suvenýr. Autogramy. Má tam podpisy nás obou. Jednoho dne je prodá v dražbě u Sothebyho.“ Podíval jsem se na hodinky. „Za dvacet minut bude poledne. U Rustermana už bude všechno připravené na oběd a zákazníci začnou chodit až před jednou. Nebo snad víte o lepším místě, kde začít?“
„Víte přece, že ne. Potřebujeme znát všechno, co ví Felix o panu Bassettovi a jeho hostech toho večera. Pokud ovšem – nějak jsme to zamluvili, takže se ptám ještě jednou – ví Filip, co bylo na tom papírku?“
„Pořád si ještě myslím, že ne. Jak jsem říkal, vybalil to všechno. Myslí si, že to jméno klidně mohlo být Archie Goodwin. Co se dá dělat – takže tu pravděpodobně nebudu na oběd.“
„Moment. Ještě jeden detail. Jestliže Felix bude znát nějaká jména, alespoň jedno, mohl byste mu zkusit říct, že se vám Pierre svěřil, že viděl jednoho z nich podávat panu Bassettovi proužek papíru. Možná, že by nám to posloužilo, možná.

Uvažte to.“
„Jo. A Pierre už nežije.“
Šel jsem do haly a zamířil k věšáku pro kabát. Klobouk ne. Venkovní teploměr sice ukazoval 38 °F, počasí spíš jako v prosinci než v říjnu, navíc zamračeno, ale já mám taky svoje pravidla. Žádný klobouk před Dnem díkůvzdání. Sníh i déšť jsou prospěšné vlasům.

6
Co se týče Felixe, byla má vycházka k ničemu. A to není dobré ani ke psaní, ani ke čtení. S výjimkou oblíbených pokrmů a názorů na to, jak by měly být servírovány, věděl jsem toho o Harveym H. Bassettovi víc než on, protože jsem četl noviny dvakrát, kdežto on je pravděpodobně nečetl vůbec. Televize, rádio a jeho pracovní den, to dalo dohromady dobrých dvanáct hodín. A pokud šlo o hlavní otázku – jména hostů přítomných u večeře onoho 18. října, což bylo skoro před dvěma týdny, byl úplně vedle. Nikdy nikoho z nich předtím ani potom neviděl. Jediné, co věděl, bylo to, že to byla „pánská jízda“. Očividně si však o mně myslel něco lepšího než Filip. Pochlubil se mi, že mají ze zálivu čerstvou rybu pompano a chtěl mi ji naservírovat. S díky jsem odmítl.
Bylo 12:42, když jsem odcházel z restaurace a namířil si to do města. Jedním z mých mnoha neužitečných zvyků je to, že na hodinkách sleduji délku svých procházek. V jednom případě ze sta to však může být i užitečné. Do budovy Gazette mi to trvalo devět minut. V kanceláři Lona Cohena, která se nachází ve dvacátém patře, druhé dveře vlevo vedle schodiště, je sotva dost místa pro velký psací stůl se třemi telefony, židli a ještě jednu vedle a poličky s několika knihami a tisíci výtisky různých novin. Byla to doba jeho oběda, takže jsem očekával, že bude sám, a také že byl.
„No to mě teda podrž!“ zvolal na uvítanou. „Ty jsi pořád ještě na svobodě?“
„Ne.“ Posadil jsem se. „Jsem na útěku. Přinesl jsem ti svoji novou fotografii. Na té, co jste otiskli v neděli, mám křivý nos. Ten můj sice není žádná ozdoba, ale křivý určitě není.“
„Po té pondělní noci bys ale měl sedět! Zatraceně, Archie, mám už hodinu zpoždění! Seženu Landryho, na konci chodby je jedna místnost a –“
„Ne. Neřeknu ti ani, co jsem měl k snídani. Jak jsem ale slíbil po telefonu, jakmile budu moct něco vyklopit, vyklopím to tobě.“ Zvedl jsem se. „Zrovna teď bychom sice mohli tak jednu dvě informace postrádat, ale když máš hodinu zpoždění –“ Odcházel jsem.
„Sedni si. Tak dobře. Budu mít teda dvě hodiny zpoždění. Ale hlady trpět nebudu.“ Ukousl si pořádný kus sendviče s tuňákem a salátem.
„Hodinu to trvat nebude.“ Posadil jsem se. „Mohlo by to trvat jen tři minuty, kdybys mi dokázal říct jména šesti mužů, kteří v pátek osmnáctého září večeřeli s Harveym H. Bassettem u Rustermana.“
„Cože?“ Přestal žvýkat a začal zírat. „Bassett? Co ten má společného s chlápkem zabitým bombou v domě Nero Wolfa?“
„Něco s ním společného má, ale říkám ti to důvěrně. V téhle chvíli je to všechno důvěrné. Opakuji, všechno. Při té večeři je obsluhoval Pierre Ducos. Nevíš, kdo tam byl?“
„Ne. Nevěděl jsem, že tam byl Ducos.“
„Jak dlouho by ti trvalo ta jména zjistit, aniž bys mě musel při tom prozradit?“
„Možná den, možná týden. Mohla by to být jen hodina, kdybychom se mohli dostat k Doh Ray Me.“
„Kdo je Doh Ray Me?“
„Bassettova žena. Vdova. Jenže to bude problém. Úplně se stáhla do ústraní. Nikoho k sobě nepustí, dokonce ani okresního státního zástupce. Její lékař u ní jí i spí. Alespoň se to povídá. Na co tak koukáš? Mám snad taky křivý nos?“
„Já trouba.“ Vstával jsem. „No jistě. Proč jsem si na to sakra nevzpomněl? Musel jsem být v šoku. Na shledanou zítra – doufám. Zapomeň, že jsem tu byl.“ Zavřel jsem za sebou dveře.
V tom patře zrovna nebyl žádný telefonní automat, tak jsem šel k výtahu. Cestou dolů jsem pátral v paměti. Jelikož jsem se seznámil asi jen s desetinou osobností, které si potřásly rukou s Lily Rowanovou, nikdy jsem se nesetkal s Dorou Millerovou. Když přijela z Kansasu do New Yorku, poradil jí její agent, aby si změnila jméno na Doremi a když se ukázalo, že to nikdo nedokáže správně vyslovit, změnila si jméno na Doraymee. Mohli byste si myslet, že zpěvačka s takovým jménem to určitě dotáhne daleko, ale Lily mi tenkrát říkala, že dělá reklamy v televizi. I když Timesy se možná o tom, že paní Harvey H. Bassettová byla kdysi zpěvačkou Doraymee, ani nezmínily, v Gazette to určitě psali a mně to uniklo. Hrůza.
Vstoupil jsem do jedné z deseti telefonních budek v přízemí, zavřel jsem dveře, vytočil číslo a po osmém zazvonění, což je na tomhle čísle normální, se ozval hlas. „Haló?“ Pokaždé to zní jako otázka.
„Ahoj. Přeju ti to nejkrásnější odpoledne.“
„Hm. Ještě jsem ti ani jednou nezavolala, takže bych od tebe zasluhovala pár pohlavků, nebo plesknout tam, kde myslíš, že by mi to nejvíc prospělo. Jsi živý a v pořádku? Jsi doma?“
„Jsem živý. Navíc jsem pouhých deset krátkých bloků od tebe. To je jen deset minut chůze, kdybys měla náladu na společnost.“
„Ty nejsi společnost. Jak víš, pořád jsme se ještě nedohodli, co kdo z nás vlastně je. Třeba se nám to dnes povede. Oběd je skoro hotový. Přecházej na zelenou.“
Zavěsili jsme. Tohle je jedna z mnoha Lilyiných dobrých vlastností: oba jsme zavěsili.
I kdyby měl ten střešní byt na Východní Třiašedesáté ulici jiného obyvatele, byla by stejně nádhera do něj vstoupit, ale je jisté, že kdyby tam bydlel někdo jiný, nebyl by takhle zařízený. Jediné dvě věci, kterých bych se já rozhodně zbavil, jsou obraz od de Kooninga na zdi obývacího pokoje a elektrický krb v ložnici pro hosty. Mám také rád Lilyiny

způsoby. Skoro vždycky otvírá dveře sama, a když si muž odkládá kabát ve vestibulu, nehne ani prstem. Obvykle se při našich shledáních nelíbáme, ale tentokrát mi položila ruce kolem ramen a nabídla mi polibek. A já přijal, ba ještě víc, s velkou chutí jsem jí ho vrátil.
Zopakovala to ještě jednou a pak se začala vyptávat: „Kde jsi byl a co jsi dělal v pondělí osmadvacátého října v půl druhé v noci?“
„Zkus to ještě jednou,“ odpověděl jsem. „Úplně jsi to popletla. Úterý ráno, devětadvacátého října. Ze všeho nejdřív se ti přiznám. Jsem tu pod falešnou záminkou. Přišel jsem, protože potřebuju pomoc.“
Přikývla. „Samozřejmě. To jsem poznala už když jsi mi přál nejkrásnější odpoledne. Ty mi jen připomínáš, že jsem Irka, když po mně něco chceš. Takže máš naspěch a půjdeme rovnou ke stolu. Jídla bude dost.“ Vedla mě obývacím pokojem do malého pokojíku, který byl vyplněn psacím stolem, policemi a stolkem na psací stroj, takže tam sotva zbývalo místo pro stůl, kde se mohli najíst dva. Když jsme se usadili, přišla Mimi s plným podnosem.
„Tak začni,“ vyzvala mě Lily.
Protože chci, aby i moje způsoby byly pěkné, počkal jsem až Mimi všechno naservíruje, a teprve potom jsem začal jíst kousky celeru. U Lilyina stolu, zvlášť když nejsou očekáváni žádní hosté, by často dokonce ani Fritz pouhým pohledem nepoznal, co má na talíři, takže jsem se na ni podíval se zdvihnutým obočím.
Přikývla. „Tos ještě nejedl. My to zrovna zkoušíme a ještě jsme se nerozhodly. Houby, sójové boby a černé ořechy s kysanou smetanou. Jemu to neříkej. Kdybys to náhodou nemohl pozřít, Mimi ti udělá rychlou omeletu. I on uznal, že umí dělat omelety. Na tom ranči tenkrát…“
Nabral jsem si plnou vidličku. Nemuselo se to moc žvýkat, dokonce ani ty ořechy ne, protože byly umleté nebo tak něco. Když to bylo ve mně, řekl jsem: „Byl bych rád, aby bylo úplně jasno, že –“
„Mlč, prosím tě! Už jsem ti to přece říkala. Dokonce i z vtipů o něm se mi dělá špatně.“
„Zacházíš příliš bezstarostně se zájmeny. Ten tvůj on. Názor toho prvního na toho druhého se skoro shoduje s tvým. Stejně tak jako s mým. A co se týče téhle směsi, tak i v tom jsem s tebou za jedno – ještě jsem se nerozhodl. Přiznávám ale, že je to zas něco jiného.“ Nabral jsem si další vidličku.
„Pozoruji tvůj obličej. Tak už mi pověz, proč jsi vlastně přišel.“
Počkal jsem, až druhé sousto sklouzlo k tomu prvnímu. „Jak jsem už říkal, potřebuji pomoc. Jednou jsi mi vyprávěla o dívce z Kansasu jménem Doraymee. Pamatuješ?“
„Jistě, že si to pamatuju. Včera jsem ji viděla.“
„Ty jsi ji viděla? Včera? Tys viděla paní Harvey H. Bassettovou?“
„Ano. Určitě víš, co se stalo s jejím mužem, protože o vraždách čteš vždycky. Včera odpoledne mi volala a říkala, že byla –“ Přestala mluvit s napůl otevřenými ústy. „O co se vlastně jedná? Ona se ptala na tebe a ty se teď vyptáváš na ni. Co se to tu děje?“
Moje ústa byla také napůl otevřená. „Tomu nevěřím. Chceš říct, že ti paní Bassettová volala, aby se tě zeptala na mě? Tomu –“
„To jsem přece netvrdila. Volala mi, aby mě požádala, abych za ní přijela a držela ji za ruku – přesně tohle chtěla, ale nepřiznala to. Říkala jenom, že se se mnou musí vidět. Myslím, že kvůli tomu, co jsem pro ni udělala, když se jí nedařilo v New Yorku a vracela se domů, aby se alespoň najedla. Vlastně jsem toho pro ni moc neudělala, jenom jsem jí na rok zaplatila pokoj a stravné. Od té doby jsem ji neviděla – no, snad tři čtyři roky. Jela jsem tedy za ní a povídali jsme si asi hodinu, možná déle, a ona se mě ptala, jestli jsem tě viděla od té doby, co její manžel zemřel. Myslela jsem, že to říká jen tak. Taky se mi svěřila, že četla několik tvých knížek o případech Nero Wolfa. To mě překvapilo, protože vím, že knížky nikdy nečte. Myslela jsem, že o tom mluví jen proto, aby nemusela myslet na svoje trápení, ale teď se ty ptáš na ni. Takže bych ráda věděla –“ Nedořekla větu a zůstala na mě hledět. „Propána, Escamillo, je možné, že já jsem také schopna žárlivosti? Samozřejmě, že kdybych toho měla být kvůli někomu schopná, bylo by to kvůli tobě, ale vždycky jsem si myslela… Tomu odmítám uvěřit.“
„Uklidni se.“ Natáhl jsem se a pohladil špičkami prstů hřbet její ruky. „Nejspíš na mě žárlíš od toho dne, kdy jsi mě poprvé uviděla a uslyšela můj hlas, to je úplně přirozené. Ale Doraymee mě nikdy neviděla a já nikdy neviděl ji. To, že se na sebe ptáme navzájem, je jen shoda okolností. Obvykle bývám ke shodám okolností skeptický, ale tahle se mi moc líbí. Povím ti teď něco, co v žádném případě není určeno ke zveřejnění. Alespoň zatím ne. Mezi těmi dvěma vraždami – Pierra Ducose a Bassetta – existuje nějaká souvislost. A je možné, že Doraymee ví o něčem, co by nám mohlo pomoct. Týden před tím, než byl zabit – osmnáctého října v pátek večer, pozval Bassett šest mužů na večeři k Rustermanovi. A Nero Wolfe by rád znal jména těch šesti mužů, stejně tak jako já. Ona by to mohla vědět. Pomohlo by nám jméno alespoň jednoho z nich. Lon Cohen z Gazette, kterého taky znáš, tvrdí, že se Doraymee úplně izoluje a nepouští k sobě nikoho. Je mi jedno, jak to uděláš. Můžeš jí buď zavolat a požádat ji, aby se se mnou sešla, nebo můžeš jít za ní a zeptat se jí na ta jména, nebo se na ně můžeš jenom zeptat po telefonu. Jak jsem říkal, stačí mi alespoň jedno z nich. Kvůli tomu jsem vlastně přišel. A taky ti chci poděkovat za tu výtečnou haši. Dáš mi recept pro Fritze?“ Nabral jsem si novou vidličku.
Vzala si kousek celeru a rozkousala ho. To je další dobrá věc. Její obličej je pořád atraktivní, i když žvýká kus celeru, nebo třeba i pořádný kus steaku. Polkla. „Tohle je potřetí, co jsi mě požádal o pomoc,“ řekla. „Poprvé a podruhé mi to nevadilo. Vlastně se mi to líbilo.“
Přikývl jsem. „A není důvod, proč by se ti to nemělo líbit i tentokrát. Víš přece, že bych tě nežádal o to, abys špehovala svou přítelkyni. Předpokládám – předpokládáme, že by chtěla, aby byl člověk, který zabil jejího manžela, dopaden a obžalován. Totéž si přejeme my. Přiznávám ale, že ten, koho musíme chytit, je vrah Pierra Ducose. Ten chlap, co vraždil ve Wolfově domě. Navíc ve chvíli, když jsem se chystal do postele jen deset metrů od místa činu. Jak jsem řekl, ty případy spolu souvisejí. Nemůžu Doraymee zaručit, že nikdy nebude litovat toho, že nám ta jména prozradila. Když

člověk vyšetřuje vraždu, nemůže zaručit vůbec nic, ale může aspoň odhadnout, jaké jsou vyhlídky. V tomhle případě tisíc ku jedné, že Doraymee nebude litovat toho, že nám pomohla.“
Nabral jsem si další vidličku. Myslím, že se to dalo jíst, ale byl jsem duchem úplně někde jinde.
„Raději jí jen zavolám a zeptám se jí na to. Co když mi ale řekne, že ta jména nezná, a bude se mi zdát, že lže? Já ji mám ráda, člověk ji prostě musí mít rád, ale vím o ní, že strašně ráda lže. Nechci ji teď popichovat. Je na tom špatně, velmi špatně.“
„To určitě nedělej. Zkus to úplně jednoduše. Mě z toho vynech. Prostě jí řekni, že ti někdo povídal, že viděl Bassetta u Rustermana s pěti nebo šesti muži týden před tím, než byl zabit. A že ti chlapíci nevypadali moc sympaticky a že toho člověka napadlo, jestli ho třeba jeden z nich nezabil. Blbost. Poslouchej, přece tě nebudu poučovat o tom, co máš povídat.“
„Dneska je to bez lichotek, díky. Dobrá. Mám tam ještě citrónový puding a sherry a ráda bych si ho vychutnala v klidu. Takže jdu do ložnice a vyřídím to hned.“ Odstrčila židli a vstala. „Pátek osmnáctého října.“
„Správně.“
Odešla. Moje hodinky ukazovaly 2:21. Jestli se jí podaří získat ta jména, tak já si svůj citrónový puding s sherry v klidu rozhodně nevychutnám. Takže bylo skutečně rozumné vyřídit to hned. Zmáčkl jsem tlačítko zvonku a přišla Mimi. Její oči sklouzly dolů na můj talíř a potom nahoru ke mně. „Snědl jste toho víc než polovinu, pane Goodwine. Co tomu říkáte?“
„Abych byl upřímný, Mimi, tak nevím. Když mám něco důležitého na práci, ztrácím chuť. Budu muset přijít ještě jednou.“
Přikývla. „Věděla jsem, že na něčem pracujete, já už to poznám. Neměla bych vám udělat omeletu?“
Řekl jsem ne, díky, jenom puding a kávu, a ona odnesla můj talíř. Za čtyři minuty byla zpátky a já si spálil jazyk o kávu, protože můj žaludek vyslal zprávu, že nutně potřebuje tekutinu. Puding samozřejmě nebyl žádný experiment. Mimi dělá výtečné pudingy a poháry a moučníky. A také kávu.
Olizoval jsem zrovna lžičku, když vstoupila Lily a už mezi dveřmi hlásila: „Klidně seď. Mám jedno jméno.“ Posadila se.
„Ta holka je na tom opravdu špatně, i když nevím proč. Bassett byl dvakrát tak starý jako ona, přinejmenším. A mám za to, že si ho vzala jen z nouze. Nemám pravdu?“
„Nevím. Nikdy jsem ji neviděl. Máš to jméno?“
„Ano, jen jedno. Tvrdila, že neví, kdo byli ti ostatní, ale jednoho z nich prý zná.“ Lily mi podala světlezelený papír ze svého bločku. „Říká mu Benny. Je to inženýr, pracuje v NATALECu, v tom Bassettově podniku. Ještě kávu?“
„Ne, díky. Děláš pokroky. Zvedneme ti plat a –“
„Bude se mi dařit líp, když budu pracovat na svou pěst. A ty už zmiz. Nejsi to ty, když bys byl radši někde jinde.“ Zahrozila mi lžičkou.
„Ne radši. Nemusím ti přece vysvětlovat, co bych ze všeho nejradši…“ Vstával jsem. „Jednoho dne ti všechno povím. A doufám, že se ti to bude líbit.“ Otočil jsem se a vypadl jsem z bytu.
Ve výtahu jsem si prohlédl ten papírek. Benjamin Igoe. To bylo vše. Měl jsem se Lily zeptat, jak se to vyslovuje. Na chodníku jsem půl minuty stál, pak jsem zamířil na západ a na Madison Avenue jsem zahnul dolů do města. Musel jsem se rozhodnout, jak s tím teď naložit – za použití inteligence vedené zkušeností, jak by řekl Wolfe. Na Pětapadesáté ulici už jsem byl rozhodnutý a usoudil jsem, že pěšky tam budu stejně rychle jako taxíkem nebo autobusem, takže jsem pokračoval v chůzi. Byly tři hodiny a pět minut, když vrátný u Rustermana zasalutoval a otevřel mi dveře. Bude už po polednímshonu a Felix si na mě jistě udělal čas…
Udělal. Nechtěl jsem po něm nic víc, než aby mě vyslechl. A taky mi poradil, jak vyslovit to jméno. Přečetl jsem mu ho písmeno po písmenu a on vyslovil názor, že se to snad čte Ígou. Ale mně se zdálo lepší Ájgou, a jelikož já jsem se narodil v Ohiu a on ve Vídni, vyhrál jsem já. Když bylo tohle jasné a Felix byl zevrubně informován, objednal jsem si irskou whisky a vodu. Zdálo se mi totiž, že i po kávě si můj žaludek myslí, že ještě něco potřebuje. Objednal jsem si tedy irskou, abych se ujistil, že mi není nijak těžko. Potom jsem šel do telefonního seznamu vyhledat adresu NATALECu. Třetí Avenue, mezi Čtyřicátou a Padesátou, což pro mě byla velká úleva, Mohlo to taky klidně být v Queensu. Odešel jsem postranními dveřmi.
NATALEC zabíral tři patra v jednom z těch moderních mraveništ ze skla a oceli. Na informační tabuli ve vestibulu jsem se dočetl, že výzkum je v osmém patře, výroba v devátém a administrativa a vedení v desátém patře. Mohl být čímkoliv, úředníkem ve skladu počínaje a výkonným ředitelem konče. Ale proč nezačít od špičky? A tak jsem se vydal do desátého patra. Jenže mi bylo řečeno, že pan Ajgou dělá ve výrobě. Takže jsem to vyslovil správně. V devátém patře mi jedna paní s dvojitou bradou, která používala zvláštní druh intercomu, který jsem ještě neznal, poradila, abych šel na konec chodby do posledních dveří vpravo.
Byla to rohová místnost se čtyřmi okny, takže skladovým úředníkem určitě nebyl, i když by se tak klidně dalo usuzovat podle jeho hnědého overalu s velkými kapsami plnými věcí. Stál zrovna za registrační skříní. V životě jsem neviděl utrápenější obličej. To se sice dalo čekat, jelikož prezident jeho společnosti zemřel teprve před pěti dny, ale vrásky na jeho čele se tvořily nejméně pět let. Byl jsem proto překvapen, když pronesl příjemným, sytým barytonem: „Zpráva od Nero Wolfa? Co se děje?“
Můj hlas se trochu zvýšil, aniž bych mu k tomu dal pokyn. „Řekl jsem zpráva, ale je to vlastně otázka. Je to trochu komplikované, takže kdybyste měl pár minut –“
„Nikdy nemám pár minut. Ale můj mozek si zrovna potřebuje odpočinout od těch věčných problémů. Dobře, věnuji vám deset minut.“ Podíval se na hodinky. „Pojďme se posadit.“
U okna stál velký psací stůl, ale tam se pravděpodobně nacházely ty věčné problémy. Igoe tedy zamířil k pohovce na druhém konci místnosti. Posadil se a navzdory svým plným kapsám si dal nohu přes nohu. Já jsem si přitáhl židli a

posadil se čelem k němu.
„Zkusím být co nejstručnější, ale budete se v tom muset nejdřív trochu zorientovat. Nero Wolfe byl několik let pověřen řízením Rustermanovy restaurace a byl nadřízeným člověka jménem Felix Mauer. Teď je správcem Felix, ale často se ptá pana Wolfa na radu a pan Wolf často chodí k Rustermanovi na jídlo. Včera jsme tam obědvali a Felix –“
„Hmm. Jeden číšník z té restaurace byl zabit bombou v domě Nero Wolfa. A vy jste našel jeho mrtvolu. Hmm?“
„Správně. Proto jsme tam také včera byli, zeptat se na pár věcí. Ten číšník se jmenoval Pierre Ducos a obsluhoval vás při večeři v horní místnosti Rustermanovy restaurace v pátek osmnáctého října. Pozval vás tehdy pan Harvey H. Bassett. Pamatujete se na to?“
„Samozřejmě, že si na to pamatuji. To bylo poslední jídlo, které jsem s ním jedl.“
„Pamatujete si na toho číšníka?“
„Lidi si nikdy nepamatuju. Já si pamatuju pouze difrakce a emise.“
„Pan Wolfe a já jsme Pierra velmi dobře znali. A on znal nás. Když tenkrát v pondělí pozdě v noci přišel, řekl mi, že ho nějaký muž chce zabít. Řekl mi také o té večeři osmnáctého října a tvrdil, že viděl jednoho z hostů podávat Bassettovi proužek papíru a že si ho Bassett dal do náprsní tašky. To bylo všechno. Říkal, že to ostatní prozradí až Nero Wolfovi, protože je to nejlepší detektiv na světě. Vzal jsem ho nahoru do ložnice, a co se stalo potom, to už jistě víte – stejně tak jako několik miliónů ostatních lidí. Tak, a to je, oč tu běží. Ta večeře se konala před jedenácti dny. Proč mi o ní Pierre povídal? Proč se zmiňoval o kousku papíru, který jeden z vás podal Bassettovi? Proto jsem teď tady a jsem také konečně u otázky, kterou vám chci položit – podal jste Bassettovi ten proužek papíru? A co na něm bylo?“
„Hmm… Ne.“
„Viděl jste někoho z ostatních, že by mu ho podával?“
„Ehmm… Ne.“ Zdálo se, že se na mě mračí, ale to mohly dělat ty vrásky.
„Potom vás tedy musím jménem Nera Wolfe požádat o laskavost. Ptali jsme se Felixe na jména hostů té večeře, a jediný, na koho si dokázal vzpomenout, jste byl vy. Povídal, že mu někdo řekl, kdo jste – Benjamin Igoe, ten známý vědec. Nevím, jestli se vám zamlouvá, když vás někdo nazývá vědcem, ale tak to říkal Felix.“
„Tomu nevěřím. Jděte s tím do háje. Já přece nejsem známý.“
„Možná, že jste, a nevíte o tom. Takhle mi to povídal Felix. Můžete mu zavolat a zeptat se ho na to.“
„Kdo mu o mně řekl?“
„To mi neprozradil. Teď ale určitě bude v restauraci, můžete mu zavolat.“
Chvíli jsem myslel, že to snad opravdu udělá. Devět lidí z deseti by to asi udělalo.
Ale on ne. On jenom pronesl: „Ehm. Jestli jsem známý, tak už je taky nejvyšší čas. Je mi čtyřiašedesát let. Vy po mně tedy chcete laskavost?“
„Nero Wolfe. Já jsem jen jeho poslíček. On by chtěl –“
„Vy jste přece soukromý vyšetřovatel s vlastní licencí. Známý.“
„Nemůžete věřit všemu, co čtete v novinách. Já opravdu nejsem známý.“ Chtěl jsem původně dodat ehm, ale rozmyslel jsem si to. „Pan Wolfe by chtěl znát jména všech lidí, kteří byli na té večeři. Ale to vy zřejmě nebudete vědět. Vy si přece jména nepamatujete.“
„Pamatuji si názvy a jména všeho, včetně lidí. Vyprávěl vám Pierre Ducos, o čem jsme mluvili?“
Zavrtěl jsem hlavou. „Pověděl mi jen to, co jsem vám řekl.“
„Mluvili jsme o magnetofonech. Kvůli tomu nás Harvey chtěl mít pohromadě. Znal jste Harveyho Bassetta?“
„Ne. Samozřejmě, že jsem o něm slyšel. Byl také známý.“
„Já jsem ho znal celý život, většinu života, studovali jsme na stejné fakultě. Byl o tři roky starší než já. Byl to génius. Ehm. Už není. Já studoval fyziku a on obchod. Vydělal asi tak miliardu dolarů, ale až do dne, kdy zemřel, nedokázal říct, jaký je rozdíl mezi elektronem a kilovoltem. Byl také nevyrovnaný. Měl různé utkvělé myšlenky. Jedna z nich se týkala Richarda Nixona. Proto si nás tam také pozval. Vyráběl zařízení pro elektronický záznam zvuku. Tedy byla to spíše jedna z těch věcí, které jsme my vyráběli a on prodával. A on si myslel, že to Nixon znehodnotil. Poskvrnil. Chtěl s tím něco udělat, ale nevěděl co. Takže si nás –“
Nedokončil větu a podíval se na hodinky. „Zatraceně. Dvanáct minut.“ Vyskočil, spíše jako čtyřiadvacetiletý než jako čtyřiašedesátiletý. Byl na odchodu, ale já jsem mu stiskl paži a pevně pronesl: „Zatraceně, ta jména.“
„Ale? Já jsem vám to slíbil?“ Došel k psacímu stolu, sedl si, vzal si blok a pero a psal. Psal tak rychle, že mi bylo jasné, že to nebude čitelné. Ale bylo. Přistoupil jsem k němu, on vytrhl z bloku list a podal mi ho. Stálo na něm pět jmen.
„Pan Wolfe vám bude velice vděčný,“ usmál jsem se a myslel jsem to vážně. „Zatraceně vděčný. On skoro nikdy nevychází z domu, ale zcela určitě vám bude chtít osobně poděkovat a promluvit si s vámi. Myslíte, že by bylo možné, abyste se u něj zastavil, třeba cestou domů?“
„Pochybuji o tom. Ale myslím, že bych asi měl. Víte, to je ta moje práce, nikdy nevím, co budu dělat za chvíli. Ehm. A vy už jděte.“
Když jsem se otáčel, řekl jsem: „Ehm.“ Vlastně jsem to neřekl, ale nějak mi to uklouzlo. A vyšel jsem ven.
Také těch deset bloků dolů Pětatřicátou ulicí a přes město k našemu starému pískovcovému domu jsem šel pěšky. Bylo půl páté, když jsem vystoupil po schodech. Wolfe tedy bude nahoře ve skleníku. Pověsil jsem si kabát, vešel jsem do kanceláře, posadil se a prohlédl si ten seznam. Nenapsal tam jenom jména, ale také co kdo dělá. Kdyby byl nevypršel můj čas, byl by mi tam snad napsal i kolik je jim let a jejich adresy. Hodil jsem seznam na stůl, seděl a přemýšlel, jak to teď s případem vypadá. Náhle to bylo úplně o něčem jiném. Richard Nixon, který se nám tam najednou připletl, dodal případu novou tvář. A jak znám Wolfa, začínalo mi být jasné, co se bude dít. Bylo to tak jasné, že mi trvalo jen deset minut, než jsem se rozhodl, co udělat nejdřív, a také jsem to udělal. Šel jsem k telefonu a vytočil číslo.
Trvalo mi víc než půl hodiny, než jsem je všechny tři sehnal. Vlastně jsem sehnal jen Freda; pro Saula a Orrieho jsem

nechal naléhavý vzkaz. Potom jsem vytáhl psací stroj a udělal pět kopií toho seznamu jmen. Vám už to tady znovu psát nebudu, protože to máte o pár stránek dřív. Potom jsem napsal doslovný záznam naší konverzace s Igoem, s jednou kopií. Obyčejně nečtu věci dvakrát, ale v tomhle případě jsem to udělal, a byl jsem zrovna na druhé stránce, když jsem uslyšel výtah, jak si to rachotí dolů, až se dole se zařinčením zastavil a vyšel Wolfe.
Došel ke svému stolu, posadil se a zabručel: „Tak už jste zpátky.“ Zřídkakdy oznamuje světu věci, které jsou na první pohled zřejmé, ale tohle pronáší docela často, protože je přesvědčený, že je úplný zázrak, že po těch několika hodinách strávených venku v té betonové džungli nekulhám nebo nekrvácím.
„Ano, pane. Pokusím se zpracovat to všechno ještě před večeří. Byl jsem u Felixe, Lona Cohena, slečny Rowanové a znova u Felixe. A pak u jednoho z hostů té večeře, který se jmenuje Benjamin Igoe a je elektronickým inženýrem v NATALECu, Bassettově podniku. Budete určitě chtít slyšet všechno, ale nejradši bych vám předhodil jako prvního toho posledního – Igoa. Napsal jsem doslovný záznam našeho rozhovoru.“ Otočil jsem se, abych záznam vytáhl z psacího stolu, znovu jsem se otočil, postavil jsem se a podal ho Wolfovi.
Byly toho tři stránky. Poslední stránku četl dvakrát, pak se na mě podíval přivřenýma očima a zašeptal: „Kriste Pane.“ Zíral jsem na něj. Snad jsem měl i otevřená ústa. Nikdy neříká kristepane, ale teď to udělal doslova procítěně. Tak jsem mlčel.
Wolfe pokračoval: „Neplácal nesmysly? Není to nějaký podfuk?“
„Ne, pane. Můžete se na to spolehnout.“
„Dal vám jejich jména?“
„Ano.“ Držel jsem seznam v ruce, ten, co psal Igoe, ne ty své kopie, a podal jsem mu ho. Četl jej taky dvakrát. Položil ho na stůl a pak jej znova zvedl, aby se podíval ještě jednou. „Mě hned tak něco neohromí,“ ozval se. „Kdybych tu ale teď ty muže měl, všech šest, vynechal bych snad večeři. Čas od času vás žádám, abyste mi přivedl nějaké lidi, když vím, že to nikdo jiný nedokáže udělat… Ale tohle – těchhle šest – to asi nepůjde.“
„Souhlasím s vámi. A tak jsem podnikl určitá opatření. Ještě než jsem naklepal ten rozhovor s Igoem. Použil jsem telefon. Více než jednou. A s dobrým výsledkem. Můžete zkusit hádat.“
Podíval se na mě, zpříma, potom zavřel oči. Asi za minutu, možná za delší dobu, je otevřel a zeptal se: „Kdy přijdou?“
„V devět hodin. Fred určitě, Saul a Orrie pravděpodobně. Jak víte, rádi pro vás obstarávají pochůzky.“
„Uspokojivé,“ přikývl. „Ted půjdu a vychutnám si večeři. Už dva dny jsem si žádné jídlo nevychutnal.“

7

Dávno jsem zapomněl, kdo je jednou nazval třemi mušketýry. Saul seděl v červeném koženém křesle, Fred a Orrie ve žlutých křeslech, která jsem přistrčil tak, aby stála čelem k Wolfovu psacímu stolu. Saul pil brandy, Orrie vodku s tonikem, Fred bourbon. Já měl mléko a Wolfe pivo.
Saul Panzer je o pět centimetrů menší, se svýma velkýma ušima a nevyžehlenými kalhotami poněkud méně reprezentativní, a v některých věcech mnohem mazanější než já. Fred Durkin je o dva centimetry menší, o pět centimetrů širší, zarostlejší, a v některých věcech trochu naivnější. Orne Cather je o centimetr vyšší, o mnoho pohlednější, a trochu ješitnější. Pořád je přesvědčen o tom, že by mou práci měl zastávat on a myslí si, že se dá očekávat, že k tomu jednoho dne opravdu dojde. Také si myslí, že je přinejmenším dvakrát tak atraktivní pro všechny ženy do čtyřiceti, a mám za to, že to je pravda.
Po více než hodinu jsem většinu mluvení obstarával já a jejich záznamníky už byly napůl popsané. Řekl jsem jim všechno podstatné, nic jsem nezatajil, Wolfe mi při tom trochu pomáhal. Samozřejmě jsem vynechal takové nepodstatné věci, jako bylo menu oběda u Lily Rowanové. To jsem vynechal také když jsem Wolfovi podával zprávu před večeří. Jeho mínění o ní nebylo ve skutečnosti tak nízké, jak se snažil předstírat, takže jsem necítil potřebu je zhoršovat.
Usrkl jsem mléka a řekl: „Takže teď očekávám vaše dotazy.“
„Ne,“ ozval se Wolfe. Jeho oči se pohybovaly zprava doleva a zase zpátky, jak se snažil obhlédnout všechny přítomné. „Nejprve vám musím vysvětlit situaci. Archiemu to nemusím vykládat, ten o tom věděl dříve než já. Jde o to, co mu řekl pan Igoe. Archie mě vidí a slyší každý den. On ví, že poprvé v životě mám nutkání, proti kterému nic nepomáhá – že prahnu po něčem, co nemůžu dostat. Ví, že bych dal všechny své orchideje – tedy většinu z nich – za to, kdybych mohl nějak účinně zasáhnout při odhalení trestného činu Richarda Nixona. Jednou jsem mu dokonce nadiktoval dopis, kde jsem nabízel své služby panu Jaworskému. Archie jej napsal, ale ten dopis nebyl nikdy odeslán. Roztrhal jsem ho.“
Zvedl láhev, potom se rozhodl, že si nenalije, a položil ji zpět. „Dobrá. Pan Nixon už je pryč, už nekormidluje loď našeho státu, už pro nás není hlasem autority, stejně tak jako není hlasem Ameriky pro svět. Ale onen případ ještě není v žádném případě uzavřen. Historikové se v tom budou šťourat ještě dlouhá staletí. A mně se nabízí šance k tomu trochu přispět. Slyšeli jste, co řekl pan Igoe Archiemu. Byly to plané žvásty, Archie?“
„Ne, pane. Byl naprosto upřímný.“
„Pak tomu tedy věřím a od vás očekávám totéž. Důvěřuji Archieho očím a uším a myslím, že vy také. Předpokládám, že existuje nějaká souvislost mezi jménem na tom papírku, bylo-li to ovšem jméno, a komplexem událostí a okolností, které se nazývají Watergate. A že tato souvislost měla za následek násilnou smrt Harveyho Bassetta a Pierra Ducose. S vaší pomocí bych to rád dokázal. Nemám žádného zákazníka, takže také nebude žádný honorář. Vám však budou samozřejmě zaplaceny vaše běžné honoráře a také výdaje. Nabádám vás, abyste nešetřili. Blíží se konec roku, který byl pro mě úspěšný, dokonce i v tomto období stagnující ekonomiky, a proto mě to nebude trápit.“
Seděl zpříma a dlaněmi svíral opěradla křesla. „Takže. Vždycky jste důvěřovali mému úsudku a plnili mé instrukce bez zbytečných otázek. Tentokrát to musí být jinak. Nemůžu si totiž být jist, že můj intelekt nepodlehl tlaku mých emocí. Třeba jsem už teď udělal chybu. Ty závěry, které jsem vyvodil – nejsou snad trochu šílené?“

„Archieho už jsem se ptal. Saule?“
„Myslím, že ne.“
„Frede?“
„Ne, pane.“
„Orrie?“
„Souhlasím se Saulem. Jsou dost dobré na to, aby se s tím dalo pracovat.“
Wolfe přikývl. „Nejsem ještě úplně přesvědčen, ale v každém případě chci dostat muže, který zabil Pierra – a mohl zabít i Archieho. Ale nesmíte mi slepě věřit. Jestli pochybujete o správnosti mých závěrů a instrukcí, řekněte mi to. Rád bych z tohoto případu vyšel bez pošramoceného sebevědomí. A vy jistě také.“
Pohodlně se opřel. „K vaší práci. Jestliže je jeden z těch šesti mužů viníkem, musel být minulý pátek v noci v autě s Bassettem a měl v pondělí, tedy především, přístup k Pierrovu kabátu – ať už byl jeho motiv jakýkoliv. Až potud je spolehlivost mého úsudku nedůležitá a mých emocí se to nedotýká. Archie vám dal seznam jmen a informoval vás o tom, že pět z oněch mužů je v manhattanském telefonním seznamu. Jeden z nich, právník pan Ackerman, je ve washingtonském seznamu. Saule, vy začnete s tím druhým právníkem, panem Juddem. Co je zač? Kde byl v době obou vražd? Samozřejmě se nebudete ptát jeho. Kdyby se dozvěděl, že se o něj zajímáte, mohl by se vyplašit. „Kdybyste potřeboval něco konzultovat s Archiem, bude tady. Raději se obraťte na Archieho než na mě; v tomhle případě nejsem spolehlivý. Rozuměli jste?“
„Ano, pane. Mohu se na něco zeptat?“
„Ano?“
„Jde mi o Lucile Ducosovou, Pierrovu dceru. Možná, že jste na ni zapomněl kvůli tomu, co vám řekl Igoe a kvůli těm jménům.“ Podíval se na mě. „Myslíš, že jí Pierre mohl ukázat ten kousek papíru?“
„To mohl, jistě.“
„Neměl bych zkusit dostat se jí na kobylku?“
„Snad. Pokud je to ovšem vůbec možné. Já o tom pochybuju.“
Otočil se zpátky k Wolfovi. „Třeba to nemusel být nikdo z těch šesti mužů. Třeba to nemá žádnou souvislost s aférou s Watergate ani s Nixonem. Proto jste snad na ni zapomněl. Myslím, že bych ji měl prověřit. Archie vypadá jako mužský šovinista, ale já ne.“
Wolfovy rty byly pevně stisknuty. Říkal si o to, ale i tak to byla tvrdá rána. Na týrání jsem tady já – je to jedna z těch čtyřiačtyřiceti věcí, za které jsem placen. Ale oni ne – ani Saul ne.
„Projednám to s Archiem,“ odpověděl Wolfe. „Co se týče prověřování pana Judda, navrhuji malou změnu. Pokud si toho všimne, jenom dobře. Možná, že dostane vztek a bude mi to chtít říct. Frede, vy začnete s panem Vilarem. Jelikož se zabývá tím, čemu se eufemisticky říká bezpečnost, ocitnete se v takřka domácím prostředí. To, co jsem řekl Saulovi, platí i pro vás. Nějaké otázky?“
„Ne, pane. Archie bude tady?“
„Ano. Bude sice muset ještě jednou navštívit pana Igoa a pokusí se přivést ho sem. Ale to nebude hned tak. Přinejmenším zítra tu Archie určitě bude. Orrie, mám za to, že vás u Rustermana znají.“
„Totiž…“ Orrie nechal větu viset pět vteřin ve vzduchu. „Už jsem tam samozřejmě byl. Se ženou. Ale jen několikrát, nemůžu si to dovolit.“
„Byl jste tam před dvěma roky, když byly ukradeny peníze z jedné ze skříněk v šatně a Felix mě požádal, abych to vyšetřil. Poslal jsem tam přece tenkrát vás.“
„Aha, tamto, jistě.“
„Takže jste tu místnost viděl a hodně zaměstnanců tam vidělo vás. Pierrův kabát mohl být kdekoli, kde se Pierre toho dne vyskytoval. Ale tahle místnost je nejpravděpodobnější. Objevil se tam toho večera někdo cizí? Jděte a zjistěte. Archie řekne Felixovi, aby vás čekal. Nechoďte tam dříve než v jedenáct a snažte se co nejméně narušit chod restaurace. Nezapomeňte na to, že tu bombu mohl dát do Pierrova kabátu i někdo ze zaměstnanců. Archie a já si myslíme, že je to málo pravděpodobné, ale vyloučeno to není. A nebudete se zmiňovat o tom papírku, víte, co jsme slíbili Filipovi. Nějaké otázky?“
Orrie zavrtěl hlavou. „K tomuhle ne, to je jednoduché. A kdyby něco, bude tady Archie. Ale chtěl bych říct něco k tomu našemu platu. Fred má rodinu a peníze potřebuje, ale moje žena má slušné, dobře placené místo a pár neděl určitě hlady neumřeme… Kromě toho, případ Nixon mě osobně taky dost zajímá… Když budete platit výdaje, rád bych vám svůj čas věnoval.“
„Ne,“ ostře odmítl Wolfe. „Tohle je moje záležitost. Když Archie na začátku naší schůzky prohlásil, že je to všechno v rodině, myslel tím pouze to, že nemám žádného zákazníka. Ne.“
„Já tady bydlím,“ opravil jsem ho. „Vzal jsem Pierra nahoru do té místnosti. Je to rodinná záležitost.“ V duchu jsem se musel smát. Orrie byl tak průhledný. Myslel, že fakt, že jsem pustil do domu člověka s bombou, kdovíjak ohrozil mou pozici. A doufal, že když zdarma nabídne Wolfovi svůj čas, dokáže tím, jak dobrým nástupcem by za mne byl. Vlastně to nebylo tak úplně hloupé.
Fred se ozval: „Do háje, já bych přece taky nehladověl. Mám dvě rodiny. Nebydlím tu sice jako Archie, ale rád si myslím, že tohle je moje profesionální rodina.“
Saul přikývl: „Já také. Budu si platit výdaje – sám.“
Wolfe zabručel: „Hloupost. Je to moje záležitost. Archie, dejte pět set každému z nich. Snad budete mít příležitost koupit si nějaké informace. Zapište to jako obvykle. Můžeme to vést jako odečitatelnou položku. Aspoň něco…“
Šel jsem k sejfu a otevřel ho, vyndal krabici s rezervní hotovostí a udělal tři hromádky – vždy deset dvacetidolarovek, dvacet desetidolarovek a dvacet pětidolarovek, všechno použité bankovky. Když jsem to měl hotové, všichni členové

rodiny už stáli, včetně Wolfa. Potřásl si s nimi rukou, když přišli, takže teď mu už ruce nepodávali, protože věděli, že to nemá rád. Vzali si své peníze a došli si do haly pro kabáty.
Když jsem je vyprovodil, zavřel jsem dveře na řetěz a vrátil jsem se do kanceláře. Wolfe právě držel v ruce seznam jmen a záznam mého rozhovoru s Igoem. Bral si to s sebou do postele. „Za pár minut bude půlnoc," zabručel. „Půjdu si lehnout. A vy jděte také. Dobrou noc."
Popřál jsem mu taky dobrou noc a začal uklízet sklenice a láhve.

8

Ve čtvrtek dopoledne ve čtvrt na jedenáct jsem vyšel z jižního pokoje a zavřel dveře, ze kterých teprve před pár hodinami zmizely policejní pečeti. Ralph Kerner, zaměstnanec úklidové a opravárenské firmy, zavřel svou knihu s koženkovou vazbou a oznámil: „Pokusím se dodat vám odhad do pondělka. Ale vyřiďte panu Wolfovi, aby očekával to nejhorší."
„Jo, to očekáváme. Neexistuje nějaká srážka pro místnosti, kde byl právě zabit člověk?"
Zasmál se. Vždycky se smějte vtipům svých zákazníků, i kdyby vás to mělo stát život. „Určitě by nějaká měla být. Navrhnu to panu Ohrbachovi. Takže vy jste toho chlápka s bombou vzal nahoru a nechal ho tam." Znovu se zasmál. „To se vám teda povedlo."
„Vás by určitě napadlo, co se stane. Škoda, že nemám vaše instinkty."
Když jsem ho doprovázel po schodech, zabýval jsem se pár vteřin myšlenkou, že ho skopnu dolů, ale ovládl jsem se.
Úklid v kanceláři už jsem měl hotový, ačkoli moje činorodá práce byla několikrát přerušena – telefonním hovorem s Nathanielem Parkerem, kterého jsem žádal o zprávu o právnících Juddovi a Ackermanovi, jedním telefonátem do banky kvůli informaci o Hahnovi, to je ten bankéř, a jedním telefonátem Lonu Cohenovi ohledně Romana Vilara, toho bezpečáka, a Ernesta Urquharta, politika. Měl jsem dojem, že o Igoeovi toho vím dost.
Ze spodní přihrádky psacího stolu jsem vytáhl horu telefonních seznamů, včetně seznamů pěti Newyorských volebních okresů, Westchesteru a Washingtonu. Právě jsem pročítal rejstřík, který jsem měl otevřený na N, abych zjistil, jestli se v některém ze seznamů nachází NATELEC, když Wolfe sešel dolů.
Na jeho stole ležela pošta z uplynulých tri dnů a on se do ní pustil. Nejdřív jako obvykle všechny dopisy rychle pročetl, přičemž asi polovina z nich rovnou skončila v odpadkovém koši. Reklamy a jiné hlouposti jsem samozřejmě už před tím vyhodil sám. Odpovídá skoro na všechny opravdové dopisy, zvláště na ty psané rukou, protože, jak mi jednou řekl, je to znakem zdvořilosti. Tenkrát jsem si neodpustil poznamenat, že to není žádné umění, když mi své odpovědi diktuje, čili jenom mluví – a on přece mluví tak strašně rád. Wolfe přikývl a řekl, že kdyby všechny ty odpovědi musel psát ručně, neodpověděl by ani na jeden dopis. Opáčil jsem, že tedy není zdvořilý, což ho podnítilo k jedné z jeho hnidopišských řečí. Odpověděli jsme asi na dvacet dopisů, tři nebo čtyři z toho byly od sběratelů orchidejí a jiných nadšenců – jako obvykle, přičemž jsme byli několikrát vyrušeni telefonáty od Parkera a Lona Cohena a Freda Durkina. Když jsem se potom otočil ke svému stolu, překvapilo mne, že si Wolfe jde do knihovny pro knihu – Fitzgeraldův překlad Illiady. V poště se také objevila Herblockova nová kniha, Zvláštní zpráva, s věnováním a s asi tisícem karikatur Nixona. Ale Wolfa už evidentně obrázky tohoto druhu nezajímaly, protože na Nixonovi pracoval po svém. Takže si sedl a četl si raději knihu o falešném koni, než o falešném státníkovi.
Oběd si vychutnal. Nejprve morkové knedlíčky a potom brzlík dušený v bílém víně, obalený ve vejcích a strouhance, osmažený a nakonec orestovaný s mandlemi v hnědém másle. Už jsem to jednou měl u Rustermana, kde tomu říkají risde veau amandine, ale Fritz je vždycky lepší. Vím, že nemám tak jemné chuťové buňky jako Wolfe. Vím to proto, že mi to řekl.
Když bylo po obědě, mohlo by se zdát, že se u nás vůbec nic nestalo. Theodor přinesl dolů haldu statistik o klíčení a růstu orchidejí a já jsem je zařadil do kartotéky. Dělám to každý den a tahle práce, z níž asi dvě procenta jsou vůbec někdy k něčemu, mi zabírá v průměru asi třetinu času. Wolfe si poté vyslechl hlášení o mém ranním bádání, které nepřispělo absolutně k ničemu, a začal tvrdě pracovat na porovnávání Fitzgeraldovy Illiady se třemi ostatními překlady, které si přinesl z police. To bylo velmi riskantní, protože ta police je vysoko a on si musel stoupnout na stoličku. Přesně ve čtyři odešel do skleníků. Mohli byste si myslet, že vůbec nikoho na světě nezajímáme. Členové rodiny se ani jednou neozvali. Wolfe se vůbec nepodíval do Herblockovy Zvláštní zprávy. Jediná závada byla v tom, že když jsem dopsal ty dopisy a moje nohy a plíce zatoužily po procházce, uvědomil jsem si, že Saul, Fred a Orrie nemají vysílačky.
V šest hodin se ozval výtah, který se velmi naříkavě rozjel dolů, ale trvalo to jenom čtyři vteřiny. Zastavil se, aby Wolfe mohl nahlédnout do jižního pokoje, který neviděl od půl druhé v úterý ráno. Trvalo dobrých deset minut, než se výtah zase ozval, takže těm ruinám věnoval víc, než jen letmý pohled. Když přišel a usadil se u svého stolu, řekl, že můj odhad na patnáct set dolarů byl pravděpodobně příliš nízký – při těch dnešních artisticky šplhajících cenách. Odpověděl jsem mu, že jsem rád, když slyším, že už i žertuje se slovy. On mi na to řekl, že to je u něj běžné, což je lež, a začal číst a podepisovat dopisy. Vždycky je čte, ne snad kvůli tomu, aby tam vyhledal chyby, protože ví, že tam žádné nejsou, ale proto, aby mi dal na vědomí, že kdyby se tam náhodou nějaká vyskytla, okamžitě by ji našel.
Bylo za deset minut sedm a zrovna jsem zalepoval obálky, když zazvonil telefon. Zvedl jsem sluchátko.
„Rezidence Nero Wolfa, u telefonu Archie Goodwin." Až do šesti hodin jsme „kancelář". Po šesté „rezidence". Nerad bych, aby si o mně někdo myslel, že dřu do úmoru. Ve většině kanceláří se končí v pět hodin.
„Mohl bych, prosím, mluvit s panem Wolfem? Jmenuji se Roman Vilar V-I-L-A-R."
Zakryl jsem mluvítko a otočil se. „Fred už na jednom začal pracovat. Roman Vilar, eufemistická bezpečnost. Žádá o dovolení mluvit s panem Wolfem, prosím. Jenomže to vyslovuje Vi-lar."
„Vskutku." Wolfe se natáhl pro svoje sluchátko. Já si ponechal svoje.
„Nero Wolfe u telefonu."

„Tady je Roman Vilar, pane Wolfe. Vy jste o mně asi nikdy neslyšel, ale já už jsem o vás samozřejmě slyšel. Ačkoliv ani to není tak úplně pravda – už jste o mně určitě slyšel, nebo alespoň váš spolupracovník Goodwin. Včera, od Benjamina Igoa."
„Ano. Pan Goodwin se mi o tom zmiňoval."
„Jistě. A pověděl vám, co mu řekl pan Igoe. Jistě. A pan Igoe mi řekl, o čem povídal panu Goodwinovi. Já to řekl ostatním a oni jsou teď tady se mnou v mém bytě. Pan Igoe a čtyři další. Mohu se vás na něco zeptat?"
„Ano. Snad vám odpovím."
„Děkuji vám. Řekl jste policii nebo státnímu zástupci o tom, co pan Igoe sdělil Goodwinovi?"
„Ne."
„Děkuji vám. Máte to v úmyslu? Ne, beru to zpět. Nemohu očekávat, že mi prozradíte, co máte v úmyslu. Diskutovali jsme o té situaci a jeden z nás to chtěl probrat s vámi. Ale potom jsme se shodli na tom, že bychom u toho byli rádi všichni. Jistě, že ne teď – teď určitě zrovna večeříte, nebo určitě brzo budete večeřet. Vyhovovala by vám devátá hodina?"
„Tady. V mé kanceláři."
„Jistě."
„Řekl jste čtyři další. Kteří?"
„Jejich jména znáte. Pan Igoe je dal Goodwinovi."
„Ano. Budeme vás očekávat v devět hodin."
Wolfe zavěsil. Já také.
„Chtěl bych zvednout plat," ozval jsem se. „Počínaje včerejškem od čtyř hodin. Uznávám sice, že inflace roste, a prezident Ford právem očekává, že si lidé budou brát neplacené volno, anebo pracovat za dobré slovo. Ale jak kdysi někdo řekl, člověk si zaslouží svůj plat. Nezapomeňte, že mi trvalo jen deset minut, než to Igoe vyklopil."
„Hoden je dělník mzdy své. To praví bible. Lukáš. Saul, Fred a Orrie mi nabízeli, že budou pracovat zdarma, všichni tři, a vy chcete zvýšit plat. A přitom jste to byl vy, kdo vzal Pierra nahoru spát."
Přikývl jsem. „A vy jste mi řekl, když tam nahoře ležel na zemi a všude kolem něj a na něm byla omítka – Předpokládám, že jste musel. Jednoho dne to spolu určitě prodiskutujeme, ale ne teď. Tyhlety řeči vedeme beztak jenom proto, abychom si dokázali, jak jsme drsní hoši, jak se nás to nedotklo. Kdybychom byli normální lidé, sedíme tady a roníme krokodýlí slzy… Jestli chcete, můžete s tím začít."
Vstoupil Fritz. Když ohlašuje jídlo, vchází vždy třemi kroky, nikdy čtyřmi. Ale jakmile nás uviděl, zastavil se a řekl: „Něco se stalo."
Zatraceně, byli jsme a jsme dost drsní hoši. Jenže Fritz nás zná. Než jsem odešel do jídelny, vytočil jsem Saulovo číslo, a když se ozval záznamník, nechal jsem mu vzkaz, že to nestihnu na náš obvyklý poker a aby pozdravoval Lona Cohena.

9

Jediným viditelným důkazem toho, že máme v kanceláři společnost, bylo šest mužů na židlích. Jelikož se jednalo o rodinnou záležitost, nikoli obchodní, mohlo se o ní hovořit u stolu. Takže jsme poté, co dohasly koňakové plameny na pečené kachně Mr. Richards a Wolfe ji rozkrájel, začali probírat otázku, máme-li pro naše hosty připravit malé pohoštění. Nakonec jsme to zamítli. Mohli by si potom třeba myslet, že jsou u nás vítáni a že jim přejeme jen dobro, což by byla jen poloviční pravda. Byli vítáni, ale nepřáli jsme jim jen dobro – alespoň jednomu z nich ne.
Pokud vstoupí do kanceláře cizí člověk, je mu na první pohled jasné, že v centru dění stojí červené křeslo. Měl jsem v úmyslu posadit tam Benjamina Igoa, ale jeden biskup s nádhernou hřívou bílých vlasů a bystrýma šedýma očima k němu došel ještě dříve, než se představil. Ernest Urquhart, politik. Všichni ostatní se přitom Wolfovi představili dříve, než si sedli do žlutých křesel, která byla seřazena ve dvou řadách proti Wolfovu psacímu stolu. Asi takhle:
WOLFE
URQUHART
já
JUDD – ACKERMAN – VILAR
IGOE – HAHN
„Nejsem ve skutečnosti drzý nebo arogantní, pane Wolfe," prohlásil Urquhart. „Sedl jsem si na tuto židli pouze proto, že o tom přítomní pánové rozhodli. Jelikož bychom rádi mluvili všichni, uznali jsme za rozumné zvolit si jednoho mluvčího. A tento úkol připadl mně. Ne, že by se na to nikdo z ostatních nehodil. Dva z nich jsou dokonce právníci. Nemohu tedy prohlásit spolu se sirem Thomasem Moorem a mezi nimi ani jeden právník."
To nebyl příliš podařený začátek. Wolfe nemá rád lidi, kteří citují, a na Moora má spadeno, protože pošpinil Richarda III. Přemýšlel jsem o tom, jestli je Urquhart politikem proto, že vypadá jako tolerantní a soucitný biskup, nebo tak vypadá proto, že se stal politikem. Měl také příhodný hlas.
„Máme k dispozici celou noc," nadhodil Wolfe.
„Nemělo by to trvat celou noc. My alespoň doufáme, že to tak dlouho určitě trvat nebude. Jak vám asi došlo z toho, co vám pan Vilar pověděl po telefonu, jedná se nám o to, co pan Igoe řekl panu Goodwinovi o panu Bassettovi – a co pan Goodwin řekl jemu. Upřímně řečeno, myslíme si, že to bylo zbytečné a neuvážené a –"
„Přestaň už s tím! Řekl jsem ti přece, abys toho už nechal." To zazněl Igoeův silný baryton, tentokrát ještě mnohem silnější než obvykle.
„To se rozumí, Ernie," ozval se Ackerman. Francis Ackerman, právník z Washingtonu. Nechci sem teď zatahovat Watergate, to určitě není potřeba, ale jak naši hosté vcházeli jeden po druhém do dveří, udeřila mě do očí Ackermanova

podoba s Johnem Mitchellem – stejně zplihlý podbradek a malinká brada. To, že nazval Urquharta „Erniem“ dokazovalo, že je jedním z těch Washingtonských právníků, kteří si tykají s politiky. Tedy přinejmenším s jedním politikem.
Urquhart kývl. Nebylo to určeno Ackermanovi nebo Igoeovi, ani Wolfovi, prostě jenom kývl hlavou. „To mi uklouzlo. Prosím, nevšímejte si toho,“ řekl Wolfovi. „Nás zajímá možný důsledek toho, co pan Igoe řekl panu Goodwinovi. Dal mu naše jména. A dnes už se někdo začal zajímat o dva z nás. Ti lidé byli evidentně posláni vámi. Byli? Poslal jste je?“
„Ano,“ odpověděl Wolfe.
„Vy to tedy přiznáváte?“
Wolfe pohrozil prstem. To byl krok zpět, což jsem si v té chvíli uvědomil. S hrozením prstem přestal už před hezkou řádkou let. „To nedělejte,“ pronesl odměřeně. „Nazvat prohlášení přiznáním je jedním z nejstarších a nejubožejších právnických triků. A vy nejste právník. To prohlašuji.“
„Budete s námi muset mít trpělivost,“ pokrčil rameny Urquhart. „Nás ta záležitost nejen zajímá, my jsme přímo zneklidněni. Máme obavy. Pan Goodwin řekl panu Igoovi, že během večeře v Rustermanově restauraci podal jeden z nás panu Bassettovi proužek papíru a –“
„Ne.“
„Ne?“
„Pan Goodwin oznámil panu Igoovi, že mu Pierre Ducos řekl, že viděl jednoho z vás podávat panu Bassettovi proužek papíru. Pan Goodwin také jasně prohlásil, že to byla jedna z mála věcí, o kterých se mu Pierre zmínil. A že to tudíž považujeme za důležité.“
„Důležité pro co?“
„To nevím. To právě chci zjistit. Týden po té večeři byl pan Bassett zastřelen. Deset minut poté, co Pierre řekl panu Goodwinovi, že viděl jednoho z vás podávat panu Bassettovi při večeři nějaký papírek, byl zabit v tomto domě bombou. Pane Urquharte, podával jste panu Bassettovi při té večeři nějaký proužek papíru?“
„Ne. A rád bych –“
„Ne mi úplně stačí.“ Wolfe pootočil hlavou. „A vy, pane Judde?“
„Ne.“
„Vy, pane Ackermane?“
„Ne.“
„Vy, pane Vilare?“
„Ne. Já jsem –“
„Vy, pane Hahne?“
„Ne.“
„Pane Igoe, vy jste už panu Goodwinovi řekl, že ne. Ptám se vás ještě jednou Byl jste to vy?“
„Ehm. Ne.“
Wolfova hlava se otáčela zprava doleva, aby je zabral všechny.
„Tak je to tedy s vámi, pánové. Lépe řečeno, tak je to se mnou. Buďto lhal Pierre panu Goodwinovi, nebo lže jeden z vás. Mám za to, že Pierre nelhal. Proč by to dělal? Mám však ještě jednu otázku: viděl někdo z vás někoho jiného podávat panu Bassettovi proužek papíru? A nerad bych slyšel zase samá ne, uvítal bych nějaké ano. Co vy na to, pánové?“
Žádné ano. Jen Roman Vilar poznamenal: „Pierra se na to zeptat nemůžeme. Ten je mrtvý.“ Vilar, ten bezpečák, byl samá špička – špičatá brada, špičatý nos, špičaté uši, dokonce i ramena měl špičatá. Byl z nich pravděpodobně nejmladší – podle mého odhadu mu bylo něco málo přes čtyřicet. Když pronesl, že se nemohou zeptat Pierra, došlo mi, že když mi Wolfe ve středu ráno doporučil, co jim nebo jednomu z nich mám říct, bude-li k tomu příležitost, vůbec jsem si neuvědomil, jak sugestivně může zapůsobit jedna malá opakovaná lež. Kdyby se byl někdo ještě jednou zmínil o tom, že mi Pierre řekl, že viděl jednoho z nich podávat panu Bassettovi proužek papíru, začal bych tomu snad sám věřit.
„Ano,“ přikývl Wolfe. „Pierre Ducos je mrtvý. Viděl jsem ho pár chvil poté, co zemřel. Já se ho také nemohu zeptat. Kdybych mohl, téměř jistě byste tady teď neseděli, tedy ne vy všichni. Jenom jeden.“ Zaměřil se na Urquharta. „Řekl jste, že vás zajímá nejen to, co oznámil pan Goodwin panu Igoovi, ale také to, co mu pan Igoe odpověděl. Mě také. Proto jsem se o vás vůbec začal zajímat – o vás všechny. Pan Igoe použil výrazu „utkvělé myšlenky“. Já nemám utkvělé myšlenky, zato mě až příliš zajímají lumpárny Richarda Nixona a jeho společníků. A účelem oné sešlosti, kterou uspořádal pan Bassett, bylo právě tohle. Je to tak?“
„Myslím, že byste mohl –“
„Přestaň, Urquharte. Nahráváte to, Wolfe?“
To promluvil Albert O. Judd, ten druhý právník. Byl asi tak stejně starý jako Vilar. Vypadal jako úhoř a jistě u někoho nechal hezkých pár stováků za nastřižení a ušití svého světle šedého obleku, který byl z takové té tkaniny, co jakoby naznačuje proužky, ale ve skutečnosti žádné nemá.
Wolfe k němu obrátil oči. „Měl byste vědět, pane Judde, že tato otázka má smysl pouze tehdy, když ten, kdo se ptá, může důvěřovat tomu, kdo odpovídá. Ale proč byste mi měl důvěřovat? Myslím, že neočekáváte, že řeknu ano. A k čemu vám bude moje ne? Přesto vám odpovím. Ne.“ Jeho oči znovu přejely všechny přítomné, od Judda až k Urquhartovi. „Pan Vilar se mě po telefonu ptal, jestli jsem se zmínil policii nebo okresnímu státnímu zástupci o tom, co pan Igoe řekl panu Goodwinovi. A já jsem odpověděl ne. Dále se mě ptal, mám-li to v úmyslu, ale pak svou otázku odvolal, protože prý nemohl očekávat, že mu na to odpovím. Ale já vám odpovím. Ještě jednou ne. V současné době nemám v úmyslu prozradit to nikomu. Ale mám v úmyslu zjistit, kdo zabil Pierra Ducose. A mám důvod se domnívat, že se přitom také dozvím, kdo zabil Harveyho Bassetta.“

Obrátil ruku dlaní vzhůru. „Pánové. Já samozřejmě vím, proč jste tady. V současné době nemají ochránci zákona žádný důvod domnívat se, že je některý z vás zapleten do vraždy. Dvou vražd. Přirozeně zjišťovali činnost a pohyb pana Bassetta bezprostředně před jeho smrtí, ale on byl velmi zaneprázdněným obchodníkem. A policisté pravděpodobně nemají ani tušení o večeři, která se konala o týden dříve. Kdyby věděli to, co vím já, nejen, že by se domnívali, že jeden nebo více z vás do toho bylo zapleteno, vy byste byli přímo v centru jejich zájmu.“ Otočil se ke mně. „Váš zápisník, Archie.“
Vzal jsem si jej, a k tomu pero. Wolfe zavřel oči. Otevřel je, aby se přesvědčil, že jsem již plně vybaven, a znovu je zavřel. „Bez záhlaví, čistý papír. Bude to jen seznam otázek. Jak dlouho jste znal pana Bassetta a jaké jste měli vztahy? Proč jste byl pozván na setkání, čárka, které svolal, čárka, aby se prodiskutovalo Nixonovo použití či zneužití magnetofonu? Věděl jste, čárka, že pan Bassett měl za to, čárka, že pan Nixon zneužil a znevážil magnetofon, čárka, a souhlasil jste s ním? Měl jste někdy účast na nějaké činnosti spojené s fenoménem nazývaným Watergate, čárka, a jestli ano, čárka, na jaké, čárka, jakým způsobem a kdy? Měl jste někdy nějaký styk s někým, čárka, kdo byl účastníkem aféry Watergate? Víte, čárka, třeba i z doslechu, čárka, že by byl někdo jiný z účastníků večeře s panem Bassettem nějakým způsobem angažován v událostech kolem Watergate, čárka, a jestli ano, čárka, kdo? Kde jste byl a co jste dělal minulý pátek v noci, čárka, dvacátého pátého října, čárka, od šesti večer do dvou v noci? Kde jste byl a co jste dělal minulé pondělí, čárka, dvacátého osmého října, od dvanácti v poledne do dvanácti o půlnoci?“
Otevřel oči. „Šest kopií. Ne, jenom pět, my ji potřebovat nebudeme. Není třeba spěchat.“ Odmlčel se a potom pokračoval: „Toto, pánové, je vzorek otázek, na které budete tázáni. Budu se vás na to ptát bud já nebo policie. To si můžete vybrat. Uvědomujete si jistě, že –“
„Zašel jste příliš daleko. Příliš daleko. Wolfe, já jsem ředitelem čtvrté největší banky v New Yorku. Zaplatíme vám sto tisíc dolarů, když budete reprezentovat naše zájmy. Polovinu zítra v hotovosti a zbytek budete mít garantován – pravděpodobně námi všemi společně a určitě mnou osobně. Ústně. Ne písemně.“
Hlas Willarda K. Hahna byl měkký a tichý, ale byl to ten typ hlasu, kterému je přesto velmi dobře rozumět. Hahn byl hrana. Byl by hrana, i kdyby byl neměl svoje hranaté čelisti a hranatá ramena – opak Vilarových špiček.
Wolfe na něj zvysoka shlížel přes svůj nos. „To není moc dobrá nabídka, pane Hahne. Má-li to být honorář za mé služby, je to příliš mnoho. Je-li to však úplatek, abyste mě umlčel, je to příliš málo.“
„Je to honorář. Příliš mnoho? Vy říkáte příliš mnoho, když jste nám zrovna před chvilkou sdělil, že budeme středem zájmu vyšetřování vraždy? Vilar tvrdí, že si účtujete nejvyšší honoráře v New Yorku. Když něco potřebuji, tak si to koupím a zaplatím za to. Znal jsem Harveyho Bassetta dvacet let. Byl dobrým zákazníkem mé banky. A je mrtev. Ben Igoe tvrdí, že měl utkvělé myšlenky týkající se Nixona a magnetofonových pásků, a je to pravda. Ale to nebyla jeho jediná posedlost. Když jsem slyšel o jeho smrti, o tom, jak zemřel, moje první myšlenka platila jeho ženě jeho posedlosti vlastní ženou. Už jste –“
„Zatraceně, Hahne, musels to dělat?“ ozval se Igoův silný baryton. „Musels ji sem zatahovat?“
„To jsem tedy musel. On by ji sem určitě zatáhl. Vždycky to dělal, vždyť to víš, měl bys to vědět.“ Hahn se otočil zpátky k Wolfovi. „K tomu papírku. Kdyby mu některý z nás podal nějaký papírek, netýkalo by se to Nixona ani žádných nahrávek. O tom jsme přece mluvili – o Nixonovi a magnetofonových páskách. Proč mu potom podávat papírek, proč to neříct rovnou? Vy si očividně myslíte, že ten proužek papíru měl nějakou souvislost s jeho vraždou. Já o tom nic nevím, nic jsem o tom papírku neslyšel, dokud mi Ben Igoe neprozradil, co mu povídal pan Goodwin. Ale když jsem se to dozvěděl, řekl jsem – Co jsem přesně řekl, Bene?“
„Říkal jsi, že se to asi týkalo Dory. Ehm. Tos říkal.“
„Myslím,“ ozval se Roman Vilar, „že bychom se měli držet toho, co nás sem přivedlo. K tomu seznamu otázek, pane Wolfe. Řekl jste, že se nás na to budete ptát bud vy nebo policie. Vy se budete ptát teď? Tady a teď?“
„Ne,“ odpověděl Wolfe. „Trvalo by to celou noc a celý den. Nepozval jsem vás, vy jste se pozvali sami. Měl jsem v úmyslu se s vámi setkat, ale jednotlivě. Až budu mít zprávy od mužů, které jsem poslal, aby provedli určitá pátrání. Navrhuji, aby –“
„Mě tedy samotného rozhodně neuvidíte.“ To promluvil Ackerman, ten washingtonský právník. I jeho hlas zněl stejně jako hlas Johna Mitchella, alespoň tak, jak zní jeho hlas v televizi. „Mě totiž vůbec neuvidíte. Jsem překvapen, že si asi vůbec neuvědomujete, o co se pokoušíte. Snažíte se nás namočit do pěkné špíny. Vždyť vy nás nepřímo vyzýváte, abychom policii zatajili důležité informace. A to jde o vyšetřování vraždy. Dokonce dvou vražd, jak tvrdíte. Já samozřejmě nechci být objektem vyšetřování vraždy, to nechce nikdo. Ale nejsem vinen. To vím jistě. Kdybych však přistoupil na vaši hru, provinil bych se. Přinejmenším klamáním úřadů a bráněním výkonu spravedlnosti. Urquhart se vás před chvílí ptal, jestli to nahráváte. Já doufám, že ano. Až budu mluvit s okresním státním zástupcem, rád bych mu oznámil, že tohle všechno je na pásku, aby mohl –“
„Ne,“ ozval se Hahn, ten bankéř. Mohli byste si myslet, že s takovým měkkým tichým hlasem sotva může někomu skočit do řeči, ale dokázal to. „Nebudeš mluvit se státním zástupcem ani s nikým jiným. Já sice nejsem právník, ale mám za to, že bychom sotva mohli být obžalováni z maření výkonu spravedlnosti jenom proto, že nám jeden soukromý detektiv prozradil, že mu nějaký člověk řekl cosi o proužku papíru. Ani já nechci být zatažen do vyšetřování vraždy. Myslím, že nikdo z nás –“
Dva nebo tři hlasy, ani měkké natož tiché, ho přerušily. Mohl bych se pokusit je roztřídit a zapsat, ale neudělám to, protože by to stejně k ničemu nebylo. Wolfe jenom seděl a poslouchal. Zachytil jsem jeho pohled a položil mu němou otázku tím, že jsem ukázal na svůj zápisník a potom na psací stroj. Ale on zavrtěl hlavou.
Přítomní pánové se ještě chvíli dohadovali. Když už bylo jasné, že všichni stojí za Hahnem a že Ackerman je v absolutní menšině, Wolfe zarazil jejich štěkání tím, že sám zvedl hlas.
„Prosím! Snad bych vám mohl pomoci. Pan Ackerman je členem advokátní komory, což já nejsem, ale tentokrát se určitě

mýlí. Snad je díky Watergate poněkud přecitlivělý. Koneckonců už čtyři právníci byli kvůli této kauze zbaveni svého členství v advokátní komoře, a bude jich časem víc. Ale nemůžeme být obžalováni z bránění výkonu spravedlnosti, když všechno, co víme, víme jen z doslechu. Snad bych mohl být obžalován já, ale tohle riziko rád podstoupím. A naprosto to není vaše věc. Jestliže pan Ackerman bude mluvit s okresním státním zástupcem, dostane mě tím do pěkné bryndy. Ale sám toho bude pravděpodobně také litovat, ať už je vinen nebo nevinen."
Podíval se na hodiny na zdi. „Už je po desáté. Jak jsem řekl, musím se sejít s každým z vás zvlášť. Pane Ackermane, vy se asi budete chtít dostat zpátky do Washingtonu. Proč byste tu tedy nemohl zůstat teď? Ostatní pánové odejdou a –"
„Ne," ozval se Hahn. „Opakuji vám svou nabídku. Sto tisíc dolarů."
Hádka začala nanovo. Spustili všichni kromě Ackermana a Vilara a ani tentokrát se nebudu pokoušet to zaznamenat. Ale tři z nich vstalí a dokonce i Urquhart opustil červené kožené křeslo. Také jsem vstal a přešel jsem ke dveřím do haly. Znovu se ukázala jasná většina, a když Vilar a Igoe došli až ke mně, Wolfe začal mluvit: „Ještě se vám ozvu. Vám všem. prostřednictvím pana Goodwina. Zavolá vám a domluví si s vámi schůzky, pokud možno v době, která vám bude vyhovovat – a mně také. Pro mě je nejlepší čas jedenáct dopoledne, šest odpoledne a devět večer, ale v tomto případě se mohu přizpůsobit. Nechci vyšetřování zbytečně zdržovat a vy jistě také ne. Bude –"
Zbytek mi unikl, protože Igoe zamířil do předsíně a já mu šel podat kabát a klobouk.
Když pět z našich hostí odešlo, zamkl jsem domovní dveře a vrátil jsem se do kanceláře. Ackerman seděl v červeném křesle, pohodlně opřený, nohu přes nohu. Měl mohutnou postavu a žlutá křesla jsou o mnoho menší. Když jsem došel ke stolu, zrovna říkal: „...ale o mně nevíte vůbec nic, kromě toho, že vypadám jako John N. Mitchell."
Nejen, že to přiznal, dokonce nezapomněl ani na to N. To se mi líbilo.
„Bylo mi řečeno," odvětil Wolfe, „že jste uznávaným a váženým členem advokátní komory."
„Jistě. Nebyl jsem z ničeho obžalován ani zbaven členství. Mám ve Washingtonu kancelář už čtyřiadvacet let. Nezabývám se zločiny, takže jsem nebyl povolán k takovým případům jako Dean, Haldeman, Colsch, Magruder, Hunt nebo Negretti. Nebo dokonce Nixon. Opravdu budete chtít, abych podstoupil tu zpověď, jejíž body jste před chvílí nadiktoval panu Goodwinovi?"
„Pravděpodobně ne. Proč vás pan Bassett pozval na tu večeři?"
„To je komplikované. Albert Judd pracuje pro NATELEC. Před pěti lety pro ně vyřizoval nějaké daně. Potřeboval k tomu někoho z Washingtonu a sehnal mě. Tak jsem poznal Harveyho Bassetta. Bassett měl za to, že potřebuje znalce politických poměrů, hlavně zákulisních, a já jsem sehnal Ernesta Urquharta, jednoho z nejlepších. Znám ho už léta. Dnes večer mě ale zklamal. Obyčejně je výborný řečník, to vím, ale tohle zřejmě nebyla jeho parketa. Ostatní tři jsem nikdy předtím neviděl – bankéře Hahna, Vilara, toho od bezpečnosti, ani Igoa. Vím jenom, že Igoe je jedním z vedoucích pracovníků Bassettovy společnosti."
„To jste tedy nevěděl nic o Hahnově komentáři, týkajícím se paní Bassettové. A Igoa."
Nadzdvihl jsem obočí. Co má tohle společného s aférou Watergate a magnetofonovými páskami?
„Ne. Ano, nic. Já –" Mávl rukou. „Jen to, co jsem zaslechl."
„Kdože to byl, ten člověk, od nějž jste to zaslechl?"
Už jsem se mockrát snažil vymluvit Wolfovi slovíčko kdože. Pouze intelektuálové, řečníci a učitelé používají slovo kdože a on to ví. To je ten mezek v něm.
Ackerman se nevzdával. „Podstupuji tohle pouze kvůli nim, Wolfe. Zvláště kvůli Urquhartovi a Juddovi. Judd mi včera v noci volal – Igoe s ním mluvil – a já letěl prvním letadlem do New Yorku a sešli jsme se na obědě. Povídal mi o Bassettovi věci, které jsem neznal. A jednou z nich byla jeho – on neřekl posedlost, on řekl fixace na manželku. Já ale neroznáším klepy, zeptejte se Judda."
„Zeptám. Věděl jste, jaký má Bassett názor na Nixona a na ty pásky?"
„Ano. Před několika měsíci byli on a Judd v New Yorku kvůli nějakým patentům – vyznám se trochu v patentech – a strávili jsme celý večer hovorem o Nixonovi a magnetofonových páskách. Bassett totiž dostal šílený nápad, že by Nixon měl být žalován – o deset miliónů dolarů – kvůli poškození dobrého jména výrobců magnetofonů, protože použil jejich výrobky pro zločinné a korupční účely. Nedokázali jsme mu to vymluvit. Byl strašně tvrdohlavý. Nevím, jestli byl posedlý svou ženou, ale touhle myšlenkou rozhodně posedlý byl. Tyhle vlastnosti mu zřejmě pomáhaly dělat velký byznys – jeho tvrdohlavost a jeho energie. Tu opravdu měl."
„K čemu jste dospěli? Co bylo rozhodnuto na té schůzce?"
„Rozhodnuto nebylo nic. Bassett chtěl po Vilarovi, aby u toho plánovaného soudu dosvědčil, že je dnes obtížné přesvědčit vedení jakéhokoli podniku, aby uzavřelo smlouvy na bezpečnostní zařízení, protože si myslí, že Nixon pošpinil pověst elektronických výrobků. Chtěl po Urquhartovi, aby dosvědčil, že jakmile v Kongresu nebo kdekoli ve Washingtonu přijde řeč na elektroniku, každý z politiků si zacpává uši. Chtěl po Igoovi, aby dosvědčil, že lidé, kteří dělají v elektronice – na všech úrovních, odzdola až nahoru – dávají houfně výpovědi a na jejich místa nelze nikoho sehnat. A po Juddovi a po mně Bassett chtěl, abychom mu potvrdili, že takový proces je uskutečnitelný. A že my ho uskutečníme. Sám Pán Bůh ví, co chtěl po Hahnovi – snad aby mu bezúročně půjčil pár miliónů a tím podpořil to jeho křižácké tažení."
Wolfe na Ackermana upíral oči. „A vy, dospělí muži, pravděpodobně schopní vnímat, jste střízlivě diskutovali o takové pitomosti? Nebo jste snad byli opilí?"
„Ne. Judd a já jsme si ani nedali martini, protože jsme věděli, že Bassett koupí Montrachet a Chateau Latour. Vždycky je kupoval. Ale vy jste neznal Harveyho Bassetta. Ten by dokázal prodat Eskymákovi kus ledu. Ne darmo byl také zdrojem našich příjmů – pro nejméně dva účastníky té večeře hlavním zdrojem. A člověk přece nenaplive do očí tomu, z koho mu plynou peníze. Dáte si kousek bažanta na roštu, usrknete vína a předstíráte, že usilovně naslouchá te. Většina lidí to tak dělá. Já to tak dělám. Vy možná ne, podle toho, co jsem o vás slyšel."

„To je záležitost stylu. Já mám svůj styl. Ale také beru odpovídající ohledy na zdroje svých příjmů. Je některý…“
„Máte rozdílné klienty a rozdílné případy, jako já. Kdo je vaším klientem v tomto případě?“
„Já. Já sám. Někdo ze mě udělal blázna. Poplival mě. Pierre Ducos byl zabit v ložnici v mém domě. Ten, kdo to udělal, za to zaplatí. Je některý…“
„Tak proč odmítáte vydat důkazy policii?“
„Protože je to moje věc. A nemusejí to být důkazy, zatím jenom pátrám. Začnu svou otázku potřetí: Je některý z vašich klientů nějakým způsobem zapleten v aféře Watergate?“
„Každý ve Washingtonu je v ní nějakým způsobem zapleten. Vždyť jen členové všech těch vyšetřovacích komisí a porot mají tisíce přátel a příbuzných. Žádný z mých současných nebo bývalých klientů však ve skutečnosti do téhle věci zapleten nebyl. Ptát se tu sice máte vy, přesto se vás teď zeptám já. Opravdu věříte tomu, že jeden z nás šesti zabil Harveyho Bassetta? Nebo je aspoň zapleten do jedné z těch dvou vražd?“
„Jistěže tomu věřím. Platím třem mužům čtyřicet dolarů za hodinu za zjišťování informací o vás. Nevíte, jestli byl někdo z těch ostatních pěti nějakým způsobem zapleten do aféry Watergate?“
„Pokud vím, tak ne. Kdybych byl Haldeman, řekl bych – pokud si vzpomínám. Ale já nejsem Haldeman.“
„Kde jste byl a co jste dělal minulý pátek, dvacátého pátého října, od šesti odpoledne do dvou v noci?“
„Tak vy se na to přece jen ptáte… Pamatuji si to, protože to bylo tu noc, co Bassett zemřel. Byl jsem doma, ve Washingtonu. Od devíti večer jsem hrál bridž se svojí ženou a s přáteli. Skončili jsme po půlnoci. V sobotu totiž vstávám většinou pozdě. V devět hodin ráno mě žena vzbudila a řekla mi, že je Bassett mrtev. A kdy se stala ta druhá vražda? V pondělí? Byl jsem ve své kanceláři. Ve Washingtonu. Máte ještě nějaké otázky?“
Wolfe rád tvrdí, že žádné alibi není nenapadnutelné, ale doufal jsem, že mě nepošle rozlousknout zrovna tohle. Ženy a přátelé, kteří hrají bridž, sice mohou lhát, ale bylo tu také to pondělí. A to pro nás bylo mnohem důležitější.
Wolfe pohlédl na hodiny na zdi. Jedenáct a osm minut. „Už si opravdu potřebuji jít lehnout,“ zabručel směrem k Ackermanovi. „Půjdete navštívit okresního státního zástupce?“
Ackerman zavrtěl hlavou. „Slyšel jste přece, co říkali ostatní, hlavně Judd. Souhlasí s vámi. Všechno, co víme, známe jen z doslechu – od vás… Taky bych už rád ležel. Chci stihnout půlnoční let do Washingtonu.“
„Potom mě tedy omluvte.“ Wolfe odstrčil křeslo a vstal. „Jdu spát.“ Zamířil ke dveřím. Ackerman vstal, podíval se na mě a řekl: „To je teda zatraceně divnej patron.“ Načež odkráčel.

10

Když Wolfe přišel v pátek dopoledne v jedenáct hodin dolů do kanceláře, v červeném křesle si hověl Roman Vilar.
Bylo to rušné ráno – alespoň pro mě. Začalo to telefonáty od Saula, Freda a Orrieho. Informoval jsem je o našem včerejším večírku a o tom, že jsme se nedozvěděli nic, co by změnilo náš program, takže mají pokračovat v práci, Saul na Juddovi a Fred na Vilarovi.
Orrie strávil celý den u Rustermana – bez jediného výsledku. Nikdo nikoho cizího v pondělí v šatně neviděl, ani ve dne, ani v noci. Podle instrukcí, které jsem obdržel od Wolfa – volal mi domácím telefonem, když jsem si šel do kuchyně pro snídani – jsem poštval Orrieho na Benjamina Igoa.
Kromě toho volali ještě další tři lidé. Lon Cohen, aby mi oznámil, jak je se Saulem mrzelo, že jsem nepřišel na naši obvyklou partii pokeru – což byla urážka, protože vyhrávám stejně často jako on a skoro stejně tak často jako Saul Panzer – a aby se zeptal, kdy už mu něco vyklopím. Bill Wengert z Timesů volal, aby mi naznačil, že by mi možná nechal krátký odstavec na straně 84, kdybych to přinesl zabalené jako dáreček a adresované jemu osobně. Francis Ackerman se se mnou spojil ze své washingtonské kanceláře, aby mi sdělil, že kdyby ho chtěl Wolfe ještě někdy vidět, musí mu to oznámit den předem, a aby nás upozornil, že náš telefon by mohl být odposloucháván a v kanceláři bychom mohli mít štěnici. Aféra Watergate tedy určitě pocuchala právníkům nervy.
Od Cramera a z kanceláře státního zástupce se neozval nikdo. Romana Vilara jsem sehnal až na třetí pokus, krátce před desátou, a dozvěděl jsem se, že bude muset zrušit dvě schůzky, aby k nám mohl v jedenáct přijít. Ale udělal to.
Pak jsem vykonal všechny domácí práce, včetně vystavení šeku na tři tácy a jeho předání Wolfovi k podpisu – těch patnáct set nám úplně vyčistilo pokladnu, kde jsme měli rezervní hotovost. Odstřihl jsem taky pár kuponů z nějakých městských obligací – ty ležely v úhledné hromádce v horní přihrádce sejfu vybavené vlastním zámkem. Když jsem je odstřihával, zatvářil jsem se kysele, protože úrok na těch obligacích byl 5,2 %. A prvotřídní městské obligace osvobozené od daní, vydávané dnes, se vrátily k sazbě téměř 8 %. Život není legrace, když jste odsouzeni k tomu, abyste žili z úroků. Pořád musíte odstřihávat nějaké kupóny – nebo si na to pořídit Archieho Goodwina, pokud jste příliš zaneprázdněni pěstováním orchidejí.
Roman Vilar nebyl v oboru bezpečnosti žádným příštipkářem. Fred mi sdělil, že Vilar Associates je snad největším a nejznámějším podnikem v oboru průmyslové bezpečnosti, a když jsem Vilarovi volal, byl jsem s ním spojen přes dvě sekretářky. Jeho rozhovor s Wolfem v naší kanceláři nezačal zdvořilostními otázkami, to ani zdaleka ne. Nabídl Wolfovi práci. A mně také.
„Než se dostaneme k Harveymu Bassettovi a k celé té vaší záležitosti,“ prohlásil, „rád bych vám udělal takový návrh. Napadlo to jednoho mého kolegu, když jsem se zmiňoval o tom, že k vám jedu. Trochu jsme to prodiskutovali. Máme mezi svými zaměstnanci několik dobrých detektivů – dva z nich jsou absolutně špičkoví – ale, jak říkal můj kolega, pomyslete, co by to znamenalo, kdybychom chtěli uzavřít smlouvu s nějakou velkou společností a mohli bychom jim říct, že kdyby se objevila nějaká opravdu prekérní situace, nasadili bychom na to svého nejlepšího muže, Nero Wolfa. Pomyslete, co by udělalo jenom to jméno. Samozřejmě byste také musel odvádět nějakou práci, ale ne moc, my víme, jaký máte vztah k práci. Hlavní věc by však byla to jméno. Nemusím vám přece vysvětlovat, jak jste známý, to přece víte. Ale to není všechno. Je tu ještě Archie Goodwin. O něj bychom také měli zájem. Váš počáteční plat by byl sto

dvacet tisíc, deset tisíc měsíčně, a pro pana Goodwina šestatřicet tisíc, to je tři tisíce měsíčně. Nám by nejlépe vyhovovala smlouva na pět let, ale mohlo by to být i na tři roky, kdybyste chtěl. Samozřejmě smluvní podmínky přizpůsobíme vašim požadavkům. Naše spolupráce by mohla začít prvního ledna, tedy za dva měsíce, ale mohli bychom to samozřejmě ohlásit okamžitě. Už to vidím, nic okázalého ani příliš nápadného, prostě jednoduché oznámení o jedné větě – Vyvstane-li nějaký vážný problém, náš Nero Wolfe je tu pro vás.“
Opíral se pohodlně o opěradlo křesla, všecky své špičky našpicované – bradu, nos i uši. „Samozřejmě,“ pokračoval, „neočekávám okamžitou odpověď. Budete si to chtít rozmyslet. Budete si chtít o nás všechno zjistit. Ale je to vážná nabídka. Smlouvu bych klidně podepsal tady a teď.“
„Ano,“ odpověděl Wolfe, „budu si o vás chtít všechno zjistit. Kde jste byl a co jste dělal minulý pátek v noci, pětadvacátého října, od šesti večer do dvou po půlnoci?“
Vilar se v křesle překvapeně zavrtěl, pak vycenil zuby. „Tak tohle jsem tedy nečekal.“
Wolfe přikývl. „To je férová výměna. Včera večer se mě pan Ackerman ke konci našeho rozhovoru ptal, jestli opravdu věřím tomu, že jeden z vás šesti zabil Harveyho Bassetta. A já mu odpověděl jistě, vždyť platím třem mužům čtyřicet dolarů za hodinu za obstarávání informací o vás. Není to deset tisíc za měsíc, ale i tak je to dost peněz. Nemělo by to trvat měsíc. Vy pracujete v oboru bezpečnosti. Jistě tedy víte, že se Richard Nixon držel ve svém úřadě tak dlouho pouze pod záminkou takzvané národní bezpečnosti. Účastnil jste se nějakým způsobem na některém z jevů, které se dnes označují termínem Watergate?“
„Ne.“
„Máte nějaké spojení s někým, kdo se na tom podílel?“
„Jeden z techniků, kteří prozkoumávali tu magnetofonovou pásku s osmnáctiapůlminutovou mezerou pro mě něco dělal. Podívejte, Wolfe, já nejsem zvyklý zodpovídat otázky, většinou jsem ten, kdo je klade. Zapomeňte na to, kde jsem byl minulý pátek v noci, například. Běžte si třeba pouštět draka. Měli jsme být zajedno s Ackermanem. Ale za státním zástupcem konec konců můžu dojít sám. Proč tam nedojdete vy? Proč jste odmítl Hahna? Co nám to tu zkoušíte prodat?“
Wolfe zahrozil prstem. Už zase. Aféra Watergate ho opravdu úplně vykolejila. „Já nic neprodávám, pane Vilare. Já si naopak kupuji – odpustky, řekněme. Harvey Bassett po vás chtěl, abyste dosvědčil, že kvůli Nixonovi máte potíže s prodejem vašich služeb. Není to spíš tak, že vám to Nixon ve skutečnosti usnadnil?“
„Dobře.“ Vilar vstal; pěkně pomalu, dával si na čas. Podíval se dolů na Wolfa. To dává člověku převahu, když se na někoho kouká zeshora. „Dobře,“ zopakoval, „půjdu za okresním státním zástupcem sám.“
„O tom pochybuji,“ odpověděl Wolfe. Otočil se ke mně. „Kolik sázíte, Archie?“
Sešpulil jsem rty. „Čtyři ku jedné.“
Wolfe se otočil zpátky k Vilarovi. „Já sázím pět ku jedné. Sto dolarů ku dvaceti, že nepůjdete.“
Vilar se obrátil a vypochodoval ven. „Vypochodoval“ není dobré slovo. Při pochodování člověk dělá pěkné, dlouhé kroky, a na to byly jeho nohy moc krátké. Šel jsem za ním a vyprovodil ho až ke dveřím s úmyslem požádat ho o zvednutí platu – čtyři tácy místo tri. Ale pak jsem usoudil, že tohle není ta pravá chvíle. Když jsem byl zpátky v kanceláři, řekl jsem Wolfovi: „Ve skutečnosti je to deset ku jedné. On je jeden z těch, kteří nechají napnout všechny plachty a pak do nich sami foukají.“
Podíval se na mě přimhouřenýma očima. „Kdo to napsal? Nebo řekl?“
„Já. Čtu právě tu knihu, co jste si nedávno koupil, Severní cesty, od toho admirála. Uvažuji teď po námořnicku… Je Vilar vrah?“
„Ne. Možná zabil Bassetta, ale rozhodně ne Pierra. Určitě by neriskoval shánění bomby. Bezpečnost… Hrom do toho, pochybuji, že by to vůbec některý z nich riskoval, všichni jsou hrozně opatrní… Souhlasíte se mnou?“
„Ne. Jeden z nich přece klidně mohl vědět, kde si bombu opatřit, aniž by vzbudil podezření. A Igoe by si ji pravděpodobně dokázal vyrobit sám.“
Zabručel. „Igoe je samozřejmě nebezpečný. Existuje pouze jediná věc na světě, ze které mám strach, a to je fyzik, pracující na novém vynálezu. Fuj. Nějaké nové zprávy?“
„Nic, co by stálo za řeč. Orrie se u Rustermana vůbec nechytil, tak jsem mu dal Igoa. Saul zjistil, že Judd je tak solidní, upřímný a všude oblíbený, že mu asi brzy postaví pomník. Fredovi taky každý o Vilarovi napovídal jen to nejlepší, ale Fred má podezření, že kdyby se kdokoli z těch lidí trochu napil, povídal by trochu o něčem jiném. Acker –“
„Až budou v jednu volat, řekněte jim, ať přijdou v šest.“
„To už jsem udělal. Ackerman volal z Washingtonu, aby nás upozornil, že můžeme být odposlouchávání. Šek na vašem stole je pro pokladnu s hotovostí. Už je tam málo. Ten dopis od Hewitta o nějaké nové orchideji poslali minulou sobotu. Šel šest dní z Long Islandu do Manhattanu. Dvaačtyřicet mil. To bych ušel za den.“
Natáhl se pro hromadu pošty, prolistoval ji, zvedl se a odešel do kuchyně. K obědu byla ohlášena vepřová žebírka s omáčkou z červeného vína s osmi druhy bylin a koření a Wolfe se chtěl přesvědčit, jestli Fritz nebude škudlit s česnekem. Na česneku se pořád nemohou shodnout. Klasický spor Černé Hory a Švýcarska.
Obvykle do těchto zpráv nemíchám osobní záležitosti, ale jelikož víte, že k Benjaminu Igoovi jsem se dostal prostřednictvím Lily Rowanové, měl bych se tu zmínit o tom, že jsem jí dvakrát telefonoval, abych jí oznámil, že jsem se s ním už sešel a co z toho vzešlo. To odpoledne, poté co jsme spořádali žebírka a odpověděli na dopisy a poté, co jsem z banky vyzvedl peníze a Wolfe odešel na svou odpolední schůzku s orchidejemi, jsem zavolal Lily znovu. Vyjevil jsem jí, že ještě nejsem ve vězení a že budu mít pravděpodobně o víkendu volno, takže bychom ho mohli strávit tak, jak nedávno navrhovala, pokud o to ještě stojí.
„Hodinu bych tě určitě snesla,“ odpověděla mi, „a pak se uvidí. Stejně jsem tě chtěla vidět. Vrátila jsem se zrovna z oběda u Dory Bassettové a ona se po tobě znovu ptala. A to tě nikdy neviděla. Máš snad nějaký druh přitažlivosti,

která působí bez pomoci drátů? Elektronicky?“
„Ne. Prokaž mi jednu laskavost. Nezmiňuj se v mé přítomnosti vůbec o elektronice. Dvě laskavosti. Řekni mi, co o mně chtěla vědět.“
„Ale, nemysli si hned kdovíco. Nic osobního. Jen se mě ptala, jestli jsem tě viděla a jestli jste už zjistili, kdo dal tu bombu do Pierrova kabátu. Ale neříkala mu samozřejmě Pierre, říkala „ten muž“ nebo „ten číšník“. Já mám ovšem právo ří'kat mu Pierre. Jak víš, mám za to, že to byl nejlepší číšník, který mě kdy obsluhoval. Pamatoval si hned napoprvé, že mám ráda vidličku po pravé straně talíře.“
Další báječná věc na Lily je, že se mě ani slovem na nic nezeptala, i když věděla, že na tom pracujeme. Neuvěřitelné. Koupil bych piedestal a postavil ji na něj, kdybych mohl doufat, že tam vydrží. Ale ona by bud spadla, nebo slezla dolů, jedno z toho.
V šest hodin, když Wolfe sešel dolů ze skleníku, byla v červeném křesle usazena další návštěva. Saul Panzer. Fred a Orrie seděli ve dvou žlutých. Pro změnu jsme si všichni dali martini. Fred sice nemá rád chuť ginu, ale nechtěl trhat partu. Wolfe si podle svého zvyku měl zazvonit pro pivo, ale neudělal to, což bylo špatné znamení. Když si nedá pivo, připravte si pláštěnku a holínky.
Usadil se a prohlížel si je. „Nic?“
Přikývli. Saul poznamenal: „Ještě nikdy neudělalo tolik lidí tak málo práce. Vy a Archie jste těch šest chlápků aspoň viděli…“
„A k ničemu to nebylo. Nezjistili jsme nic, co by nám pomohlo. Takže. O víkendech je to vždycky těžké, takže to ani nezkoušejte. Archie tu navíc nebude. Začneme znovu v pondělí ráno. Frede, vy budete pokračovat s panem Vilarem. Je nějaký neklidný a vy byste měl zjistit proč. Zavolejte Archiemu v pondělí ráno, jako obvykle. Orrie. Kolik zaměstnanců od Rustermana jste vyslechl?“
„Všechny kromě tří. Ti tam nebyli. Jeden sběrač nádobí v té místnosti v pondělí zahlédl někoho, koho nikdy předtím neviděl. Ale je tam teprve týden a kromě toho vypadá, že není zrovna nejinteligentnější. Skoro všichni byli navíc strašně opatrní. Věděli, že tam jsem kvůli Pierrovi. A nikdo z nich nechce být zatažen do vyšetřování vraždy, to je pochopitelné. Možná, že byste na něco přišel, kdybyste je vyslýchal sám, ale já o tom pochybuju. Můžu je sem vodit v houfech, jestli chcete…“ Samozřejmě věděl, že to Wolfe odmítne. Saul ani Fred by tohle nikdy neřekli. Wolfe to ignoroval. „Snad byste mohl pokračovat s panem Igoem, ale raději ještě v pondělí ráno zavolejte Archiemu. Saule. Vy byste mohl navštívit pana Judda. Co myslíte?“
Saul zavrtěl hlavou. „To je zbytečné. Myslím, že ani vy byste z něj nic nedostal. Vím toho o něm dost. A konec konců, vždyť jste s ním už mluvil…“
„Ano. Předpokládám, že vám Archie prozradil, že mi pan Hahn nabízel sto tisíc dolarů. S ním se musím setkat sám. Už jsem tu měl pana Ackermana. A pan Urquhart je ve Washingtonu. Ve středu večer jste, Saule, navrhoval, že byste navštívil slečnu Ducosovou.“
„Napadlo mě, že bych to mohl zkusit. Říkal jsem, že Archie vypadá jako mužský šovinista a já ne…“
„Ano. Navštivte ji. Pracuje na Newyorské univerzitě u počítače. Myslíte, že by tam mohla být zítra – v sobotu?“
„Asi ne, zjistím to. Chci se na ni zeptat Archieho.“ Saul se obrátil ke mně. „Máš nějaký nápad?“
„Kdybych byl správný mužský šovinista, jak tvrdíš, doporučil bych ti, abys ji zkusil znásilnit. Jak jsem říkal, má pěkné nohy.“
„Co kdybych si ji vzal na starost já,“ obrátil se zničehožnic Orrie k Wolfovi. „Saul by byl beztak na Igoa lepší. Igoe je na mě moc chytrý. Má doktorát.“
Pohlédli jsme na něho s překvapením. U žen měl sice úspěch, to jsme všichni věděli, ale navrhnout Wolfovi – Wolfovi, ne jenom mně – aby mu přenechal Saulův úkol, to bylo překvapující.
Wolfe zavrtěl hlavou. „By1 to Saulův nápad. Už vám Archie říkal, že dva z nich – Ackerman a Vilar – nám hrozili, že půjdou za státním zástupcem? Myslíme si, že to neudělají, ale mohlo by se to stát. Kdyby to udělali, vyvstal by nám problém. Pozornost pana Cramera by se obrátila k těm šesti mužům a dozvěděl by se, že jsem vás za nimi poslal. Byli byste vyslýcháni. Víte, jaký postoj jsme já a Archie zaujali jak k panu Cramerovi, tak ke státní.mu zástupci. Ten by se ovšem zcela minul účinkem, pokud byste nezaujali stejné stanovisko. Pokud se tedy něco takového stane, nesmíte jim říct absolutně nic. Zůstaňte němí. Pravděpodobně budete zadrženi jako svědkové, možná dokonce i obviněni z maření úředního výkonu. Pan Parker vám samozřejmě zařídí propuštění na kauci. V nejhorším případě by se třeba mohlo stát, že budete souzeni pro těžký zločin a usvědčeni. Ale já udělám vše, co je v mých silách, abych tomu zabránil.“
Pevně stiskl rty a pak pokračoval: „navrhuji vám tohle – buďto zůstanete a podstoupíte to riziko, nebo se ihned vzdálíte z dosahu spravedlnosti. Odjedete ze Států. Buď do Kanady nebo do Mexika. Samozřejmě na moje náklady. Jestli chcete odjet, neměli byste to odkládat. Odjeďte hned. Dnes v noci.“
„Já tu zůstanu,“ ozval se Fred. „Něco mě napadlo ohledně Vilara.“
„K čertu,“ zamračil se Orrie, „samozřejmě zůstaneme.“
„K tomuhle se vůbec nehodlám vyjadřovat,“ pronesl Saul. „Ale jednu věc bych rád řekl.“ Otočil se k Wolfovi. „Jsem překvapen, opravdu překvapen, že jste si vůbec mohl myslet, že bychom mohli odjet.“
„Nemyslel jsem si to,“ odpověděl Wolfe.
Kecy. Saul zatraceně dobře věděl, že si to Wolfe nemyslel. Hráli všichni jenom takové divadýlko.

11
Přiznávám, že jako každý druhý si o sobě rád myslím, že mívám předtuchy. Například tenkrát, když jsem byl v kanceláři ředitele jedné makléřské firmy z Wall Street a on přivedl čtyři své zaměstnance, a já po pětiminutovém rozhovoru s nimi získal pocit, že vím, který z nich prodává informace jiné firmě. A o dva týdny později se právě ten chlápek přiznal. Nebo

tenkrát, když jedna žena požádala Wolfa, aby zjistil, kdo jí sebral smaragdové a rubínové náramky. Jakmile odešla z kanceláře, řekl jsem mu, že je dala svému synovci, ale on tomu moc nevěnoval pozornost, protože si právě chtěl koupit nějaké sazenice orchidejí. A potom toho litoval, protože se ještě musel soudně domáhat zaplacení svého honoráře. Tahle historka je, mimochodem, jedním z důvodů, proč si Wolfe myslí, že se dokážu zmocnit kterékoli ženy během deseti minut.
Nechci tu teď tvrdit, že to, co jsem cítil onoho sobotního rána, byla zrovna předtucha, protože vůbec nevím, co to mohlo být. Třeba to bylo tím, co jsem měl k snídani, i když nevím, jak by to bylo možné, protože Fritz vařil jako obvykle. Ať už to bylo cokoli, bylo to tu. Kdykoli se oblékám a balím na víkend v baráčku Lily Rowanové ve Westchesteru, kterému říká Mokřina, dávám si záležet na tom, jak vypadám. Rád se holím. Myslím, že moje vlasy vypadají docela slušně, ale rád jim pomáhám, aby vypadaly skvěle. Navíc přiznávám, že strávit osmačtyřicet hodin z Wolfova dosahu je pro mě událost – změna člověku vždycky svědčí – a také se nadýchám trochu čerstvého vzduchu a tak dále.
Jenže tentokrát to bylo jinak. Holicí strojek byl příliš hlučný. Mým prstům se vůbec nelíbilo, že mi mají zavázat tkaničky. Konce kravaty mi pořád nechtěly vyjít správně. Mohl bych ještě pokračovat, ale myslím, že už jste si udělali jasnou představu. Nakonec se to všechno podařilo. Dokonce jsem ani nezakopl, když jsem scházel se schodů. Lily na mě měla čekat před domem s heronem v jedenáct hodin, a bylo teprve za pět minut půl a nebyl žádný spěch, takže jsem si odnesl tašku dolů do haly, došel do kuchyně, abych řekl Fritzovi, že odjíždím, a do kanceláře, abych se tam ještě porozhlédl. Když jsem zkoušel zámek u sejfu, zazvonil telefon. Měl jsem to nechat Fritzovi, ale zvyk je zvyk, a já šel a zvedl sluchátko. „Rezidence Nero Wo –“
„Chci ti položit jen jednu otázku,“ ozval se na druhém konci drátu Lon Cohen.
„Jestli se na ni dá odpovědět ano nebo ne, tak dělej.“
„Nedá. Kde a kdy jsi naposledy viděl Lucile Ducosovou živou?“
Nemohl jsem sklouznout na svou židli, protože byla obrácena na druhou stranu. Kopnutím jsem ji otočil k sobě a sedl si na kraj. „Tomu nevěřím. Zatraceně, tomu nemůžu uvěřit.“
„Jo, to říkají vždycky všichni. Máš taky vytřeště –“
„Přestaň. Kdy se to stalo?“
„Před čtyřiceti minutama. Zrovna jsme dostali bleskovou zprávu. Na chodníku na Čtyřiapadesáté ulici, několik metrů od domu, kde bydlela. Byla zastřelena asi někde uprostřed bloku. Je tam Freebling a Bob Adams je na cestě. Jestli –“
Zavěsil jsem.
A moje ruka hned vystartovala, aby sluchátko znovu zvedla. Opravdu. Aby ho zvedla a vytočila číslo oddělení vražd. Chtěl jsem se přeptat na pár věcí. Pak jsem sluchátko samozřejmě položil zpátky a seděl jsem a zíral na něj, nejdřív se stisknutými čelistmi a potom s otevřenou pusou. Na pár vteřin jsem zavřel oči. Vzápětí jsem ale opravdu zvedl telefon a vytočil číslo.
Po šestém zazvonění se ozvalo: „Haló?“
„To jsem já. Dobré ráno, jenomže není dobré. Zrovna, když jsem byl na odchodu, zavolal Lon Cohen. Stala se další vražda, ani ne před hodinou. Lucile Ducosová, Pierrova dcera. Jsem v rejži. Ještě hůř, jsem v tom až po uši. A Wolfe taky. Doufám, že budeš mít pěkný víkend. Neříkáme si ‚mrzí mě to‘, takže to nebudu říkat a ty taky ne. Budu na tebe myslet každou hodinu. A ty mysli na mě.“
„Neptám se tě, jestli pro tebe můžu něco udělat, protože kdybych mohla, jistě bys mi to řekl.“
„Určitě. Ozvu se ti.“
Zavěsili jsme. Seděl jsem ještě tři minuty, potom jsem se zvedl a vyšel ta tři patra do skleníků, pěkně v klidu. To bylo potřetí, nebo snad počtvrté, co jsem procházel uličkami těch tří místností – chladné, potom mírně teplé a pak teplé – aniž bych se na cokoliv podíval. Police klidně mohly být prázdné.
V místnosti plné květináčů seděl u malého psacího stolu Theodor a vyplňoval cosi ve svých tiskopisech. Wolfe stál u dlouhé police a prohlížel si něco ve velkém květináči – podle všeho orchidej, ale v té chvíli bych nerozeznal orchidej od ambrosie. Když jsem došel až k němu, otočil se, zamračil se na mě a zabručel: „Myslel jsem, že už jste pryč.“
„To jsem si myslel taky. Volal Lon Cohen. Lucile Ducosová byla asi před hodinou zastřelena na chodníku pár kroků od jejich domu. To je všechno, co o tom Lon věděl.“
„Tomu nevěřím.“
„Přesně to jsem říkal taky. Taky jsem tomu nevěřil, dokud jsem si nesedl a všechno si to nespočítal. Prosím za prominutí, že jsem vás tady nahoře vyrušil.“
„Hrome, jděte už.“
Přisvědčil jsem. „Jistě. Za chvíli určitě přijede Stebbins a vezme mě s sebou. Pravděpodobně mě neuvidíte –“
„Ne. Jeďte na venkov. Užijte si víkend. Řeknu Fritzovi, aby zamkl, dal na řetěz a ignoroval telefon. Zavolám Saulovi a požádám ho, aby zavolal Freda a Orrieho.“
„Hmm… No… Ještě jste se neposadil a nepopřemýšlel. Vám na to budou stačit dvě minuty. Jestli ta bílá zástěra – ta služebná – jestli ještě nepromluvila. Tak teď určitě promluví. Poldové se dozvědí, že jsme tam byli. Dozvědí se, že mě našla v Lucilině pokojí. Dozvědí se, že Lucile u mě hodinu seděla a pozorovala mě, zatímco jsem prohledával Pierrův pokoj. Takže o ní vím věci, které by měli vědět oni. A to, co vím já, víte také vy. Když zmizím na celý víkend a vy dáte na řetěz a nebudete zvedat telefon, bude to všechno ještě horší. Volal jsem už slečně Rowanové.“
Když si Wolfe tam nahoře chce sednout, obyčejně se usadí na jednu ze stoliček, co stojí vedle polic. Ale v rohu je jedna židle, která je skoro dostatečně veliká, a k té teď došel. Jelikož nesnáší, když musí zaklánět hlavu, aby se díval na někoho, kdo stojí nad ním, došel jsem si pro jednu z těch těžkých krabic, v kterých se dopravují rostliny v květináčích, a sedl jsem si na ni.
„Je sobota,“ zauvažoval.

„Ano, pane. Parker bude někde hrát golf, ale i kdybych ho sehnal, nebudou k sehnání soudci. A Coggin má téměř určitě ještě ty zatykače. Jestli chcete dnes v noci spát ve svém domě, měl byste počítat do deseti a rozmyslet si, jestli byste neměl jít na policii. Nemračte se na mě. Já vás tam přece neposílám, já vám to dokonce ani nenavrhuju, já vám jen říkám, kam jsem došel, když jsem si všechno spočítal. Mám za to, že kdybychom to teď vyklopili, mohli bychom pořád ještě pokračovat ve vyšetřování trestného činu spáchaného ve vašem soukromém domě.“
Zavrčel: „Vy mě tam ale posíláte.“
„Vůbec ne. Jestli se chcete chovat jako hrdina, tak já taky. Je jedenáct hodin, stejně byste touhle dobou šel dolů, tak pojďte, můžete se posadit do svého křesla, opřít se, zavřít oči a pohybovat rty. Cramer už může být na cestě. Jestli není, tak brzy bude, a tentokrát může opravdu mít s sebou pouta. Jedná se tu přece o vraždu. A vy to víte a on to taky ví. Teď vlastně o tři vraždy, protože jestli bílá zástěra promluvila, už policie ví o té večeři a o tom papírku, o kterém mi Pierre nic neřekl.“
Vstal a vyšel ven. Vypochodoval ven. Vždycky se pohybuje, jako kdyby vážil jednu dvanáctinu tuny a ne jednu sedminu. Když se za ním zavřely dveře nejteplejší místnosti, Theodor poznamenal: „Když přijdete sem nahoru, je to vždycky špatné znamení.“
Připouštím, že jako pěstitel orchidejí může být Theodor tak dobrý, jak si o sobě myslí, ale jako žoviální společník – což je termín, který jsem si oblíbil, protože Wolfe tvrdí, že je to otřepané a nemělo by se to používat – je absolutně nedostižný. Takže jsem se ani neobtěžoval s odpovědí a byl bych mu tam rád nechal tu krabici, aby ji dal sám, kam patří, ale to by se podobalo spíš jemu, ne mně, takže jsem to neudělal. Než jsem odešel, zvedl jsem ji a vrátil na místo. Wolfe jel samozřejmě výtahem. Když jsem vstoupil do kanceláře, stál nad velkým globusem a pomalu jím otáčel. Pravděpodobně přemýšlel, kde by teď nejraději byl, možná i se mnou. Šel jsem ke svému psacímu stolu, posadil jsem se a řekl: „Až Saul nebo Fred nebo Orne uslyší tu novinku, pravděpodobně zavolají. Saul určitě. Když tedy zavolá, co mu mám říct?“
Otočil globusem o několik centimetrů, stále obrácený zády ke mně. „Aby zavolal v pondělí ráno.“
„V pondělí ráno už může být v base.“
„Tak ať zavolá, až ho odtamtud pan Parker dostane.“
Vstal jsem a vypochodoval ven. Ke schodům a nahoru do svého pokoje. Za prvé proto, že jsem tak mocně zatoužil nakopnout ho do jeho statného zadku, že bylo rozumné odejít někam, kde jsem ho neměl na očích, a za druhé proto, že to, co jsem si sbalil s sebou pro víkend na venkově nebylo k použití pro víkend v místech, kde ho asi strávím. Zatímco jsem si balil vhodnější výbavu a zbavoval se všeho zbytečného, zkoušel jsem si vzpomenout, jestli byl už Wolfe někdy tak tvrdohlavý jako teď, ale nepodařilo se mi to. Potom k tomu tedy musí mít důvod. Ale jaký? Stále jsem o tom ještě přemýšlel a oblékal jsem si své nejstarší sako, když zazvonil telefon. Šel jsem k němu a zvedl sluchátko.
„Rezidence Ne –“
„Ty jsi doma, Archie? Já myslel, žes odjel.“ Věrný Saul Panzer.
„Já taky. Mám novinku. Jenže ty už to určitě víš.“
„Jo. Zrovna to hlásili v rádiu. Myslel jsem, že jsi odjel a že by pan Wolfe mohl něco potřebovat.“
„Taky že potřebuje. Nakopnout do zadku a já to zrovna chtěl udělat, tak jsem šel radši nahoru. Ptal jsem se ho, co ti mám říct, až budeš volat a on si přál, abys zavolal v pondělí ráno.“
„Ne.“
„Ano.“
„Proboha, copak si neuvědomuje, že prohrál?“
„Jako bys ho neznal. Upozornil jsem ho, že jestli chce spát dnes v noci tady, musí to poldům vyklopit. A on se na mě jen zamračil. Co povídali v tom rádiu?“
„Jenom, že ji někdo sejmul a že to policie vyšetřuje. A že to byla dcera Pierra Ducose. Ale nevolám jen kvůli tomu, abych se zeptal, jestli pan Wolfe něco potřebuje, ale taky abych podal zprávu. Dneska ráno v devět hodin jsem jí volal a řekl jsem jí, že mě Nero Wolfe pověřil, abych ji navštívil a zeptal se jí na pár věcí. Ona řekla tak se teda ptejte, a já řekl po telefonu to nejde a ona, ať jí teda zavolám kolem poledne. Když jsem jí volal v těch devět ráno, zvedla to nějaká žena, myslím že ta, co jí říkáš bílá zástěra. Představil jsem se jí a řekl jsem jí, že pracuju pro Nero Wolfa.“
„Výborně. Skvěle. To je dokonce ještě lepší, než jsem doufal. Měl by sis radši připravit do kapsy kartáček na zuby.“
„A pár knížek ke čtení. Jestli nebudu mluvit, budu mít spoustu času.“
„Hezký víkend,“ popřál jsem mu a zavěsil jsem.
V mém pokoji visí police s knihami, můj vlastní majetek. Došel jsem k ní a jednu knížku jsem si vytáhl – nevím vlastně ani proč, jelikož jsem neměl na žádnou knížku, o které jsem kdy slyšel, náladu. Pak jsem si uvědomil, že Fritz si už asi dole říká, co se to do háje děje. Takže jsem vyšel na chodbu, sešel ta dvě patra a dole zahnul doprava místo doleva. Fritz u velkého stolu dělal něco s něčím. Normálně bych si asi všiml co, ale tentokrát mě to nezajímalo. Všechny zdi a dveře v tom patře jsou zvukotěsné, takže mi není jasné, jak to, že vůbec nebyl překvapený, když mě tam uviděl. Jenom se zeptal: „Stalo se něco?“
Sedl jsem si na stoličku. „Ano, a ještě se stane. Jedna žena byla zabita. A to znamená změnu programu. Ale pan Wolfe se snaží dokázat, že je ten nejtvrdohlavější mezek na světě. S obědem pro mě si nedělejte starosti, budu louskat hřebíky. Já vím, že s ním máte taky své problémy, česnek a jalovec, bobkový list, ale –“
Někdo zazvonil. Odstrčil jsem stoličku, šel do haly, vyhlédl tím sklem, co je zvenku neprůhledné, a vstoupil jsem do kanceláře. Wolfe seděl u svého psacího stolu, prostřední zásuvku otevřenou a počítal zátky od piva.
„Ještě dříve, než jsem čekal,“ oznámil jsem mu. „Cramer. A volal Saul. Dnes ráno v devět hodin telefonoval Lucile Ducosové. Zvedla to ta služebná a on se představil a řekl, že pracuje pro vás. Lucile Ducosové navrhl, že by ji rád navštívil a přeptal se jí na pár věcí, a ona ho požádala, aby jí zavolal kolem poledne.“

Zvonek znovu zazvonil.
Wolfe cosi nesrozumitelného zavrčel.
„Souhlasím s vámi. Mám pustit Cramera dovnitř?“
„Ano.“
Šel jsem do haly, otevřel jsem dveře dokořán a inspektor vstoupil dovnitř. Stál jsem na prahu a díval se ven a dolů. Jeho auto bylo zaparkované vedle jiného vozu, vepředu seděl řidič a vzadu seděl někdo, koho jsem znal od vidění.
Když jsem se otočil, Cramer už byl v domě. Zavřel jsem dveře a šel do kanceláře. Stál v kabátu a klobouku u Wolfova stolu a zrovna mluvil.
„…a můžu si sednout a nemusím. Mám s sebou venku v autě stenografa. Když ho sem přivedu, budete mluvit?“
„Ne.“
„Je dost nepravděpodobné, že to, co vám teď řeknu, pro vás bude novinka. Víte o tom, že dcera Pierra Ducose byla zastřelena před svým domem, jsou to asi čtyři hodiny?“
„Ano.“
„Takže to víte… Ten stařec, její dědeček, zatím nechce promluvit, žádným jazykem. Ale jeden člověk z oddělení vražd a já jsme právě strávili hodinu s Marií Garrouovou, s tou služebnou. Už budete mluvit?“
„Ne.“
„Zatraceně, Wolfe, co vás žere?“
„Před třemi dny jsem vám řekl, že zuřím a nejsem schopen se ovládat. Teď už se dokážu ovládnout, ale ještě pořád zuřím. Pane Cramere. Respektuji vaši bezúhonnost, vaše schopnosti a vaše porozumění. Dokonce vám do jisté míry důvěřuji; žádný člověk přece nemá naprostou důvěru v jiného člověka, pouze si myslí, že ji má, protože ji potřebuje a doufá v ni. Ale v tomto případě důvěřuji pouze sobě. Jak už jsem řekl, jsem rozzuřen.“
Cramer ke mně otočil hlavu, ale neviděl mě. Obrátil se zpátky k Wolfovi a nahnul se dopředu, aby se mohl dlaněmi opřít o jeho psací stůl. „Přišel jsem se stenografem,“ pronesl, „protože vám také do jisté míry důvěřuji. Chci vám něco říct. Ne jako inspektor Cramer nebo pan Cramer soukromému detektivovi nebo panu Wolfovi, ale prostě jako Cramer Wolfovi. Muž muži. Jestli s náma hned teď nezačnete spolupracovat, jste vyřízenej. Odepsanej. Nechte mě přivést toho stenografa a začněte se mnou mluvit. Teď.“
Wolfe zavrtěl hlavou. „Oceňuji to. Opravdu. Ale dokonce i jako Wolfe Cramerovi vám říkám ne.“
Cramer se napřímil, otočil se a odešel.
Když se ozvalo otevření a zavření domovních dveří, nešel jsem se ani podívat do haly. Jestli Cramer zůstal uvnitř, tak ať. Pohlédl jsem na Wolfa: „Nikdy si nejsem úplně jistý, jestli vám neunikla jedna maličkost. Snad byste měl vědět, že oddělení vražd je parta poldů, kteří nedostávají nařízení od Cramera. Jsou pod okresním státním zástupcem.“
„Ano.“
Snad to tedy věděl, nebo možná nevěděl. „A,“ pokračoval jsem, „jeden z nich mu pomáhal vyslýchat Marii Garouovou – teď už vím, jak se ta ženská jmenuje. A Cramer přišel rovnou sem, protože mu vás bylo líto. Je těžké tomu uvěřit, ale je to tak. A vy byste mu měl poslat přáni k Vánocům, dokud jste ještě tam, kde se dá nějaké sehnat.“
Podíval se na mě úkosem. „Převlékl jste se.“
„Jistě. Rád se oblékám přiměřeně situaci. Tohle je mé oblečení do vězení. Do lapáku. Do lochu.“
Otevřel šuplík, nasypal tam zátky od piva, zavřel ho, odstrčil židli, vstal a zamířil ke dveřím. Myslel jsem, že jde říct Fritzovi, aby si pospíšil s obědem, ale zahnul doprava a dveře výtahu se otevřely a zavřely. Jel tedy zřejmě nahoru požádat Theodora, aby přišel i zítra, v neděli. Ale znovu jsem se zmýlil, výtah vyjel jen jedno patro. Takže šel nejspíš do svého pokoje, aby se převlékl do svého oblečení do vězení, ať už bylo jakékoliv. V té chvíli jsem to vzdal. Jediné možné vysvětlení bylo, že Wolfovi opravdu přeskočilo. Ted už jsem měl jenom dvě možnosti – mohl jsem jít do Dvacáté ulice, bud za Stebbinsem nebo za Cramerem, a všechno jim vyklopit, nebo jsem mohl zůstat a čekat, co se bude dít. A vzít to tak, jak to přijde.
Vlastně ani nevím, proč jsem tam zůstal. Opravdu nevím. Možná jen tak ze zvyku, protože jsem byl zvyklý přihlížet, jak Wolfe tahá králíky z klobouku. Nebo to možná bylo ze staré dobré loajality, vždy věrný Archie Goodwin, rohožka pro každého. Nebo to snad byla jen zvědavost? Potřeba dozvědět se, co Wolfa žere a jak si s tím dokáže poradit…
Rozhodně však vím, proč jsem udělal to, co jsem hned vzápětí udělal. Nebyla to loajalita ani zvědavost, která mě zahnala do kuchyně, abych vyplenil lednici – byl to jen zdravý selský rozum. Protože muž zákona, který nás navštíví, bude pravděpodobně Coggin a bude mít velkou radost, když budeme zrovna zasedat k obědu. A já rozhodně neměl náladu na sendviče, které člověku nosí do kanceláře státního zástupce. Když jsem vytahoval jesetera, chléb, mléko, okurkové řezy, celer a višně v brandy, Fritz přihlížel, ale nic neříkal. Ví, že je všeobecně známo, že je to jeho kuchyně, a že když se tam takhle pohybuji, aniž bych si vyžádal jeho dovolení, není rozhodně vhodný okamžik pro konverzaci.
Můj výtisk Timesů byl stále na stojánku na malém stolečku a já je otevřel na sportovní stránce. Cítil jsem se sportovně. Dojídal jsem zrovna višně, když se ozval zvuk výtahu. Polkl jsem poslední sousto a vešel jsem do kanceláře. Wolfe seděl u svého psacího stolu a luštil křížovku.
Přiznávám, že jsem pracoval až na pokraj svých sil. A ten byl náhle tady. Wolfe opravdu prodělal změnu. Jenže si nevyměnil oblek za svůj nejstarší, ale za svůj nejnovější – světlehnědý s drobounkými žlutými flíčky, které jsou vidět jen při silném světle. Před měsícem za něj zaplatil u Boyntona tři sta čtyřicet pět dolarů. Košili měl stejnou, samozřejmě žlutou, ale jinou kravatu, tmavomodrou hedvábnou. Jeho boty jsem neviděl, ale pravděpodobně se i přezul. Když jsem se posadil ke svému psacímu stolu, zkoušel jsem vymyslet nějakou vhodnou poznámku, ale nic mě nenapadlo.
„Je něco zajímavého v poště?“ zeptal se nevzrušeným hlasem Wolfe. Ještě jsem ji neotevřel. Natáhl jsem se na okraj svého stolu pro nůž na dopisy. Ležel na tácu, který byl vyrobený z vyhloubené desky zeleného mramoru. Začal jsem rozřezávat obálky a následujících dvacet minut byste si mohli myslet, že je úplně obyčejný pracovní den.

Obhospodařoval jsem svůj zápisník a Wolfe začínal diktovat třetí dopis, když přišel Fritz a ohlásil oběd. Wolfe se zvedl a odešel, aniž mi věnoval jediný pohled. Nevím, jak se dozvěděl o tom, že jsem už obědval.
Přepsal jsem ty dva dopisy na stroji a dával jsem je zrovna do obálek, když zazvonil zvonek. Moje hodinky ukazovaly 1:22 a hodiny na zdi s tím souhlasily. Coggin evidentně věděl o tom, že Wolfe obědvá ve čtvrt na dvě. Zvedl jsem se a šel ke dveřím. Ale nebyl to Coggin. Byl to páreček, který jsem ještě nikdy neviděl. Stáli rovně jako dvě pravítka, rameno vedle ramena, a každý z nich držel v ruce složený papír. Když jsem otevřel dveře, ten, co stál napravo, vyštěkl: „Máme zatykače na Nero Wolfa a Archieho Goodwina. Vy jste Goodwin. Jste zatčen."
„Dobře," přikývl jsem, „pojďte dál. Vezmeme si na sebe kabáty."
Překročili práh a já zavřel dveře. Měřili 175 centimetrů, vážili 90 kilo a stáli velmi zpříma. Oba, protože to byla dvojčata – dlouhé úzké obličeje a velké uši, ale jeden z nich byl bílý a druhý černý. „Já jsem už obědval," řekl jsem jim, „ale pan Wolfe teď zrovna začal. Mohli bychom ho nechat to dojíst? Půl hodinky?"
„Jistě, proč ne?" odpověděl Bílý a začal si svlékat kabát.
„Není žádný spěch," přidal se Černý.
Chvilku jim trvalo, než si pověsili kabáty. Klobouky neměli. Ukázal jsem jim dveře do kanceláře a vešel jsem do jídelny. Wolfe zrovna otvíral ústa a nesl k nim plnou vidličku čehosi. „Jsou tu dva chlápci z oddělení vražd," oznámil jsem mu. „Se zatykači. Já jsem už zatčen. Ptal jsem se jich, jestli můžete dojíst oběd, a oni říkali jistě, žádný spěch."
Pokýval hlavou. Otočil jsem se a odcházel – pro případ, že by to chtěl komentovat. Ale neudělal to. Bílý se zatím uvelebil v kanceláři v červeném koženém křesle a četl si Wolfovy Timesy. Černý stál u polic s knihami a pročítal si jejich tituly. Šel jsem ke svému stolu, dodělal ty obálky, uklidil si věci, zvedl jsem telefon a vytočil číslo. Někdy to trvá i deset minut, než seženete Lona Cohena, ale tentokrát to trvalo jen dvě minuty.
„Takže ty jsi pořád ještě doma," pronesl nevěřícně.
„Ne. Ale přišel okamžik, kdy ti můžu konečně něco prozradit. Vyšlo to akorát na dnešek. Sólokapr. Nero Wolfe a Archie Goodwin jsou zatčeni jako svědkové. Právě teď. Odvezou si nás s sebou."
„Tak jak to, že mi telefonuješ?"
„To nevím. Uvidíme se u soudu."
Zavěsil jsem. Černý se ozval: „To byste neměl dělat." Seděl ve žlutém křesle s knihou v ruce.
„Jistěže ne," odpověděl jsem. „Sám nevím, proč to vlastně dělám. Není přece žádný spěch… Jsem prostě zvědavý. Není vám líto Nero Wolfa? Nebo mě?"
„Ne. Proč by nám vás proboha mělo být líto?"
„V tom případě určitě nemáte rádi toho chlápka, co vás sem poslal."
„Ale ten docela ujde. Není nejlepší, ale není taky nejhorší."
„Podívejte se," vložil se do toho Bílý, „my vám rozumíme. Jste zvědavý. Ale na náš vkus vás zajímá až moc věcí. Nechte toho. Je sobota odpoledne a my ve čtyři končíme. Když nepřijdeme moc brzy, dostaneme volno hned. Takže nemáme naspěch. Chápete?"
Obrátil další stranu Timesů. Černý otevřel knížku, na titul jsem neviděl. Vytáhl jsem si ze zásuvky pilníček na nehty a začal se zaobírat špínou za nehtem palce pravé ruky.
Bylo za pět minut půl třetí, když jsme sešli těch sedm schodů od našich dveří a nastoupili do aut – Wolfe s Bílým a já s Černým.

12

„Zůstaňte němý" zní velmi jednoduše, jako by šlo jen o to udržet zavřená ústa, ale ve skutečnosti to vůbec není jednoduché. Asistent státního zástupce má spoustu praxe v používání slov. Například:
„Proč jste přinutil, fyzicky přinutil Lucile Ducosovou, aby s vámi zůstala v pokoji jejího otce, když jste tu místnost prohledával?"
„V podepsaném prohlášení, které jste dal seržantu Stebbinsovi, tvrdíte, že je tam všechno, co vám Pierre Ducos řekl. Ale vynechal jste to, že viděl jednoho z mužů při té večeři podávat Bassettovi proužek papíru. Proč jste lhal?"
„Jestliže vám Ducos neřekl, kdo se účastnil té večeře, jak jste se dozvěděl o Benjaminu Igoovi?"
„Když vám o tom setkání neřekl Ducos, kdo tedy?"
„Proč jste řekl Saulu Panzerovi, že Lucile Ducosová nesmí s nikým mluvit?"
„Kdy jste se dozvěděl, že Nero Wolfe přesvědčil Léona Ducose, aby nemluvil s policií?"
„Co jste sebral z kapes Pierra Ducose, než jste nahlásil objevení jeho mrtvoly?"
„Co jste našel ukrytého v knize v pokoji Lucile Ducosové?"
To bylo jen několik ukázek. Nezahrnul jsem do toho ukázky některých otázek, které mi kladl jiný asistent, chlápek, kterého jsem nikdy předtím neviděl, takový skrček v brýlích se zlatými obroučkami, protože byly tak směšné, že byste tomu těžko uvěřili – naznačoval totiž, že Nero Wolfe začal rozvazovat. Je jasné, že naznačovat, že Saul a Fred a Orrie začali mluvit, patří k běžné rutině. Ale Wolfe – ne, to neměli dělat. Co se týče mě, nepředpokládám, že jsem zlomil nějaký rekord v mlčení. Ale mezi třetí hodinou v sobotu odpoledne a půl dvanáctou v pondělí dopoledne mi tři asistenti okresního státního zástupce a Joe Murphy, náčelník oddělení vražd, položili nejméně dva tisíce otázek. Většina Murphyho otázek neměla co do činění s vraždou. Chtěl hlavně přesně vědět, proč mně a Wolfovi trvalo v sobotu odpoledne tak dlouho, než jsme si oblékli kabáty, a jak se dostala zpráva o našem zatčení do Gazette tak rychle, že mohla vyjít ještě ten den v pozdním vydání. Při těchto otázkách mi bylo potěšením zůstat němý, protože jsem byl rád, že díky tomu mají Černý a Bílý volno, ale s ostatními otázkami to nebylo tak jednoduché a moje čelisti už byly unavené z toho, jak jsem je pořád tiskl k sobě. Potíž byla v tom, že si docela potrpím na rychlé a trefné odpovědi a oni to věděli a dělali, co mohli, aby mě vyprovokovali. A dvěma z nich se to podařilo. Jenže být němý neznamená udělat sem tam vtip,

to znamená němý, se svázaným jazykem, bez hlasu. A na to se nesmí zapomenout.
Ze všech vyšetřovacích vazeb, ve kterých jsem kdy spal, včetně White Plains, což je třicet mil daleko, je ta newyorská nejhorší. Nejhorší na všechno – na jídlo, na špínu, na smrad, na společníky, na ceny veškerého zboží od novin až po deku navíc zkrátka na všechno. Wolfa jsem neviděl. Nebudu teď popisovat svoje pocity vůči němu během těch jedenapadesáti hodin, napíšu jen to, že byly smíšené. Pro něj to sice určitě bylo mnohem těžší než pro mě, ale on si o to řekl. Nevyužil jsem svého práva na jeden telefonní hovor, abych zavolal Nathanielu Parkerovi, protože jsem předpokládal, že to udělal Wolfe. Navíc mi bylo jasné, že Parker četl nedělní Timesy, ať už byl kdekoliv. Ale kde je teď?
„Ted“ bylo v pondělí navečer, deset minut před šestou. Seděl jsem na svém kavalci a snažil se předstírat, že to ve mně nevře. Vtip byl v tom, že druhý den měly být volby a dalo se čekat, že nebude možné sehnat žádného soudce – což byl další důvod k tomu, aby to ve mně začalo vřít: zkušený soukromý detektiv by totiž měl vědět, kolik soudců může sehnat v den voleb. A já to nevěděl. Myslel jsem právě na to, jak je hloupé, že se zítřejších voleb nejspíš nezúčastním a nebudu moci volit Careyho, když se u mých dveří zastavily kroky, v zámku zarachotil klíč, dveře se otevřely a nějaký neznámý muž mi oznámil: „Někdo se po vás dole shání, Goodwine. Snad abyste si radši vzal s sebou věci.“
Toho, co jsem si mohl vzít s sebou, moc nebylo. Nastrkal jsem si těch pár věcí do kapes a vyšel ven. Můj soused z vedlejších dveří nalevo něco povídal, ale on pořád něco povídal, a tak jsem ho ani neposlouchal. Ten cizí člověk mě hnal na konec chodby, kde byly mříže tlusté asi jako moje zápěstí, a dveře, na které musel použít klíč. Prošli jsme jimi a zamířili naproti k výtahu. Když jsme čekali, až přijede, oznámil mi: „Jste číslo dvě stě dvacet čtyři.“
„Opravdu? Nevěděl jsem, že mám nějaké číslo.“
„To není vaše číslo. To je jen tak pro mě. To sou chlapi, kerý sem měl, kerý sem viděl na fotce v novinách.“
„Za kolik let?“
„Devatenáct. V lednu devatenáct.“
„Díky, že jste mi to řekl. Dvě stě dvacet čtyři. To máte ale zajímavé povolání.“
„To vám jen tak připadá. Je to normální práce.“
Výtah přijel.
Ve velké místnosti v přízemí, kde ze stropu oslnivě svítily žárovky, seděl na dřevěné židli Nathaniel Parker. Židle stála na jednom konci velkého psacího stolu. Muž, který seděl za stolem, byl v uniformě. Další muž v uniformě stál na druhém konci stolu. Když jsem došel až k nim, Parker vstal, podal mi ruku a já mu ji stiskl. Ten, co stál, ukázal na malou hromádku na stole, podal mi kartu o velikosti 12x20 cm a řekl: „Jestli je to tam všechno, podepište to na tom tečkovaném řádku. Támhle na židli máte kabát.“
Bylo tam všechno – nůž, svazek klíčů a peněženka bez peněz, protože ty jsem měl v kapse. Jelikož jsem celou dobu mlčel, ujistil jsem se, že na kartě není napsáno nic, co by tam být nemělo. Pak jsem ji podepsal. Můj kabát něčím páchl, ale já páchl ještě mnohem hůř, takže o nic nešlo. Parker už byl připraven k odchodu a společně jsme vyšli ven. Ten, co seděl za stolem, neřekl za celou dobu ani slovo. Parker se řídil jeho příkladem až do té doby, než jsme se ocitli na chodníku. Potom teprve řekl: „Taxíka dnes neseženeme, takže jsem přijel autem. Je támhle za rohem.“
Pronesl jsem pevně: „Za tím rohem je taky bar.“ Můj hlas zněl směšně, jakoby zrezivěle, a potřeboval namazat. „Chtěl bych vás chvíli slyšet mluvit, ale ne za jízdy.“
Bar byl docela nacvaknutý, ale z jednoho boxu zrovna odcházel nějaký párek, tak jsme ho hned obsadili. Parker si objednal vodku s ledem, a když jsem si já objednal dvojitý bourbon a velkou sklenici mléka, zdvihl obočí.
„Mléko pro můj žaludek,“ vysvětlil jsem mu, „a bourbon pro moje nervy. Kolik to stálo tentokrát?“
„Třicet tisíc. Třicet za Wolfa a stejně tolik za vás. Coggin to chtěl dotlačit na padesát tisíc, protože tvrdil, že jste do toho zapleteni a odmítáte mluvit. Říkal, že důvod vašeho zadržení bude změněn na zatajování informací za účelem bránění výkonu spravedlnosti. To byl samozřejmě nesmysl a soudce Karp ho s tím vyhodil. Takže k soudu můžete jít úplně klidně –“
„Kde je Wolfe?“
„Doma. Přivezl jsem ho před hodinou. Rád bych přesně znal situaci.“
„Ta je jednoduchá. Staly se tři vraždy a my odmítáme vypovídat.“
„Kristepane, to přece vím. Ale to je taky všechno, co o tom vím. Ještě nikdy jsem Wolfa nezažil v takovémhle rozpoložení. Vlastně odmítá mluvit i se mnou. Počítám s tím, že se tedy dozvím od vás, jak to vlastně vypadá. Důvěrně. Jsem přece váš právní zástupce.“
Přinesli nám pití a já jsem usrkl mléka, potom bourbonu a pak ještě dvakrát bourbonu. „Povím vám všechno, co vím,“ řekl jsem mu. „Bude to trvat hodinu a půl. Ale nevysvětlím vám, proč jsme se dostali do takové šlamastyky, protože to sám nevím. On totiž Wolfe nemluví ani se mnou. Mohli jsme poldům prozradit prakticky všechno, co víme, a dál si jet po vlastních kolejích – už jsme to tak udělali nejmíň tisíckrát, jak jistě víte – ale on nechce. Řekl Romanu Vilarovi – víte, kdo to je?“
„Ano. Tolik mi ještě prozradil.“
„Řekl mu, že si kupuje odpustky. To je nádhera, nemyslíte? Zaplatí za ně našimi licencemi. Samozřejmě –“
„Vaše licence byly dočasně zrušeny. Podmínečně.“
„Za mřížemi je beztak nebudeme potřebovat. Kde jsou Saul a Fred a Orne?“
„Teď jsou za mřížemi. Dostanu je odtamtud zítra ráno. Soudce Karp slíbil, že bude zítra úřadovat. Opravdu nevíte, proč se Wolfe takhle chová?“
„Ne, to nevím. Vy jste můj právník?“
„Samozřejmě.“
„Potom tedy budu hovořit přednostně s vámi. Máte hodinu čas?“
„Ne, ale spusťte.“

Upil jsem bourbonu a pak se napil mléka. „Nejprve otázku. Když vám jako váš klient řeknu všechno, prozradím vám taky věci o jiném klientovi, o kterých on nechce mluvit. Nejde tu o střet zájmů? Neměl bych si opatřit jiného právníka?“
„Pokud nechcete lepšího, tak ne. Wolfe ví, že zastupuji i vás. Ví, že mi můžete říct všechno, co chcete. Jestliže z toho nemá strach on, je to na vás. Ovšem pokud skutečně chcete jiného právníka –“
„Ne, děkuji. Tenhle případ vás proslaví. Je to náhoda – to se bude Wolfovi líbit. Pět mužů je teď ve Washingtonu souzeno pro zatajování informací za účelem zabránění výkonu spravedlnosti Haldeman, Ehrlichman, Mitchell, Mardian a Parkinson. Pět dalších je teď tady obviněno ze stejného zločinu – Wolfe, Goodwin, Panzer, Durkin a Cather. O tom teď asi Wolfe přemýšlí. Jsem rád, že se toho taky můžu zúčastnit. Takže tady jsou ta slíbená fakta.“
Pil jsem, pro změnu mléko a pak bourbon, a svěřoval jsem se svému právníkovi.
O hodinu a půl později, pět minut po osmé, mě Parker vysadil na rohu Pětatřicáté ulice a Páté Avenue. Jeden a půl bloku jsem musel po svých. Měl teď spoustu informací, ale nedokázal mi poradit, co s nimi. A já měl v úmyslu nepustit tenhle případ za žádnou cenu. I tak jsme si potřásli pravicí, než jsem vystoupil z auta.
Dveře našeho domu byly na řetěz a já musel zazvonit na Fritze. Nechci to tu rozmazávat, ale prozradím vám, že si zacpal nos, když jsem si sundával kabát; výtečný kuchař má totiž výtečný čich.
„Nemusím snad ani říkat,“ pronesl, „tak už jste konečně tady grace a Dieu. Vypadáte strašně.“
Držel jsem kabát přes ruku. „A cítím se ještě hůř. Tohleto budeme muset dát do čistírny. A mě taky. Asi tak za dvě hodinky přijdu dolů a vyčistím vám lednici a police, abyste mohl začít nanovo. Wolfe je v jídelně?“
„Ne, donesl jsem mu tác nahoru. Čistou omeletu z pěti vajec a chlebový toust a kávu. Před tím jsem mu musel natřít záda šeříkovým olejem. V novinách psali, že jste byli ve vězení, všech pět. Neřekl byste mi o tom něco? Od něj jsem se nic nedozvěděl.“
„To máte asi tak, Fritzi. Já jsem sice seznámen s deseti tisíci detailů, o kterých vy nevíte, ale co se týče toho jednoho důležitého detailu, totiž toho, co se teď bude dít, jsem na tom úplně stejně jako vy. Radši povězte něco vy mně. Znáte Wolfa tak dobře jako já, možná lépe. Jak se francouzsky řekne blázen. Cvoklý. Praštěný.“
„Fou. Insensé.“
„Fou je lepší. Není náhodou fou?“
„Ne. Díval se mi do očí.“
„Dobře, potom tedy počkáme a uvidíme. Prokažte mi jednu laskavost. Zavolejte mu domácím telefonem a řekněte mu, že už jsem doma.“
„Ale vždyť ho uvidíte. On vás také uvidí.“
„Ne, neuvidí. Já také nejsem fou. Vy mě uvidíte za dvě hodiny.“ Zamířil jsem ke schodům.

13

Asi byste očekávali – alespoň já bych to očekával – že hlavní útok ze strany médií, která předkládala tuhle historku Američanům, bude vycházet od Gazette. Gazette je totiž tím nejzvědavějším komentátorem všeho, trhem počínaje a vraždami konče, a krom toho tu je můj zvyk vyměňovat si informace s Lonem Cohenem. Ale nejhůř zaútočil Bill Wengert z Timesů a Art Holis z CBS News. Ve chvíli, kdy se už nemluvilo o ničem jiném, než o večeři u Rustermana – nikdo neví, jak k tomu vlastně došlo – a vražda Harveyho Bassetta z NATELECU byla spojována s druhými dvěma vraždami – nikdo vlastně neví proč – hrál prim pravděpodobně Bill Wengert z Timesů. A Holis, ten zatracený blázen, prodal CBS nápad poslat skupinu novinářů s veškerým vybavením do kanceláře Nera Wolfa, aby s ním pořídili šestadvacetiminutový rozhovor, aniž by si to s ním předtím dojednali. Takže jsem několik dní musel věnovat značnou část svého času a energie styku s veřejností. Vynechám teď zbytečné detaily a zmíním se jen o tom, že není moc dobrý nápad přesvědčovat lidi z Timesů, že jakýkoli článek s mým jménem, který kdy budou chtít vydat, nemusí být vždy vhodný k vytisknutí.
Nejzajímavější událostí úterního dopoledne pro mě bylo to, že jsem vstoupil do budovy na Čtyřiatřicáté ulici, vlezl do kabinky a zmáčkl páčky stroje na sčítání hlasů. Ještě jsem nepochopil, jak se někdo může dobrovolně vzdát téhle příležitosti. Nestojí to ani cent, a na pár minut se stáváte hvězdou celého programu. Najednou chápete, že vaše existence není marná, máte svůj význam, svou důležitost. Můžete si říct já to jsem, já jsem ten, kdo rozhoduje o tom, co se stane a o tom, kdo to uvede do chodu. Je to jediná chvíle, kdy se já osobně opravdu cítím důležitý a vím, že na to mám právo. To je nádherné. Někdy mi ten pocit vydrží celou cestu domů, pokud do mě náhodou někdo nevrazí.
Po Wolfovi nebylo ani vidu, ani slechu, dokud nepřišel dolů na oběd. Výtah vůbec nebylo slyšet, takže asi nebyl nahoře ve sklenících. Věděl jsem, že je naživu a dýchá, protože mi Fritz řekl, že spořádal normální snídani. Fritz mě dále informoval (když jsem se vrátil od voleb a z procházky kolem několika bloků), že telefonoval Parker a Wolfe to zvedl nahoře ve svém pokoji.
Program oběda byl kupodivu úplně normální – tuňák nadívaný garnáty a salát ze štěrbáku s řeřichou. Když ve čtvrt na dvě Wolfe sešel dolů, nakoukl do dveří kanceláře, aby mi popřál dobré dopoledne, ačkoli už dávno dopoledne nebylo, a přešel do jídelny. Uvažoval jsem o tom, že bych se naobědval v kuchyni, ale pak jsem usoudil, že bychom spolu raději měli mluvit, protože máme stejného právního poradce. Kromě toho bych tím Fritzovi způsobil ještě větší trápení, a to on opravdu nepotřeboval.
Když jsem usedl ke stolu, Wolfe se mě zeptal, jestli se ozvali Fred nebo Orrie. Odpověděl jsem, že ano, že volali a já jsem jim řekl, aby čekali. Že se jim ozvu hned, jak budu vědět, co jim mám říct. O Saulovi se Wolfe nezmiňoval, takže jsem usoudil, že volal, když jsem byl pryč, ačkoli mě o tom Fritz neinformoval. Wolfe mlčel i o telefonátu od Parkera. Takže bylo jasné, že ačkoli spolu mluvíme, udržujeme si určitý (jistě velmi zdravý a prospěšný) odstup.
Když rozkrájel tuňáka a já už měl na talíři svou porci a Fritz svou, zeptal se mě Wolfe, kam by měl jít volit a já jsem mu to řekl. Potom se mě ptal, kolik myslím, že získají demokrati křesel ve sněmovně a v senátu, a důkladně jsme to probrali.

Potom se mě ještě ptal, jestli jsem rozdělil svůj hlas mezi několik kandidátů a já odvětil ano, volil jsem Careyho ale ne Clarka, a zase jsme to probrali.
Tohle byl tedy docela výkon. Během těch let, co jsem ho znal, měl mnohokrát špatnou náladu a byl mrzutý; jednou nebo dvakrát byl dokonce blízko záchvatu vzteku. Ale tohle bylo něco nového. Přišli jsme o licence, kdybychom překročili řeku Jersey nebo jeli do Westportu nebo Danbury, byli bychom zatčeni bez možnosti propuštění na kauci, naši tři muži byli ve stejně prekérní situaci… A Wolfe? Zaujal stanovisko – hod to za hlavu, ono to nakonec dobře dopadne. Fritz měl pravdu, on nebyl fou, on se prostě ve chvíli, kdy zjistil, že je situace absolutně beznadějná, rozhodl, že ji bude ignorovat. Když jsme ve dvě hodiny a deset minut odcházeli od stolu, usoudil jsem, že mu nechám čtyřiadvacet hodin, a pak že mu dám ultimátum.
O čtyři hodiny později už jsem si nebyl tak jistý. Nebyl jsem si jistý vůbec ničím. Když jsme vyšli z jídelny, nešel ani halou do kanceláře, ani nejel výtahem do svého pokoje; oznámil, že jde volit a sundal si z věšáku kabát, který si sem zeshora přinesl. Jistě; volby patřily mezi těch několik málo osobních pochůzek, které ho dostaly z domu za každého počasí. Ale ve čtvrt na sedm ještě nebyl zpátky, a to bylo divné. Byl pryč čtyři hodiny. Tipoval jsem všechno možné. Mohl být v nemocnici nebo v márnici, nebo v letadle letícím do Černé Hory. Už jsem litoval, že jsem si nepustil v šest zprávy v rádiu a rozvažoval jsem právě, zda mám začít telefonovat hned, nebo s tím počkat až po večeři, když zazvonil zvonek. Šel jsem do haly a vyhlédl jsem na ulici. Stál za dveřmi. Nikdy nenosí klíče.
Otevřel jsem dveře, on vstoupil dovnitř a oznámil mi: „Rozhodl jsem se, že si udělám pochůzku," a rozepnul si kabát.
Zeptal jsem se: „Byl velký provoz?"
Odpověděl: „Jistě. Vždycky je velký provoz."
Když jsem mu pověsil kabát, rozhodl jsem se, že s tím ultimátem nebudu čekat do zítřka. Povečeřeli jsme v kanceláři. Fritz zmizel, aby připravil kávu, Wolfe odešel do kuchyně a já jsem šel na chvíli nahoru do svého pokoje, abych si tam stoupl k oknu a rozmyslel si, jak to budu formulovat.
Jídlo bylo výjimečné tím, že mi chutnalo nejméně ze všeho, co jsem kdy u Wolfova stolu jedl. Opravdu jsem si myslel, že by mohlo být poslední. Ale používal jsem nůž a vidličku jako obvykle, žvýkal jsem a polykal a poslouchal, co Wolfe říká třeba o takových věcech, jako jsou výrazy na tvářích lidí, kteří stojí ve frontě před hlasovacími kabinkami. Když jsme se potom sešli v kanceláři a Fritz přinesl kávu, ještě jsem pořád nevěděl, jak začnu o tom ultimátu, ale příliš mě to netrápilo. Věděl jsem ze zkušenosti, že bude lépe, když počkám, jak se situace vyvine.
V mém druhém šálku kávy bylo na dně ještě několik doušků, když zazvonil zvonek a já se šel podívat, kdo to je. Byla to celá skupina. Došel jsem ještě blíž, abych je přepočítal, načež jsem se vrátil do kanceláře a oznámil: „Jsou to čtyři z těch šesti. Vilar, Judd, Hahn a Igoe. Bez Ackermana a Urquharta."
„Žádný z nich nevolal?"
„Žádný."
„Přiveďte je."
Šel jsem. Když jsem otevřel a oni vešli dovnitř a sundali si kabáty, neměl jsem ponětí, co od toho mám očekávat. Evidentně nepřišli jenom doručit nějaké ultimátum, protože Judd se usadil v kanceláři do červeného koženého křesla a ostatní se uvelebili do těch žlutých. Judd řekl Wolfovi: „Nevypadáte na to, že jste se zrovna vrátil z vězení."
„Byl jsem už víckrát ve špinavějších věznicích," odpověděl Wolfe. „V Alžíru."
„Opravdu? Já jsem nikdy nebyl zavřený. Zatím. Dva z nás už chtěli přijít dnes ráno, ale já jsem usoudil, že bychom měli znát více faktů. Jenže jsem je nesehnal – není jich dost. Snad je můžete dodat vy. Chápu to, že vy a Goodwin odmítáte vypovídat, úplně odmítáte. A stejně tak muži, které jste si najal. Ale nás se policisté pořád ptají na kousek papíru, který jeden z nás podával Bassettovi při té večeři. A stala se další vražda. Teď se nás tedy dokonce ptají, kde jsme byli v sobotu ráno, když byla zabita ta žena. Říkal jste, že nepůjdete za okresním státním zástupcem, a očividně jste za ním nešel. Vy jste tam nešel, ale oni vás sebrali. My bychom rádi věděli, co se to k čertu děje."
„I já bych to rád věděl."
„Zatraceně," vyhrkl Igoe, „s námi přece snad budete mluvit!"
„Ano, to budu." Wolfe se rozhlédl. „Jsem rád, že jste přišli, pánové. Předpokládám, že pan Ackerman a pan Vilar se nechtěli účastnit této schůzky, a já jim to nemám za zlé. Co se týče toho papírku, Lucile Ducosová o něm věděla, ale ta byla zabita. Evidentně o něm věděla i Marie Garouová, ta služebná, třeba poslouchala za dveřmi, a ta vypovídala. Takže vás policisté kvůli tomu teď obtěžují, a to je politováníhodné. Ale nelituji toho, že jsem vás odlovil a zapletl do té záležitosti, protože jeden z vás mi poskytl informaci, která mi může být užitečná. Dva z vás. Pan Igoe řekl panu Goodwinovi, že pan Bassett měl utkvělé myšlenky – to jsou jeho slova – a pan Hahn mi prozradil, že jedna z těch utkvělých myšlenek, velmi silná, se týkala jeho ženy."
Jakmile jsem tohle uslyšel, bylo mi to jasné. Přišlo to jako záblesk světla, jako blesk. Nebyl to jenom nějaký dohad nebo předtucha, já to věděl. Uvědomuji si, že vy jste to pravděpodobně věděli o chvilku dříve a jste nejspíš překvapeni, že j sem na to nepřišel hned. Ale to neznamená, že jste chytřejší než já. Vy o tom totiž jen čtete, ale já byl uprostřed toho, přímo v centru dění. Snad jsem také jednou či dvakrát zabodoval, ale nebudu se už vracet zpět a dělat žádné změny. Pokouším se psát tyhle zprávy přímo, aby to byly věrné záznamy toho, co se stalo. A rozhodně nemám v úmyslu být rafmovaný.
Pokusím se zreprodukovat zbytek té konverzace, ale nezaručuji se za výsledek. Byl jsem tam a slyšel jsem to, ale byl jsem rozhodnut udělat něco, co jsem nechtěl odkládat, až odejdou. Bylo jasné, že Wolfe zůstává němý i přede mnou. Proč? Zatraceně, proč? Ale to mohlo počkat. Moje rozhodnutí počkat nemohlo. Otázka zněla: Mám dát Wolfovi vědět, že už znám výsledek? A stalo se něco, co už se stalo tisíckrát předtím: došlo mi, že jsem si jen namlouval, že se rozhoduji. Ve skutečnosti jsem už byl podvědomě rozhodnut. Nazývám to podvědomím, protože mě nenapadá příhodnější výraz. Neměl jsem v úmyslu dát mu najevo, že to vím. Jestli to chce takhle koulet, dobře, budem to tak

koulet oba a uvidíme, kdo to první zbabrá.
Oni si mezitím povídali. Ale já jsem teď změnil svoje předsevzetí. Slíbil jsem vám, že zapíšu zbytek jejich rozhovoru, ale musel bych si ho vymyslet. Kdyby někdo z nich řekl něco, co by změnilo situaci, nebo přidal něco nového, zapsal bych to. To se však nestalo. Wolfe zkoušel rozpovídat Hahna a Igoa o paní Bassettové, ale ne. Evidentně byli rozhodnuti, že se o ní nebudou zmiňovat. Už jim došlo, proč je Wolfe do toho případu zatáhl. Zajímali se proto – zvláště Judd a Vilar – přímo o Pierra Ducose, který zemřel tady, ve Wolfově domě, a také o jeho dceru. V jednu chvíli jsem si myslel, že jim Wolfe trochu vyjde vstříc, ale pak se zasekl a nechal je pouze mluvit. Prohlásil jenom, že připouští, že je politováníhodné, že kvůli vyšetřování byli obtěžováni, ale že nám poskytli užitečné informace. A že nám jich samozřejmě mohli poskytnout ještě víc, ale neudělali to.
Bylo chvilku po desáté hodině, když jsem je doprovodil ke dveřím, vrátil jsem se do kanceláře a učinil další rozhodnutí. Bylo hodinu před tím, než Wolfe odchází nahoru spát, a kdyby teď začal mluvit, dalo by mi dost práce zvládnout svůj hlas a svůj obličej. Takž`e místo toho, abych si sedl, prohodil jsem: „Mohl bych chytit poslední půlhodinku hokeje, kdybych sebou hodil. Pokud mě tu ovšem nepotřebujete…“ Wolfe odpověděl, že mě nepotřebuje a natáhl se pro knížku. Šel jsem do haly a oblékl si kabát. Venku se honil vítr a hledal, s čím by mohl prásknout, já jsem si vyhrnul límec a vešel do lékárny na rohu Osmé Avenue, kde jsem vešel do telefonní budky a vytočil číslo.
„Haló?“
„Tady je předseda Národní ligy za reformu vězeňství. Kdy by se vám hodilo věnovat mi půlhodinku k prodiskutování našeho případu?“
„Už jsi se vykoupal a oholil?“
„Ne. Jsem důkazní materiál číslo jedna.“
„Dobře, tak přijď rovnou. Použij služební vchod.“
Měl jsem kliku. Sehnat taxík v téhle noční hodině mohlo trvat něco mezi minutou a hodinou, a tady zrovna jeden přijížděl.
Samozřejmě byla také klika, že Lily neměla doma žádnou společnost: Seděla u klavíru, hrála pravděpodobně Chopinova preludia. To není jen můj odhad, poznám to podle jejích očí a podle hlasu. Její hlas zní, jako kdyby chtěla zpívat, ale nevěděla o tom. Poslala mě do kuřáckého pokojíku a za chvíli přišla s tácem – láhev šampaňského a dvě sklenice.
„Dala jsem ho do lednice, když jsi volal,“ oznámila mi. „Takže by mělo být tak akorát.“ Posadila se. „Jak moc špatné to bylo?“
„Vůbec to nebylo špatné. Seděl jsem na pryčně se zavřenýma očima a představoval jsem si, že sedím u ohně v Mokřině a ty jsi v kuchyni a připravuješ steak. Začal jsem tahat zátku. „Pro Mimi tu není žádná sklenice?“
„Šla do kina. A teď mi řekni pravdu, jak moc je to špatné?“
„To kdybych věděl. Předpokládal jsem, že se odtamtud dostanem živí, ale na podrobnosti se mě neptej.“ Zátka povolila a já jsem naklonil láhev a nalil. Pokojík měl dveře na terasu. Vstal jsem, otevřel je a postavil láhev ven. Lily se usmála: „Na zdraví všech, hlavně na naše,“ přiťukli jsme si a napili se.
Posadil jsem se. „Když už mluvíme o maličkostech – kdyby by.li měli květináři otevřeno, byl bych ti přinesl tisíc rudých růží. Sázel jsem tisíc ku jedné, že Doraymee nebude litovat, že ti řekla o Benjaminu Igoovi. A jsem si naprosto jistý, že bych prohrál. Takže ti dlužím omluvu.“
„Proč toho bude litovat?“
„Jednou ti to povím, doufám, že brzy. Volal jsem ti vlastně ze tří důvodů. Za prvé jsem tě chtěl vidět, samozřejmě. Za druhé jsem se musel omluvit. A za třetí jsem si myslel, že bys mi možná chtěla odpovědět na jednu nebo dvě otázky o Doraymee.“
„Ona nemá ráda, když jí tak lidi říkají.“
„Dobrá, o Doře Bassettové.“
„Jaké otázky? Bude toho litovat, když na ně odpovím?“
„Možná, že ano. To je totiž tak. Její manžel byl zavražděn. Tvůj oblíbený číšník byl zavražděn. Je možné, že by nám pomohlo zjistit, kdo to udělal, kdybys mi přesně řekla, jaká slova použila Dora Bassettová, když se na mě ptala. To je otázka, kterou ti chci položit. Co přesně říkala?“
„Vždyť jsem ti to už povídala, nebo ne?“
„Zmiňovala ses, že se tě Dora ptala, jestlis mě viděla od chvíle, kdy její muž zemřel. A podruhé se prý zajímala, jestli jsem už zjistil, kdo dal tu bombu do Pierrova kabátu.“
„No ano, tak to bylo.“
„Pamatuješ si, jak to říkala přesně?“
„Víš přece moc dobře, že ne. Já nejsem magnetofon jako ty.“
„Zmiňovala se o Nero Wolfovi?“
„Myslím, že ano. Nevím to jistě.“
„Zmiňovala se o někom jiném? O Saulu Panzerovi nebo Fredu Durkinovi nebo Irriem Catherovi?“
„Ne. Ptala se na tebe. Poslouchej, Escamillo. Tohle se mi vůbec nelíbí, a ty to víš. Jednou jsem ti říkala, že o tobě nerada přemýšlím jako o soukromém detektivovi, ale teď si uvědomuji, že bych o tobě nechtěla přemýšlet ani jako o makléři nebo univerzitním profesorovi, ani jako o řidiči nákladáku nebo filmovém herci. Ráda na tebe myslím prostě jako na Archieho Goodwina. Tak se mi to líbí, a ty to víš.“
Vypila sklenici šampaňského do dna. Položil jsem svou sklenici, sehnul jsem se a sundal jí střevíc – něco z modrého hedvábí se zlatými proužky nebo něčím takovým – nalil tam něco šampaňského, donesl k ústům a vypil.
„Takhle se mi líbíš,“ řekl jsem jí. „Příště nechám svoji licenci doma. Jestli ovšem ještě někdy budu nějakou mít…“

14

Když jsem šel v úterý v noci spát, věděl jsem, že ráno něco udělám, ale nevěděl jsem, co. Bylo mi však jasné, že až Wolfe přijde dolů, buďto v jedenáct ze skleníků nebo později na oběd, já už tam nebudu. Když jsem se ve středu ráno probral a otevřel oči, věděl jsem přesně, kde budu v jedenáct hodin a co budu dělat. Je velmi pohodlné mít předsedu správní rady, který o všem rozhoduje, zatímco vy spíte. V jedenáct hodin budu v ložnici zesnulé Lucile Ducosové s cílem něco najít. Muselo tam něco být, jinak by vyšetřování mohlo trvat týdny, možná i měsíce.

Byl bych rád vyrazil hned po snídani, ale bylo by nerozumné jednat s bílou zástěrou, nyní známou jako Marie Garouová, dokud by neměla dědečka Ducose nasnídaného a usazeného v pojízdném křesle u okna předního pokoje, a dokud by neměla hotovou alespoň malou část svých denních povinností. Takže když jsem dopil druhý šálek kávy, oznámil jsem Fritzovi, že v půl jedenácté odejdu na soukromou pochůzku. Kdyby byl tedy tak laskav a vyřídil Wolfovi, který je nahoře ve sklenících, že nebudu doma na oběd. Fritz se mě zeptal, jestli má zvedat telefon, a já mu odpověděl, že jistě, vždyť stále ještě máme svobodu.

Kancelář už byla několik dnů zanedbávána a potřebovala teď trochu péče. Slabá vrstva prachu na židlích, které nebyly používány. Hromada staré pošty, která se tu vršila. Zápach vody ve váze na Wolfově stole. A spousta jiných detailů. Takže jsem se odtamtud nedostal ani v půl jedenácté. Bylo za dvacet minut jedenáct, když jsem vyndal z pokladny dvě dvacky, zapsal do knihy „11/6 AG 200“ a zavřel dveře sejfu. Když jsem se kolem sebe rozhlížel, jestli jsem na něco nezapomněl, zazvonil zvonek.

Je pravda, že se několik jejích fotografií objevilo v Gazette a jedna v Timesech, ale já trvám na tom, že bych ji stejně byl poznal. Bylo to tak vhodné, tak přirozené, aby se tu paní Harvey H. Bassettová objevila, že pokud přede dveřmi stála žena, musela to být ona. Já jsem ujel v jedenáct v noci dvě míle kvůli tomu, abych se na ni zeptal Lily Rowanové, a ona tu teď stála.

Šel jsem ke dveřím, otevřel je a řekl: „Dobré ráno,“ a ona odpověděla: „Jsem Dora Bassettová. Vy jste Archie Goodwin,“ vstoupila dovnitř a pokračovala stále dál halou.

Ať se na to podíváte z jakéhokoli úhlu, měl jsem být nejspíš rád, že ji vidím, ale radost jsem neměl. Už asi dvanáct hodin jsem věděl, že návštěva u ní bude jistě na programu, ale já jsem chtěl zvolit místo a čas. Jelikož Wolfe odjel nahoru do skleníků, znamenalo to, že přijde dolů v obvyklou hodinu, a teď bylo za dvanáct minut jedenáct. Kdyby panoval běžný pořádek, došel bych buďto za ním nahoru, nebo bych mu zavolal z kuchyně. Jenže nic takového jako běžný pořádek už déle než týden nefungovalo. Takže jsem vstoupil do kanceláře, nevěnoval jí ani jediný pohled – stála uprostřed místnosti – a přistoupil jsem ke svému psacímu stolu. Posadil jsem se, natáhl se pro domácí telefon a stiskl knoflík. Wolfe se ozval rychleji než obvykle. „Ano?“

„To jsem já. Právě přišla paní Harvey H. Bassettová. Já jsem ji nezval. Pozval jste ji snad vy?“

„Ne.“ Ticho. „Přijdu hned dolů.“

Když jsem zavěsil, řekla: „Nepřišla jsem za Nero Wolfem, přišla jsem za vámi.“

Podíval jsem se na ni. Tak tohle byla Doraymee. Přední část jejího pláště, původem z norka nebo sobola nebo mořské vydry – už jsem na tom tak, že nerozeznám králíka od lišky – byla rozhalená a odkrývala černé hedvábí nebo polyester. Byla malá, ale ne drobná. Její obličej byl také malý, a kdyby nebyl pokryt takovou vrstvou make-upu (možná poprvé od té doby, co přišla o manžela), bylo by pravděpodobně příjemné se na něj dívat.

Vstal jsem. „Pan Wolfe jede zrovna dolů, takže nás pravděpodobně uvidíte oba. Nechcete si sundat plášť?“

„Přišla jsem za vámi.“ Pokusila se o úsměv. „Vím toho o vás spoustu, z vašich knížek a od Lily Rowanové.“

„Potom tedy musíte vědět o zvyku pana Wolfa docházet do kanceláře v jedenáct hodin. Bude se s vámi přirozeně chtít setkat.“ Pohnul jsem se. „Ten plášť byste si tedy mohla sundat.“

Chvíli váhala, pak se ke mně otočila, abych jí ho sundal. Položil jsem ho na pohovku, a když jsem se otočil, seděla v červeném křesle. Než jsem došel ke svému stolu, ozvala se: „Jste vyšší, než jsem čekala. A jste více – jste hrubší. Lily si myslí, že jste elegantní.“

To byla lež. Lily si nemyslí, že jsem elegantní. Chtěla mi snad Doraymee mazat med kolem huby a dělat to rafinovaně? Neměl jsem čas rozmyslet si odpověď, protože přijel výtah a já se musel ujistit o tom, že můj obličej je připraven na Wolfa.

Došel ke svému stolu a natočil si křeslo tak, aby seděl čelem k ní. Když dosedal, pronesla rozhodněji a hlasitěji, než předtím: „Přišla jsem za Archiem Goodwinem.“

Začal jenom: „Tohle je moje kancelář, paní Bassettová.“

„Mohli bychom jít do jiné místnosti.“

Neměl jsem nejmenší tušení o Wolfově plánu. Možná že se na ni chtěl jenom podívat a slyšet její hlas, a pak měl v úmyslu vstát a jít do kuchyně. Tak jsem jí řekl: „Pracuji pro pana Wolfa, paní Bassettová.“ Jestli mu to znělo sarkasticky, tím lépe. „Prozradil bych mu stejně všechno, co bych se od vás dozvěděl. Můžete začít.“

Podívala se na mě. Měla jemné hnědé oči, opravdu příliš velké na svůj malý obličej. Její make-up neobsahoval umělé řasy. „Chtěla jsem se vás zeptat na svého muže,“ řekla mi. „Vypadá to, že v novinách a v televizi si myslí, že jeho smrt – jeho – jeho vražda – souvisí nějak s vraždou toho číšníka. A s vraždou jeho dcery. Ten muž byl zavražděn tady.“ Podívala se na Wolfa. „Tady ve vašem domě.“

„To opravdu byl,“ přikývl Wolfe. „Co jste chtěla vědět o svém manželovi?“

„Vždyť já jen –“ Odkašlala si. „Už je to pět dnů, skoro týden, a policie mi ještě nic neřekla. Napadlo mě, že třeba něco víte. Policie si určitě myslí, že něco víte, protože vás zatkli kvůli tomu, že nechcete mluvit. Napadlo mě, že byste mi mohl prozradit…“ Zatřepala rukou. „Řekněte mi, co víte.“

„To jste si tedy mohla tenhle výlet ušetřit, madam. Já jsem raději strávil dva dny a dvě noci ve vězení, než abych cokoli řekl policii. Prozradím vám však jednu věc, kterou vím jistě: vražda vašeho muže a toho číšníka spolu souvisejí. A

vražda té ženy. Samozřejmě bych vám mohl navykládat hromadu lží, ale pochybuji o tom, že to stojí za námahu. Řeknu vám, co si myslím: Myslím, že vy byste mohla něco říci mně. Snad by vám pomohlo, kdybyste věděla, že to nebudu opakovat policii. Ani komukoli jinému. Dávám vám na to své slovo, a mé slovo platí."
Chvíli o tom přemýšlela s očima upřenýma přímo na Wolfa. Otevřela ústa a znovu je pevně sevřela. Pohlédla na mě. „Nemohli bychom jít do jiné místnosti?"
Vstal jsem. Někdy se člověk ani nemusí rozhodovat, dokonce ani podvědomě; někdy je to zkrátka jasné.
„Jistě," řekl jsem jí. „Můj pokoj je nahoře. Klidně si tu nechte kabát."
Používám výtah asi tak jednou za měsíc, a nikdy ne sám. Když jsem ji k němu odváděl, přál jsem si, aby bylo na zdi zrcadlo, abych mohl vidět Wolfovi do obličeje. Posledních několik dnů jsem strávil hezkých pár minut přemýšlením o něm, a teď on stráví několik minut přemýšlením o mně. Když se výtah vyšplhal nahoru a my došli chodbou až do mého pokoje a já zavřel dveře, měl jsem být myšlenkami u ní a přemýšlet o tom, jaké zaujmout stanovisko. Ale nebylo tomu tak. Byl jsem myšlenkami dole a vychutnával jsem si Wolfa.
O mém stanovisku však překvapivě rozhodla ona sama. Když jsem se otočil od zavřených dveří, hned se mě chytila. Nejdřív mě popadla za ruce, pak mi dala paže okolo krku, tvář si přitiskla na moje žebra a její ramena se chvěla. Dobrá. Se ženou v takovéhle pozici člověk nikdy neví. Možná, že naznačuje, abych ji svlékl, ale možná, že se jen zachytila nejbližšího pevného předmětu, aby se udržela na nohou. Jenže je hloupé nechat paže jen tak volně viset, takže jsem ji objal a hladil ji po zádech. Během té minuty jsem ji několikrát pohladil po zadečku, což je také určitý způsob kladení otázek. Její paže, které byly obtočeny kolem mého krku, mě však nestiskly pevněji, což je také jeden způsob odpovědi. Její ramena se přestala chvět. Řekl jsem: „Tohle jste mohla udělat i dole. On by se jen zvedl a odešel. A já vám mohl přinést něco z kuchyně. Tady nahoře není kromě vody nic k pití."
Zvedla hlavu tak, aby mohla pohybovat rty. „Nepotřebuji se napít. Potřebovala jsem tohle. Potřebuji vaše objetí…"
„Nepotřebujete. Potřebujete jakákoli objetí, nemusí to být zrovna moje. Ne, že by mi vadilo za někoho zaskakovat. Pojďte a posaďte se."
Její sevření se uvolnilo. Znovu jsem ji pohladil po zádech a pak jsem ji uchopil za zápěstí. Ona se poddala, napřímila se a dokonce si rukou odhrnula vlasy z očí a upravila si tu černou věc, co měla na sobě. V mém pokoji se dá sedět na dvou kusech nábytku – buď v křesle u lampy na čtení, nebo na židli u malého psacího stolu. Dovedl jsem ji ke křeslu a sám jsem si přinesl židli.
Přišla s otázkou a s otázkou nejspíš i odejde. Samozřejmě bych byl rád znal spoustu věcí, o kterých věděla, a její ruce ovinuté kolem mě a její chvějící se ramena mi ukázala, že bych je z ní pravděpodobně dostal. Ale kdybych se o to pokusil, zjistila by nejspíš, kolik toho vím já, a to by nebylo dobře. Teď ještě ne. Tak jsem se posadil a řekl jsem: „Je mi líto, že vše, co vám mohu poskytnout, paní Bassettová, jsou dvě paže. Jestli jste si myslela, že vám prozradím něco, co policie neví nebo tají, tak vás zklamu. My totiž nemluvíme s policií, protože jí nemáme co říct. Kdybyste četla moje knížky, věděla byste, že Nero Wolfe je ve své kategorii naprosto výjimečný exemplář. Přiznám se ale, že bych rád věděl spoustu věcí o vás. Slečna Rowanová mi například říkala, že nikdy nečtete knihy. Proč jste četla některé z těch mých?"
Ze způsobu, jakým se na mě podívaly její velké hnědé oči, byste rozhodně neusoudili, že mě ještě před chvílí objímala. Ani z tónu, kterým se mě zeptala: „Co vám ještě o mně říkala?"
„Nic moc. Jenom se zmínila o tom, že vás viděla a že jste se jí na mě ptala."
„Ptala jsem se na vás, protože jsem věděla, že vás zná. A vaše fotografie byla v novinách."
„Jistě. Ta vaše také. Proč jste četla některé moje knihy?"
„Nečetla. Řekla jsem jí, že jsem je četla, protože jsem věděla o ní a o vás." Postavila se. „Je mi líto, že jsem přišla. Myslím, že – jen jsem myslela…" Zavrtěla hlavou. „Nevím, co jsem myslela. Nechci – můj kabát je tam – tam dole?"
Také jsem vstal. Řekl jsem, že jí kabát přinesu, otevřel jsem dveře na chodbu a ona vyšla. I Wolfův výtah je svého druhu výjimečný exemplář. Vzpouzí se víc, když jede dolů, než když jede nahoru. Doraymee počkala v hale a já jsem jí šel do kanceláře pro kabát. Wolfe tam nebyl; pravděpodobně odešel do kuchyně. Napsal jsem na list papíru
NW:
Odvážím paní B. domů. Asi nestihnu být do oběda zpět.
AG
Dal jsem ten vzkaz pod těžítko na Wolfův stůl, odešel jsem do haly s tím jejím norkem nebo sobolem nebo mořskou vydrou a pomohl jí do něj. Oblékl jsem si svůj kabát a vyprovodil nás ven. Její rolls-royce byl zaparkován u chodníku, ale nešel jsem jí otevřít dveře od auta, protože když jsme scházeli se schodů na chodník, z auta vystoupil šofér a otevřel dveře dřív, než došla dolů. Když nastoupila a vůz se rozjel, vydal jsem se směrem k Deváté Avenue a zamířil jsem do města.
Bylo devět minut po poledni, když jsem stiskl zvonek ve vestibulu domu číslo 318 na Západní Čtyřiapadesáté ulici. Uběhly tři minuty, aniž bych se kohokoli dočkal. Zavrtěl jsem hlavou. Třeba se odtud odstěhovali. Už je to čtyři dny, co byla slečna Ducosová zabita, dědeček mohl být třeba v nemocnici… Možná se dokonce vrátili do Francie. Ale pak se ozval hlas, přesně jako tenkrát: „Kdo jé tó?"
„Archie Goodwin, od Nera Wolfa. Nechci obtěžovat pana Ducose, navíc stejně neumím francouzsky, jak víte. Rád bych šel nahoru, kdybyste pro mě měla pár minut."
„Na co? O ničem nevím."
„Možná že ne, ale já a Nero Wolfe bychom to velmi ocenili, silvůplej."
„Tvrdil jste, že neumíte francouzsky…"
„To je pravda, ale tahle tři slova zná přece každý, dokonce i takoví zabedněnci jako já. Prosím…"
„No… pro Nero Wolfa…"
Ozvalo se cvaknutí. Zatlačil jsem do dveří a byl jsem uvnitř. Stál tam výtah s otevřenými dveřmi. Nahoře byly dveře do

bytu také otevřené a ona tam stála na prahu, s bílou zástěrou a čepičkou, přesně jako minule. Vypadala dokonce ještě menší a zavalitější a záhyb dvojité brady vypadal ještě hlubší. Z jejího postoje a z výrazu v její tváři bylo zřejmé, že nebudu pozván dál. Takže jsem usoudil, že budu muset vynaložit ještě spoustu energie.
„Předpokládám, že vám říkají Marie," začal jsem.
Přikývla. „Tak se jmenuji." Musíte si k tomu domyslet její přízvuk; nebudu ani zkoušet ho tady popsat.
„Dobrá, Marie, asi nemáte ráda zbytečné okolky, takže rovnou řeknu, že vím o tom, že jste slyšela mě a slečnu Ducosovou, jak jsme spolu tenkrát večer mluvili. Musela jste to slyšet. Zmínila jste se policii o tom kousku papíru, a ještě o jiných věcech. Nebo jste možná slyšela rozhovor Nera Wolfa a pana Ducose. Neříkám, že posloucháte, když byste neměla, říkám jenom, že jste to slyšela. Nevím, jestli jste slyšela slečnu Ducosovou, jak si mi stěžovala, že ji nemáte ráda. Slyšela jste to?"
„Já neposlouchám, když nemám poslouchat."
„Já jsem neříkal, že jste poslouchala. Ale musela jste vědět, že ona vás neměla ráda. Žena pozná, když ji jiná žena nemá ráda."
„Slečna je mrtvá, takže jí neublížím, když vám řeknu, že jsem ji neměla ráda. Ne, že bych ji nenáviděla, k tomu jsem neměla důvod. Teď je mrtvá. Nepřišel jste snad jen kvůli tomu, abyste mi oznámil, že jsem ji neměla ráda."
„Ne. Máte tu ale teplo." Svlékl jsem si kabát. „Přišel jsem proto, že si s panem Wolfem myslíme, že v tomhle bytě je něco, co by nám mohlo pomoct najít muže, který zabil Pierra. Snad je to ten proužek papíru, ale může to být i něco jiného. Právě to jsem hledal v Pierrově pokoji. Ale nenašel jsem to a možná, že to tam nebylo. Snad to bylo v jejím pokoji a ona samozřejmě věděla, že to tam je. Snad to tam ještě je, a kvůli tomu jsem vlastně přišel. Chci to zkusit najít."
Žádná viditelná reakce. Řekla jenom: „Policie se do jejího pokoje dívala."
„Jistě, to je jasné, že se tam koukali, ale asi nebyli dost důkladní. Oba přece víme, že nic nenašli. Takže bych to snad mohl zkusit. Pan Wolfe samozřejmě mohl přijít a požádat pana Ducose, aby mě tam pustil, ale nechtěl ho obtěžovat. Můžete tam zůstat se mnou, abyste viděla, že nebudu dělat nic, co bych neměl."
Zavrtěla hlavou. „Ne." Ještě jednou to zopakovala: „Ne."
Existuje tisíc způsobů, jak říct ne, a já už jich slyšel spoustu. Někdy jsou to spíš oči, než hlas, které vám napoví, o jaký druh ne se jedná. Její malé tmavé oči, skoro černé, byly trochu moc blízko u sebe a mrkaly trochu příliš často. Tipoval jsem to tak na deset ku jedné, že bych ji nedokázal prodat. Ale stejně a možná víc, že bych ji dokázal koupit. „Podívejte, Marie," pokračoval jsem, „vy víte, že nějaký muž dal Pierrovi za ten papírek sto dolarů."
„Ne. Sto dolarů? To tedy nevím."
„No, zkrátka dal. Ale Pierre si ten lístek mohl okopírovat. A Lucile ho mohla najít a udělat si také svou kopii." Moje ruka zajela do kapsy a vytáhla odtamtud malou ruličku, kterou jsem předtím vyndal z pokladny. Pověsil jsem si kabát přes ruku, abych měl obě ruce volné, odloupl pět z deseti dvacetidolarovek a vrátil ruličku zpátky do kapsy. „Dobrá," přikývl jsem, „já teď dám vám sto dolarů, když mi umožníte najít tu Lucilinu kopii nebo něco jiného, co může být v jejím pokoji. Může to trvat pět minut a může to trvat pět hodin. Tady. Vemte si to."
Její oči s tím souhlasily, ale její ruce se nehýbaly. V bílé zástěře byly dvě malé kapsičky, a já složil ty bankovky do malého balíčku, vstrčil je do její levé kapsy a řekl: „Jestli nechcete zůstávat se mnou, můžete mě prohledat, než odejdu."
„Ale navštívíte jenom její pokoj," mračila se Marie.
„Dobře," souhlasil jsem. Marie se otočila a já vešel dovnitř. Zahnula a já jsem ji následoval halou do Lucilina pokoje. Vstoupila dovnitř, ale jenom několik kroků, a já zamířil k židli u okna a pověsil jsem si na ni kabát.
„Já tady s vámi nebudu," oznámila mi. „Mám plno práce a vy jste Archie Goodwin. Už jsem vám řekla, že vás a pana Wolfa znám od pana Pierra. Chtěl byste šálek kávy?"
Zavrtěl jsem hlavou a ona odešla.
Jestli to byl proužek papíru, nejpravděpodobnějším místem úkrytu byly knihy. Ale poté, co mě Lucile viděla pátrat v pokoji jejího otce, to mohla dát někam jinam. U zdi po pravé straně stál psací stůl se zásuvkami. Šel jsem k němu a otevřel horní šuplík. Byl zamčen, ale klíč vězel v zámku, pravděpodobně ho tam nechal nějaký státní zaměstnanec. Byl plný nejrůznějších věcí – několik druhů poznámkových bloků a obálek, kontrolní útržky různých účtů, předpokládám, že zaplacených, tužky a pera, balíček fotek sepnutých gumičkou… Na tuhle zásuvku mi stačilo pět minut. Druhá zásuvka byla plná dopisů v obálkách adresovaných slečně Lucile Ducosové, různých velikostí, tvarů a barev. Sbírka dopisů je vždycky problém. Když je člověk nečte, nemůže se zbavit pocitu, že cosi zanedbal, a když je člověk čte, je to tisíc ku jedné, že tam nebude jediná věc, která by se dala použít. Vytahoval jsem právě jeden dopis z obálky, jen abych se podíval, když někde zazvonil zvonek, na jiném místě, než v tom pokoji. Nebyl to telefon, byl to pravděpodobně zvonek u domovních dveří. Zatvářil jsem se kysele. Pravděpodobně to nebyl člověk z oddělení vražd, jelikož ta vražda už byla čtyři dny stará, ale co kdyby přece. Tak jsem nastražil uši a uslyšel jsem Mariin hlas, tak slabý, že jsem jí nerozuměl. Hlas po chvíli zmlkl a ozvaly se kroky.
Objevila se mezi dveřmi. „Nějaký člověk dole říká, že se jmenuje Sol Panzaire a že ho poslal Nero Wolfe. Chce přijít nahoru."
„Řekla jste mu, že jsem tady?"
„Ano."
„Řekla jste mu moje jméno?"
„Ano."
„Myslím, že ho pan Wolfe poslal, aby mi pomohl." Vyndal jsem z kapsy zbytek bankovek a došel k ní. „To on někdy dělá, aniž by mi o tom řekl." Kapsička její zástěry byla prázdná a já jsem složil jednu z dvacetidolarovek, natáhl se a vsunul ji dovnitř.
„Saul Panzer je dobrý člověk, Nero Wolfe mu důvěřuje. Když mi pomůže, nebude to tak dlouho trvat."

„Nelíbí se mi to.“
„Nám se to také nelíbí, Marie, ale chceme najít toho člověka, který zabil Pierra.“
Otočila se a odcházela. Nejprve jsem chtěl jít za ní, pak jsem si to rozmyslel, vrátil jsem se k psacímu stolu a naslouchal zvuku výtahu. Uslyšel jsem ho, teprve když zastavil nahoře. Otevřel jsem zásuvku a vytáhl dopis z obálky, když jsem uslyšel kroky a potom Saulův hlas. „Měl jsi štěstí, Archie?“
Nechal jsem ho napnutého, dokud jsme si nebyli jisti, že nás nikdo neslyší. „Nespěchej,“ řekl jsem mu. „Zrovna jsem začal.“ Šel jsem ke dveřím a podíval se do haly. Prázdná. Zavřel jsem dveře. Saul si dal svůj kabát přes židli k mému.
„Tak už je mi jasné, kde byl Wolfe včera odpoledne,“ poznamenal jsem. „Byl za tebou. Nebudu se ti tu rozhodně plést. Ale zůstanu tady.“
Stáli jsme proti sobě čelem a hleděli si z očí do očí. „Takže ty už jsi začal…“ řekl mi.
„Tos teda trefil, jo, už jsem začal. Jedu si na svou pěst.“ Zasmál se. Ne snad ústy, beze zvuku; smál se očima a tím, že vrtěl hlavou. A nechtěl s tím přestat. „Aby sis smíchy neukroutil hlavu,“ řekl jsem mu, „ale jdi mi z cesty. Mám naspěch.“ Šel jsem ke stolu a sáhl do zásuvky pro dopis. Moje ruka se chvěla. Za mnou se ozval Saulův hlas.
„Archie, tohle je poprvé, co tě znám, co jsi úplně vedle. Myslel jsem, že už ti to došlo, a že z toho máš radost. Copak opravdu nevíš, že si pan Wolfe myslí, že toho hajzla zabiješ? Že si je jistý – že ví, že to uděláš?“
Dopis mi vypadl z ruky a mám dojem, že jsem i otevřel ústa, když jsem se otočil. „Pitomost,“ zavrčel jsem.
„Jenže on si to opravdu myslí. Říká, že to neuděláš zbraní ani holí, ale jen tak rukama. Že ho uhodíš tak prudce, že mu zlomíš vaz, nebo že s ním hodíš tak prudce a tak daleko, že si zlomí vaz, až dopadne na zem. Nepokoušel jsem se mu to rozmluvit, protože si tím byl jistý…“
„Myslel jsem, že mě zná. Ty přece víš, že je to nesmysl.“
„Já vím, že je to nesmysl. A pan Wolfe tě opravdu zná. Ale přece víš, jak to je, protože znáš jeho. Pan Wolfe ho chce zabít sám. Jako já. Jako ty.“
„Tys to věděl?“
„Do včerejška mě to nenapadlo, až když za mnou přišel pan Wolfe. Ale měl jsem to vědět. Nasvědčovala tomu spousta faktů – třeba to, že ti to Pierre neřekl, ta místnost u Rustermana, to, jak se na tebe paní Bassettová ptala Lily Rowanové, on a ženy, to že se nabízel, že bude pracovat zadarmo, to, že si chtěl vzít na starost Lucile Ducosovou – mělo mě to samozřejmě napadnout.“ Poklepal si na hlavu kotníky prstů. „Prázdná.“
„Moje byla taky, až do minulé noci. Už něco máš?“
„Nic solidního. Začal jsem hledat teprve včera v půl šesté. Napadlo mě jenom, že se s ní mohl setkat. Jak víš, pracuje často pro Del Bascoma, a Bascom dělal nějakou práci pro Bassetta, pro NATELEC, asi před rokem. V poledne jsem se rozhodl, že se podívám sem, a ty jsi mě takhle předešel…“
„Nejsem moc napřed, zrovna jsem začal. Dobrá. Já jsem tu sám za sebe, a ty tu jsi za Wolfa. Kdo to bude řídit?“
Zazubil se. „Je to pokušení, to určitě je, ale já nejsem jako Oscar Wilde, já tomu dokážu odolat. Kde chceš, abych začal?“
Také jsem se na něj zazubil. Saul často nevytahuje takové věci, že zná lidi, jako je Oscar Wilde, a já ne. „Mohl bys zkusit tenhle stůl,“ navrhl jsem mu. „Prohledal jsem zatím jen horní šuplík. Támhle je spousta knížek, tak já začnu s nimi.“

15

O dvě hodiny později, když přišla Marie, měli jsme pokrytou skoro celou podlahu, tedy spíše Saul, ale nenašli jsme vůbec nic. Saul si vzal na starost stůl, židle, šatník, postel, podlahu, noční stolek, obrazy na zdi a stoh časopisů, a dělal to opravdu poctivě. Já jsem rychle prolistoval něco přes stovku knih, což mi zabralo asi půl hodiny, a potom jsem si k nim znovu sedl a začal jsem obracet jednu stránku po druhé, abych se ujistil, že mi nic neuteklo. Saul se znovu probíral botami ze šatníku a prozkoumával jejich vnitřky, když se otevřely dveře a v nich se objevila Marie s plným tácem. Přistoupila ke stolu, položila na něj tác a řekla: „Došla jsem ven pro pivo. My pijeme jenom minerální vodu. Doufám, že máte rádi fromage de cochon. Monsieur Ducos ho sám vyrábí. Jeho židle se nevejde do kuchyně, tak mu prostírám v hale.“
Přistoupil jsem k ní. „Děkujeme mnohokrát,“ řekl jsem jí. „Přiznávám se, že mám hlad. Děkuji vám.“ Moje ruka vyklouzla z kapsy, ale ona udělala odmítavé gesto. „Ne,“ řekla mi, „jste hosté,“ – a odešla.
Na stole ležel talíř s tuctem plátků čehosi, dlouhý štíhlý bochník chleba a zmíněné pivo. Pierre jí samozřejmě prozradil, že Nero Wolfe má rád pivo a my jsme byli od Nero Wolfa, tak došla pro pivo. To si musím zapamatovat a říct mu to. Přesunuli jsme se ke stolu vedle postele, já se posadil na postel a Saul na židli. Nebyl tu žádný nůž na ukrojení chleba. Člověk si ale samozřejmě může kus utrhnout. Žádné máslo. Ty plátky fromage de cochon, to byla tlačenka, jak jsem si vyhledal o týden později. Doufám, že tohle nebude číst Fritz, protože tu teď napíšu jeden fakt: byla lepší než ta jeho. Shodli jsme se na tom, že to byla nejlepší tlačenka, jakou jsme kdy okusili, a ten chleba se k ní výborně hodil. Svěřil jsem se Saulovi, že jsem celkem rád, že jsme za těch šest dvacetidolarovek, které jsem jí dal, něco dostali.
O půl hodiny později to vypadalo, že příjemný gastronomický zážitek je asi tak všechno, co si odtamtud odneseme. Podívali jsme se jeden na druhého a Saul řekl: „Na něco jsem zapomněl. Nepodíval jsem se dost dobře na obaly, desky a vazby knih. A ty?“ Odpověděl jsem, že možná taky ne, takže jsme si každý vzal knihu, on z horní police a já z té prostřední. Bylo to ve třetí knize, kterou jsem vzal do ruky. The Feminine Mystique od Betty Fiedanové. Zadní předsádka byla nalepena k deskám (jako u všech knih), ale uprostřed byla trochu vypouklá. Na vnějším okraji ji navíc přesahoval okraj jiného papíru, asi o tři desetiny milimetru. Vyndal jsem nůž a otevřel malou úzkou čepel. Saul vrátil svou knihu zpět do police a řekl mi: „V klidu,“ a já se na něj ani nepodíval, z čehož je patrné, jak jsme na tom byli. Takovéhle věci nikdy jeden druhému neříkáme.

Byl jsem úplně klidný. Trvalo mi dobrých pět minut, než jsem se ujistil, že to je pevně přilepeno k deskám kromě malé části uprostřed obdélníku, tak dva a půl na čtyři centimetry. Tam se tvořila ta malá vypouklina. Můj následující úkol tedy spočíval v tom dostat se dovnitř k okraji toho, co tu vypouklinu způsobilo. To mi trvalo dalších pět minut. Ale jakmile jsem se dostal k okraji, bylo to jednoduché. Podélně jsem papír rozřízl až k rohu, potom přes roh a další stranou dolů. Nakonec k dalšímu rohu. A tam to bylo. Kousek inkoustem popsaného tenkého papírku, nalepeného na list papíru, kterým byla celá zadní část předsádky přelepena. Zrovna teď si ho prohlížím, a nedávno jsem si ho vyfotografoval svým nejlepším foťákem, abych ho tu mohl zreprodukovat:

Podal jsem papírek Saulovi, on se na něj podíval, podal mi ho zpátky a řekl: „To psala ona."
„Jistě. Za ten, který Pierre našel na tácku, mu dal Orrie sto dolarů. To bylo čtyři dny po té večeři, takže Pierre ho měl čtyři dny u sebe. Před týdnem mě napadlo, že ho Lucile našla, opsala si to, a že se pokusí vraha zmáčknout a bude zabita. Šestý smysl." Vyndal jsem pouzdro na doklady a vložil ten kousek papíru pod jeho umělohmotnou chlopeň. Vstal jsem. „Máš nějaký program, Saule? Já ano. Nebudu Wolfovi podávat zprávu osobně. Jdu do nejbližší telefonní budky."
„Předpokládám, že bych asi nemohl být u toho?"
„Proč ne?"
Rozhlédli jsme se kolem sebe. Všechno bylo na svém místě kromě stolu, který stál ještě pořád u postele. Přenesli jsme ho tam, kam patřil. Saul vzal naše kabáty a knihu a já jsem vzal tác. Marii jsme našli v kuchyni, která byla velká asi jako čtvrtina Wolfovy kuchyně. Řekl jsem jí, že ten chleba a výtečná tlačenka nám zachránily život, že jsme nenašli to, co jsme doufali nalézt, a že si bereme jen jednu věc, knihu, kterou si chceme dobře prohlédnout, protože bychom se z ní snad mohli něco dozvědět. Netrvala na tom, abych jí knihu zaplatil, protože slečna Ducosová byla mrtvá a oni o tu knihu nestáli. Odmítla mou nabídku, aby si prohlédla naše kapsy a vyprovodila nás ke dveřím. Takže ty peníze nebyly zbůhdarma vyhozené.
Venku na chodníku jsem se otočil k Saulovi: „Řekl jsem nejbližší telefonní budka, ale když tam budeš se mnou, bude tam dost těsno. Co kdybychom šli k tobě?" Řekl prima, a že jeho auto je zaparkované na parkovišti blízko Desáté Avenue. Zamířili jsme na západ. Když řídí, nemluví o nic raději než já, ale může poslouchat, a tak jsem mu vyprávěl o nezvané návštěvě, která přišla dnes ráno. Saul na to řekl, že by tam býval rád také byl, že by si ji rád prohlédl.
Nechali jsme auto v garáži na Devětatřicáté ulici, kde si ho Saul vždycky nechává, a několik bloků jsme došli pěšky. Bydlí sám v nejvyšším patře adaptovaného domu na Osmatřicáté ulici, mezi Lexington Avenue a Třetí Avenue. Velký obývák osvětlovaly dva lustry a dvě stolní lampy. Jednu stěnu místnosti tvořila okna, druhá byla zastavěna knihami, a další dvě vyplňovaly dveře do pracovny a do haly, obrazy a police, které byly nacpané vším možným – od velkých kusů minerálu až po mroží kly. V protějším rohu stálo křídlo. Telefon stál na psacím stole mezi okny. Saul byl jediným soukromým detektivem v New Yorku, který toho roku pracoval za dvacet dolarů na hodinu, a mělo to své důvody.
Když jsem si sedl k psacímu stolu a začal vytáčet číslo, šel do ložnice, kde má přípojku. Bylo čtvrt na pět, takže Wolfe by už měl být dole ze skleníků. Mohl by to zvednout Fritz nebo on; to záleželo na tom, co kdo z nich právě dělal.
„Ano?" Byl to Wolfe.
„To jsem já. Mám podrobnou zprávu. Jsem v Saulově bytě. Nevezl jsem paní Bassettovou domů. Ve čtvrt na jednu jsem začal prohledávat pokoj Lucile Ducosové. V půl přišel Saul a nabídl se, že mi pomůže. Marie Garouová nám přinesla plátek výtečné tlačenky, za který jsem jí zaplatil sto dvacet dolarů. O tom se zmiňuji proto, abyste se nemusel ptát, jestli jsem už jedl. V půl čtvrté jsme našli proužek papíru, který Lucile skryla v knize. Napsala na něj Orrieho jméno a adresu. Že to provedl Orrie, mi došlo teprve včera večer, když jste se zmiňoval o tom, co říkali Hahn a Igoe o Bassettově posedlosti týkající se jeho manželky. Saul tvrdí, že jste si myslel, že Orrieho zabiju – že jste věděl, že ho zabiju. Nesmysl. Možná, že jste génius, ale tohle je nesmysl. Jednou jsem si vyhledal génia v té knize citátů. Někdo řekl, že všichni géniové mají nádech šMenství. Evidentně je –"
„Seneca."
„Evidentně je váš nádech šílenství zaměřen na mě. To bude třeba ještě někdy prodiskutovat. Máme tu teď jeden problém, který vznikl nalezením toho papírku v jedné z Luciliných knih – byla to The Feminine Mystique od Betty Friedanové. Mám ji tu teď s sebou, takže už není třeba, aby Saul dál pátral. Jak už jsem řekl, jsem teď u něj. Fred od vás bude očekávat instrukce. Pozveme ho sem a rozhodneme se, co budeme dělat, my tři. Mám nápad, ale musíme to ještě probrat. Co se mě týče, vy jste z toho venku. Řekl jste, že v případě Nixona a Watergate u vás převládají emoce, což se stalo asi i v tomto případě – narážím na to, co jste si myslel, že s Orriem udělám. Takže. Ted nebudu zavěšovat, budu čekat, jestli chcete něco říct."
Zavěsil.
Šel jsem ke klavíru, roztáhl prsty a udeřil do kláves. Takový akord prý naznačuje, že se člověk právě k něčemu rozhodl – to cituji Lily. Když jsem se otočil, stál za mnou Saul. Nic neříkal, pouze stál se zdviženým obočím.
Vysvětlil jsem mu to. „Jenom jsem se řídil instrukcemi. Wolfe nám přece dal instrukci, že máme ignorovat jeho rozhodnutí a instrukce."
„To je trochu zvláštní věta."
„Cítím se trochu zvláštně."
„I já. Chceš zavolat Fredovi, nebo mu mám zavolat já?"
Řekl jsem, že vzhledem k tomu, že zveme Freda do jeho bytu, myslím, že by mu měl zavolat on. Saul šel ke stolu a vytočil číslo. Nečekal dlouho. Fred musel sedět u telefonu. Určitě; nemá rád nedokončenou práci o nic víc než my.
Saul zavěsil. „Už je na cestě. Bude tu za půl hodiny, možná dřív. Dáš si mléko nebo bourbon, nebo něco jiného?"
„Nic, díky, teď si nedám nic. Slyšel jsi, jak jsem říkal, že mám nápad. Ale musím ho nejdřív důkladně promyslet. Je to

pořádně zapeklitý problém. Tebe něco napadá?“
„Ne. Musím to taky nejdřív trochu promyslet.“
Denní světlo pomalu dohasínalo. Saul rozsvítil světla a zatáhl závěsy. Sedl jsem si ke stolu, kde jsme obyčejně hrávali poker. Byla to zdaleka nejhorší brynda, do jaké jsem se kdy dostal. Když se na to člověk díval z jednoho úhlu, uviděl věc, která všechno postavila do jiného světla, a bylo nutno začít úplně znova. Například Jill, ta letuška, se kterou se Orrie oženil před pár lety, kdy se rozhodl, že se usadí a přestane se snažit dokázat, že Casanova byl úplný hudlař, jak jednou poznamenal Saul. Pořád ještě na něj byla silně vázaná, a jelikož ji teď čeká pěkný šok, ať už to podáme jakkoliv, proč jí tedy nevyužít? Nebo kupříkladu Dora Bassettová. Nevěděli jsme, co k Orriemu cítí teď, ale mohli bychom to zjistit a potom využít třeba jí. A tři nebo čtyři další možnosti. Ať už jsem přemýšlel o kterékoli z nich, základní otázka samozřejmě zněla – dostaneme se z toho se zdravou kůží? My čtyři? Zrovna v tom okamžiku, kdy zazvonil zvonek a Saul šel Fredovi otevřít, jsem si uvědomil, že zápasím se stíny. Ať už to zahrajeme jakkoliv, jedna věc se zkrátka stát musí. A bylo nutno vymyslet nejrychlejší a nejjistější způsob, jak to provést.
Saul, který je vždycky dobrým hostitelem, má několik židlí pro návštěvy připravených u pohovky a nápoje na servírovacím stolku – bourbon Mile pro Freda a pro mě a brandy pro sebe. Sedli jsme si a nalili si. Fred seděl na pohovce.
„Po telefonu jsem ti povídal,“ řekl Saul Fredovi, „že to bude porada. Ve skutečnosti je to válečná rada. Řekni mu to, Archie.“
„Pověz mu to ty. Věděl jsi to dřív než já.“
„Jenom proto, že mi to prozradil pan Wolfe. Ale dobře. Frede, udělal to Orrie. Orrie je zabil všechny tři.“
Fred přikývl: „Vím, že to byl on.“
Saul na něj civěl a pak pronesl: „Cože?“ Já jsem na něj taky civěl a pak jsem řekl: „To je poprvé, co od tebe slyším takovou kapitální lež.“
„Není to lež, Archie. Poznal jsem to, když Orrie požádal pana Wolfa, aby místo Saula dal Lucile Ducosovou jemu. Musel přece vědět, že mu ji pan Wolfe nedá. To bylo divné. A byla tu samozřejmě ještě jedna věc – věděl všechno o té místnosti u Rustermana. Ale nejpodezřelejší bylo to, že požádal o Lucile Ducosovou. To bylo úplně na hlavu postavené. Jenže jsem si samozřejmě myslel, že se pletu, protože pan Wolfe se tvářil, jako kdyby to bylo v pořádku.“
„Já jsem asi úplně mimo,“ povzdechl si Saul. „Připadám si jak Alenka v říši divů. Nejdřív Archie plní instrukce tím, že je ignoruje, a teď ty povídáš, že jsi věděl, že to byl Orrie, ale že sis samozřejmě myslel, že se pleteš…“
„Já jsem taky mimo,“ zašklebil jsem se. „Všichni jste to věděli dřív než já. Jsem degradován. Vy mluvte, já budu poslouchat.“
„Tys překonával překážku, kterou jsme my v cestě neměli,“ poznamenal Saul. „Věděl jsi, že Orrie se chce dostat na tvoje místo a myslel sis, že by se mu to mohlo podařit. Vždycky jsi se s ním snažil vyjít, dělal jsi mu ústupky, které bychom já nebo Fred nedělali. Je to ve tvých zprávách. Měl jsi klapky na očích, my jsme je neměli… Před chvílí jsi povídal, že tě něco napadlo. Takže ti ty klapky snad už konečně spadly. Pojďme se na to tedy podívat.“
Napil jsem se bourbonu a k tomu trochu vody. „Jenom jsem si myslel, že mám nápad. Ve skutečnosti mám vlastně jenom fakta. Dvě fakta. Za prvé, Orrie si tu kaši navařil, tak si ji taky sní. Jenom je potřeba mu ji naservírovat. Za druhé, Nero Wolfe, ten skvělý detektiv, ten génius, je teď naprosto bezmocný. Když bude jednat podle všech pravidel, sváže to mašlí a předá ten balíček Cramerovi. Bude muset svědčit u soudu pod přísahou o člověku, jehož služeb využíval a kterému léta důvěřoval. Jenže to Wolfe neudělá. Radši by strávil deset let za mřížemi, než tohle. Víte moc dobře, že to neudělá, a já jsem rád, že to neudělá. Všichni bychom totiž museli na veřejnosti vypovídat o chlapovi, se kterým jsme roky pracovali a hráli binokl.“
Lokl jsem si bourbonu, ale byl to příliš velký doušek, tak jsem ho chvíli zapíjel vzduchem. „Myslím, že by Wolfe pohled na Orneho Cathera nesnesl. Kvůli tomu jsme se také museli sejít tady, a ne v kanceláři. Před hodinou jsem mu do telefonu řekl, že seženeme Freda a rozhodneme se, co podnikneme. Ptal jsem se ho, jestli mi chce něco říct, a on zavěsil. Kdybychom přišli do kanceláře s Orriem, odešel by odtamtud. Nesnesl by to. Takže my –“
„Něco ti řeknu,“ ozval se Fred. „Já myslím, že bych to taky nesnesl. Kdyby sem teď Orrie vstoupil, neodešel bych odsud, já bych ho zabil. Mám u sebe svou pistoli, vždycky ji teď večer nosím s sebou. Ale nezastřelil bych ho, zlomil bych mu vaz.“
„Všichni bychom mu rádi zlomili vaz,“ zabručel Saul. „Jenže je zbytečné, abychom při tom sami riskovali krk. Jak říkal Archie – Orne si to bude muset vyžrat. A my mu to naservírujeme. Otázka je jenom jak.“ Podíval se na mě. „To byl asi ten nápad, který jsi chtěl promyslet.“
Přikývl jsem. „Všichni to budem muset promyslet.“ Podíval jsem se na hodinky, bylo skoro půl šesté. „Navrhuji, abyste mu zavolali a pozvali ho na devátou hodinu. Jenom na poradu. Co říkáš, Frede?“
Zvedl sklenici, prohlédl si ji a položil ji zpět. „Myslím, že jo. Do háje! Sakra, přece to musíme udělat, nebo ne?“
Saul vstal, došel ke stolu a zvedl telefon.

16

Nechtěl bych to podstoupit znovu. Teď nemám na mysli ty tři hodiny, během nichž jsme všechno probírali a rozhodovali se, co podniknout. Myslím tu hodinu, kterou jsme prožili poté, co Orrie přišel.
Nejsem si dokonce jistý, jestli bychom to vůbec podstoupili, kdyby nebylo té bomby. Připadali jsme si hloupě, alespoň já, jak jsme tam stáli u vchodových dveří, zatímco on stoupal do třetího patra. Stáli jsme tak, aby viděl jen Saula – Saula, který ve dveřích vítá přicházejícího hosta.
Jak už jsem se myslím zmiňoval, Orrie byl o centimetr vyšší než já, stejně silný, bez jediného deka tuku na těle. Jakmile vešel dovnitř, skočili jsme na něj – Saul zezadu, Fred a já ze stran a pevně jsme ho stiskli. Reflex jeho svalů, které

pracovaly samy od sebe, trval jen půl vteřiny. Saulova paže mu pevně sevřela krk. Nikdo nepronesl ani slovo. Saul ho začal prohledávat, nejdřív pravou stranu, potom levou. Zpod jeho levé paže vyndal Saul pistoli, což se samozřejmě dalo čekat. Hodil ji na koberec. Z náprsní kapsy však Saulova ruka vytáhla něco, co se nedalo čekat, protože Orrie nekouřil: aluminiovou tubu na doutník. Don Pedro.
Fred vydechl: „Ježíši Kriste."
Jak už jsem řekl, nebýt toho, nejsem si jistý, jestli bychom to vůbec podstoupili. Saul se přesvědčil, jestli je víko tuby pevně zašroubované, dal si ji do vlastní náprsní kapsy a dokončil prohledávání. Fred a já jsme uvolnili sevření a poodstoupili jsme. Orrie se otočil a udělal krok. Chystal se k odchodu. Opravdu. Saul tam stál a kopnutím zavřel dveře.
Promluvil jsem: „To byla chyba, Orrie. Jak tě mohlo napadnout přijít sem s tímhle v kapse? Za co nás máš?"
Fred zamumlal: „Tys to věděl, Saule. Tys řekl, že na něj máme skočit. Ježíši Kriste."
Saul se zamračil: „No tak, Orrie. Teď je řada na nás."
Nikdy mě nenapadlo, že Orrie Cather je hlupák. Nebyl to žádný Saul Panzer, ale hloupý mi nikdy nepřipadal. Jenže v té chvíli byl úplně zabedněný. „S čím?" zeptal se. „Dobře, nechte si to." Jeho hlas zněl skoro normálně, jenom trochu stísněně. „Nebudu se tu teď rozčilovat. Jdu domů."
„Tak to teda nejdeš. Pane Bože! Copak nechápeš, že jsi skončil? Z tohohle se nevykroutíš!"
Saul zvedl z koberce pistoli, starý Smith & Wesson ráže 38, který měl Orrie už léta, a dal si ji do kapsy. „No tak, Orrie. Pohni sebou. Musíme si promluvit." Chytil jsem ho za levou ruku. Škubnutím se mi vytrhl, udělal krok a pak už pokračoval chodbou až do velkého pokoje. Saul šel před ním a vedl ho přes celý pokoj až k pohovce. My čtyři jsme v tomhle pokoji hrávali binokl. V tomhle pokoji jsme obvinili Paula Ragoa z vraždy. Orne usedl na prostřední židli, Saul po jeho levici a Fred po pravici. Já jsem si sedl na pohovku. Když se Saul posadil, řekl: „Pověz mu to, Archie."
„Fred to řekl nejlíp," obrátil jsem se k Orriemu. „Z tohohle se nevykroutíš. Udat tě ale nepůjdeme. Nemusím ti snad vysvětlovat, proč by to –"
„Nemusíš mi vysvětlovat vůbec nic."
„Tak tedy nebudu. Jenom ti řeknu, co teď uděláme. Znemožníme ti žít. Já nebo Saul se zítra vydáme za Jill. S ní už jsi skončil. Skončil jsi taky s jakoukoli prací, nejen v New Yorku. Kdekoliv na světě. Nebudeš mít kontakt na žádné lidi, kteří něco znamenají. Znáš nás a znáš pana Wolfa. Víme, co nás to bude stát. Wolfa v penězích a nás v čase a úsilí. Ale to je naše daň za to, že nám nedošlo, jak budeme jednou litovat toho, že jsme s tebou dávno neskoncovali. Přesněji řečeno –"
„Neměli jste nikdy důvod se mnou –"
„Jistěže měli. Co třeba Isabel Kerrová? Před osmi lety. Dostal ses do průšvihu a byl jsi obviněný z vraždy. Byla pěkná fuška tě z toho vysekat. A –"
„Tenkrát to byla náhoda. Měl jsem smůlu, vždyť to víte moc dobře."
„Nech toho. To není jen náhoda, že jsi zabil tři lidi. To není –"
„To nemůžete dokázat. Nemůžete mi dokázat vůbec nic."
Fred pronesl: „Ježíši Kriste." Pokračoval jsem: „Nemusíme to dokazovat. Nechceme to dokazovat. Řekl jsem ti přece, že tě nepůjdeme udat, my ti chceme znemožnit žít. Vlastně bychom to mohli dokázat, ale víš, co by to znamenalo, zvlášť pro Nero Wolfa. Pravděpodobně bychom ti mohli dokázat toho prvního, Bassetta. Jak víš, poldové mají ten projektil, který ho zabil. Osmatřicítku. Ta pistole, ze které byl vystřelen, je teď pravděpodobně v Saulově kapse. A Pierre –"
„To byla sebeobrana, Archie. Bassett mě chtěl zničit."
„Pierre tě nechtěl zničit."
„Ale ano, chtěl. Když se dozvěděl o Bassettovi, vzpomněl si na mě a ten proužek papíru. Byl jsem zatracenej blázen, když jsem mu za ten kousek papíru dal sto dolarů. Chtěl po mně tisíc dolarů. Celej talíř. Přišel tu sobotu, dva dny po Bassettovi, a chtěl po mně talíř. Tvrdil, že to je všechno, co chce, že už se nevrátí, ale víš, jak to chodí. Jednou jsi sám říkal, že všichni vyděrači by měli být zastřeleni."
„Tys ho ale nezastřelil. Druhého dne nebo večera jsi šel do té místnosti u Rustermana a dal jsi mu tu věc do kapsy u kabátu. Potom tě chtěla zničit jeho dcera. A tys ji zastřelil. Ale policajti mají i tuhle kulku. Měl jsi ještě jednu bombu, možná, že jsi dostal dvě za cenu jedné, ale nemohl jsi ji na ni použít, protože Lucile věděla, co zabilo jejího otce. A tak sis tu bouchačku vzal s sebou dneska večer. Myslím, že Saul ovládl svůj hlas po telefonu perfektně, ale mám za to, že po zabití tří lidí jsi s nervy v koncích. A teď je řada na nás. Zničíme tě."
Saul se zvedl a odešel z pokoje. Někdy se dá cesta na toaletu odložit. Ale tohle nebyla toaleta, Saulovy kroky na dlaždicích haly pokračovaly do kuchyně. Fred vstal, protáhl si nohy a zase se posadil. Orrie se na něj podíval, pak jeho oči zabloudily zase ke mně. Nikdo nemluvil. Znovu se ozvaly kroky a Saul byl zpátky. Místo aby se vrátil na svou židli, přisedl si ke mně na pohovku a položil mezi nás to, pro co byl v kuchyni: kotouček lepicí pásky, kombinačky a několik papírových ručníků. Vyndal z kapsy tubu od doutníku Don Pedro, znovu vyzkoušel její víčko, stiskl ji uprostřed kleštěmi, pečlivě ji utřel papírovým ručníkem, položil ji na okraj druhého papírového ručníku, omotal ručník kolem ní a jeho okraje zasunul dovnitř vzniklé roličky. Potom vzal asi metr lepicí pásky a celé to polepil i s oběma konci. Bylo to velmi úhledně zabaleno za účasti pozorného publika.
„Necháme si tu pistoli," pronesl. „Jak jsi řekl, Archie, udat ho nepůjdeme, ale necháme si to tu pro všechny případy. Ale tohle mu můžeme dát. Souhlasíte?"
„Jistě," přikývl jsem. „Teď, když je to takový pěkný dárkový balíček. Frede?"
„Myslím, že jo." Fred také přikývl. „Dobrá."
Saul se zvedl a podával balíček Orriemu, ale Orrie si ho nevzal. Jeho ruce zůstaly na kolenou, kde se jeho ohnuté prsty pohybovaly sem a tam, jako by se nemohly rozhodnout, jestli se zatnou v pěst. Pořád měl ještě na sobě kabát. Saul k němu přistoupil, odhrnul mu kabát a sako, vložil tubu zpátky tam, kde ji našel, do vnitřní náprsní kapsy, a šel zpátky ke

své židli. Orrie vsunul ruku do kapsy a zase ji vytáhl. Byla prázdná.
„Dneska ráno nás navštívila Dora Bassettová," pronesl jsem směrem k Orriemu. „Vzal jsem ji nahoru do svého pokoje a trochu jsme si promluvili. Zítra navštívím Jill, jestli zrovna nebude mít let."
„Půjdu s tebou," řekl Fred. „Mám Jill rád."
„Já začnu u Del Bascoma," připojil se Saul. „Potom vezmu Pete Vawtera…"
Orrie vstal a vyrazil ze sebe: „Jdu za panem Wolfem."
Všichni jsme na něj zírali. Fred řekl: „Ježíši Kriste." Saul se Orrieho zeptal: „Jak se chceš dostat dovnitř?" Zavrtěl jsem hlavou: „To neudělá. Určitě ne. Přeskočilo mu."
Orrie se otočil a vyšel ven. Saul vstal a šel za ním, já ho následoval a Fred šel hned za mnou. V duchu jsem se obíral jedním bodem etikety – měl by člověk otevřít dveře odcházejícímu hostu, kterému právě vložil do kapsy bombu, o níž doufá, že ji ten člověk použije? Saul to neudělal; zůstal stát vzadu. Orrie nejen že si ty dveře otevřel, on je také za sebou zavřel. My tři jsme tam jenom stáli. Zámek zacvakl, ale Saul ještě zasunul zástrčku, což bylo rozumné. Orrie byl odborník na zámky. A my jsme nevěděli, co by se mu mohlo vylíhnout v hlavě. Nikomu z nás nebylo do řeči, jen jsme tam tak stáli.
„Nesázím nic," ozval jsem se. „Nesázím nic ani na jednu možnost."
„Ani já ne," přidal se Saul. „Ani pěťák. Jestli to bude trvat rok, bude to špatný rok pro nás pro všechny. A ty máš rodinu, Frede."
„Bůh ví, co bude. Důležitá je přítomnost. Což mi připomíná, že mám úplně prázdno v žaludku. Saule, myslíš, že bys obětoval kus toho vynikajícího maďarského salámu, který určitě schováváš v lednici?"
„To je teda otázka," zabručel Saul a zamířil do kuchyně.

17
Ve čtvrtek dopoledne ve čtvrt na dvanáct jsem stiskl knoflík u dveří našeho starého pískovcového domu a zazvonil si na Fritze, aby mi odemkl. Za mými zády stáli Saul a Fred. Fred přespal doma ve své vlastní posteli a vrátil se v devět hodin, ale já spal na pohovce v Saulově obýváku. Moc jsem to s tím spánkem nepřeháněl, stejně tak jako Saul; zapnuli jsme si rádio v šest a v sedm a v osm a v devět a v deset, abychom byli dobře informováni o nejnovějších událostech. Krátce po desáté jsem volal do Gazette a nechal tam vzkaz pro Lona Cohena, že budu k dosažení do jedenácti u Saula a potom v kanceláři. Wolfovi jsem nevolal. Řekl jsem mu, že se rozhodneme, co podnikneme, a chtěl jsem, aby si myslel, že jsme nad tím strávili celou noc. K snídani jsme si se Saulem dali dva tlusté plátky opečené šunky, šest ztracených vajec a k tomu asi tucet toustů s máslem, posypaných pažitkou. Saul pěstuje pažitku v krabici na kuchyňském okně. Tahle zpráva by nebyla přesná, kdybych napsal, že Wolfe překvapením otevřel pusu, když nás uviděl. Ale mohlo se to klidně stát, kdyby byl neslyšel naše hlasy v hale. Zato nám předvedl pěkné divadýlko. Dočetl si v knize rozečtený odstavec, pak si dal načas se zakládáním tenkého proužku zlata, který používal jako záložku, odložil knihu a pronesl: „Dobré jitro."
Saul šel k červenému křeslu, Fred si přitáhl žluté a já jsem šel ke svému stolu, posadil jsem se a řekl: „Požádal jsem Saula, aby vám podal zprávu sám. Stalo se to konec konců v jeho bytě."
Saul spustil: „Fred přišel asi hodinu po tom, co vám Archie telefonoval. Zavolal jsem Orriemu a požádal ho, aby přišel v devět hodin. Rozhodli jsme se, že se pokusíme přesvědčit ho, aby se zabil sám. Když přišel, bez varování jsme se na něj vrhli. Měl u sebe svoji pistoli, jako obvykle, a v kapse saka měl tubu od doutníku Don Pedro. Šli jsme dovnitř, sedli jsme si a zhruba půl hodiny jsme mluvili. Většinou Archie. Řekl Orriemu, že mu chceme znemožnit žít. Orrie tvrdil, že ho Bassett chtěl zničit a Pierre že po něm chtěl tisíc dolarů. Zajistil jsem tu doutníkovou tubu lepicí páskou a dal jsem mu ji zpátky do kapsy. Jeho pistoli jsme si nechali. Odešel krátce před desátou hodinou."
Wolfe řekl: „Uspokojivé," ale řekl to jen svýma očima. Jeho ústa zůstala pevně sevřena. Opřel se, zavřel oči a zhluboka dýchal. Saul se na mě podíval a chtěl něco říct, ale neřekl to, protože ho přerušil zvuk. Dva zvuky. Nejprve zazvonění zvonku a o chvíli později obrovská rána a rachot, někde blízko. Vyskočili jsme a běželi jsme do haly, Fred první, protože byl nejblíž. Ale v hale se zastavil a já jsem ho předběhl. Když jsem se blížil k domovním dveřím, zpomalil jsem, protože podlaha byla pokryta střepy. Ze skleněného panelu dveří nezbylo nic než několik zubatých okrajů. Vytáhl jsem zástrčku a otevřel dveře aspoň natolik, abych se jimi mohl protáhnout. Vyšel jsem ven.
Dole na chodníku, na úpatí schodů, ležel kabát Orneho Cathera. Alespoň seshora to tak vypadalo. Sešel jsem těch sedm schodů, a pak jsem uviděl jeho obličej. Ten byl celkem v pořádku. Měl svůj obličej příliš rád na to, aby držel bombu tak, jako ji držel Pierre. Uplynulo devět dní a deset hodin, dvě stě dvacet šest hodin od té doby, co jsem takhle stál a dával se na to, co bývalo Pierrovým obličejem.
Zvedl jsem hlavu. Vedle mě stáli Saul a Fred, každý po jedné straně. „Dobře," řekl jsem. „Zůstaňte tady. Jdu dovnitř a zavolám Lonu Cohenovi. Něco mu dlužím."

18
V půl desáté toho večera, což bylo o hodinu později než obvykle, jsme Wolfe a já odcházeli z jídelny, abychom si dali kávu v kanceláři, když zazvonil zvonek. Wolfe vrhl pohled k předním dveřím. Nezastavil se, ale dobře si všiml, kdo to je. Opravárenská a stavební firma, kterou zastupoval Ralph Kerner, nám totiž (na moje neodbytné naléhání) odpoledne opravila dveře způsobem, jenž opět umožňoval nerušený výhled zvenčí neprůhledným sklem.
Zástrčka byla také nová a špatně pasovala. Vytáhl jsem ji a vstoupil inspektor Cramer.
Věnoval mi zvláštní pohled, jako by se mě chtěl na něco zeptat, ale nevěděl, jak na to. Potom se rozhlédl kolem sebe. Přelétl očima stopy po výbuchu na stěnách, na lavici a věšáku a také na koberci. Prohodil jsem: „Sklo. Měl jste to vidět."

„Jo, to jsem měl," odpověděl a vykročil na konec haly. Šel jsem za ním.
Vždycky zamíří přímo k červenému křeslu, ale tentokrát to neudělal. Popošel tři kroky, zastavil se a rozhlédl se – zleva doprava a pak zprava doleva. Pak došel k velkému globusu a otočil jím pěkně pomalu kolem dokola, nejdřív doprava a potom doleva, zatímco já tam stál a koukal. Potom si svlékl kabát a hodil ho na žluté křeslo, došel k červenému, posadil se pronesl: „Tohle jsem toužil udělat už léta. Nevím, jestli jsem vám někdy řekl, že tohle je největší a nejlepší globus, jaký jsem kdy viděl. Určitě jsem vám nikdy neřekl, že tohle je ta nejlepší pracovna ze všech, co znám. Nejlíp vypadá. Říkám vám to teda teď, protože to tu už možná nikdy neuvidím."
„Opravdu?" Wolfe nadzdvihl obočí. „Jdete do důchodu? Nejste na to ještě dost starý."
„Ne. Neodcházím do důchodu. Možná že bych měl. Nejsem na to sice dost starý, zato jsem dost unavený. Ale, abychom si rozuměli – vy odcházíte. Můžete tomu říkat třeba důchod."
„Očividně jste byl mylně informován. Nebo jsou to jen vaše dohady?"
„Ne, to není jen moje domněnka." Cramer vyndal z kapsy doutník, nebyl to ale Don Pedro, strčil ho do pusy a stiskl zuby. Pak ho zase vyndal. Už léta si žádný doutník nezapálil. „Bez legrace, Wolfe. Tentokrát jste odepsaný. Nejen u okresního zástupce, ale i u policejního komisaře. Myslím, že dokonce mluvil se starostou. Nenahráváte tenhle rozhovor?"
„Jistěže ne. Moje čestné slovo, jestli ho potřebujete."
„Nepotřebuji." Cramer si vložil doutník mezi zuby, vyndal ho, hodil ho směrem k mému odpadkovému koši a o půl metru ho minul. „Víte," pokračoval, „vlastně ani nevím, jak moc hloupý si myslíte, že jsem. Nikdy jsem to přesně nevěděl."
„Fuj. To je ale pitomost. Moje vědomosti o vás nejsou přece pouhé domněnky. Já vás znám. Vaše mentální procesy mají určitě své hranice, stejně tak jako moje, ale vy nejste vůbec hloupý ten výraz jste použil vy. Kdybyste byl hloupý, došel byste skutečně k závěru, že jsem hotový – zase váš výraz – a nebyl byste přišel. Přenechal byste mě okresnímu státnímu zástupci, aby mě potrestal – snad jen s trochou lítosti, že už nikdy nebudete mít další příležitost roztočit ten globus."
„To nemyslíte vážně, já jsem ho přece neroztočil."
„Zatočil jste s ním, zarotoval, zakroužil, otočil ho – jak chcete. Takže proč jste přišel?"
„To řekněte vy mně."
„To vám klidně řeknu. Protože máte podezření, že třeba nejsem úplně hotový, že by někde mohla být díra, kterou bych dokázal vyklouznout… A vás zajímá, kde ta díra je a jak to provedu."
„To by teda muselo být vyklouznutí. Vy a vyklouznout?"
„No tak! Přestaňte se vysmívat mému způsobu vyjadřování. Volím taková slova, která slouží mému záměru. Archie, řekněte Fritzovi, že může přinést kávu. Tři šálky. Nebo byste chtěl raději pivo? Nebo brandy?"
Cramer řekl, že ne, že by si dal kávu, a já jsem odešel. I když jsem byl unavený po dlouhém, těžkém dnu, kdy jsem musel zařídit takové věci jako oznámit Jill, co se stalo s Orriem, vůbec jsem se nevlekl. Taky jsem byl zvědavý, kudy Wolfe vyklouzne. Když jsem se vrátil, Wolfe zrovna mluvil.
„…ale nemám v úmyslu vám říct, co se chystám udělat. Vlastně se nechystám udělat vůbec nic. Budu se povalovat a lenošit, poprvé po deseti dnech. Budu číst knihy, pít pivo, diskutovat o jídle s Fritzem, hrát si se slovíčky s Archiem. Možná si popovídám i s vámi, jestli budete mít příležitost se tady zastavit. Jsem volný, pane Cramere. Jsem v klidu."
„Hloupost. Přišli jste o licence."
„Myslím, že ne na dlouho. Až přinesou kávu –"
Už tu byla. Přišel Fritz s tácem. Položil jej na Wolfův psací stůl a odešel. Wolfe všem nalil, a nezapomněl při tom, že Cramer si dává cukr a smetanu, ačkoli to byly už nejméně tři roky, co si s námi naposledy dával kávu. Vstal jsem, podal jsem šálek Cramerovi, vzal jsem si svou kávu, posadil se, zamíchal a usrkl jsem. Dal jsem si nohu přes nohu doufaje, že do večera také budu v klidu.
Wolfe se napil – on snese kávu hodně horkou, na rozdíl ode mě – a pohodlně se opřel. „Řekl jsem vám před devíti dny," začal, „v úterý minulý týden, že vám neprozradím absolutně nic. To opakuji. Neprozradím vám nic. Ale máte-li zájem, vytvořím takovou hypotézu. Představím si určitou situaci a popíšu vám ji. Chcete, abych to udělal?"
„Můžete začít. Vždycky vás můžu zarazit." Cramer spolkl příliš velký doušek horké kávy. Měl jsem obavy, že ji bude muset vyplivnout, ale začal pracovat ústy a čelistmi a nakonec ji šťastně dopravil do žaludku.
„Dlouhou a složitou hypotézu," pokračoval Wolfe. „Předpokládejme, že před pěti dny, minulou sobotu, mě nahromaděním jistých faktů, okolností a pozorování dovedlo k podezření, že jeden z mužů, který se mnou léta spolupracoval, spáchal tři vraždy. První z oněch okolností jsem zaznamenal toho rána, co Pierre Ducos zemřel v mém domě. Když mi Archie – teď vynechám formality – Archie prozradil, co Pierre říkal, když přišel. Odmítl sdělit Archiemu jakékoliv podrobnosti; chtěl všechno říct jenom mně. Snad to byla moje samolibost, co způsobilo, že jsem této okolnosti věnoval zpočátku tak málo pozornosti… Pierre si myslel, že jsem nejlepší detektiv na světě… Všechno je marnost."
Napil se kávy. „K druhé okolnosti jsem se dopracoval ve středu večer, včera to byl týden, když mi Orne Cather nabídl, že mi věnuje svoje služby. Že je nechce zaplatit. Udělal tu nabídku první, dříve než Saul Panzer nebo Fred Durkin. To neodpovídalo jeho povaze. U něj to bylo nápadné. Nemusím, doufám, znovu zdůrazňovat, že se jedná o pouhou sérii hypotéz?"
„K čertu, ne! Jen si teoretizujte. Jasně. Pokračujte."
„Třetí věcí byl nesporný fakt. Nejlepší příležitost – a vlastně jediná, o které jsem věděl – jak dát tu bombu do Pierrova kabátu se nabízela, když byl v práci a jeho kabát visel v jeho skříňce v restauraci. Orrie Cather tu místnost dobře znal; jednou tam pomáhal při vyšetřování. A žádný zámek pro něj nebyl překážkou.
Čtvrtým faktem bylo to, že paní Harvey H. Bassettová se ptala své přítelkyně na Archieho Goodwina – jestli ho viděla

a jestli už vypátral, kdo zabil Pierra Ducose. Pátým zjištěním bylo to, že pan Bassett byl posedlý svou manželkou – což je informace, kterou nám dodali dva z těch pánů, kteří se zúčastnili Bassettovy večeře. V té chvMi jsem poprvé začal uvažovat o tom, že je možné, aby do toho byl Orrie Cather nějak zapleten. Šestou okolností totiž byla moje znalost Orrieho kontaktů se ženami a jeho obvyklého chování vůči nim."
Dopil šálek a znovu si nalil. Vzal jsem Cramerův a svůj šálek a oba jsem je dolil.
„Jak jsem řekl," znovu začal Wolfe, „je to dlouhá a složitá hypotéza. Sedmým pozorováním bylo to, že se jeden z těch mužů ještě jednou zmínil o paní Bassettové. Osmým pozorováním bylo další jednání Orrieho Cathera, které se zcela vymykalo jeho povaze. Za jeho přítomnosti jsem řekl Saulu Panzerovi, aby navštívil Lucile Ducosovou a pokusil se zjistit, jestli něco ví, a když ano, tak co. Orne mi navrhl, že by ji navštívil místo Saula. Bylo u něj něčím nevídaným, aby naznačoval, že je v něčem lepší než Saul, ať už se jednalo o cokoliv. A následujícího dne, minulou sobotu, přišel devátý a poslední fakt – Lucile Ducosová byla zastřelena, když ráno odcházela z domova. To bylo rozhodující. To podtrhlo a sečetlo všechna má ostatní pozorování a učinilo je středem mého zájmu. Už nebylo jen domněnkou, že Orrie je do tohoto případu zapleten; byl to závěr."
Tak, jak to Wolfe podal, to byl nesporně logický závěr. Lucile Ducosová byla zabita před pěti dny. Měl jsem na to přijít. My všichni jsme na to měli přijít. V některé z minulých kapitol jsem napsal, že většinu z vás to už pravděpodobně napadlo. Jenže jsem také napsal, že vy to jenom čtete, kdežto my byli uprostřed toho dění. Pro nás to bylo něco, jako kdybychom měli předpokládat, že jeden z členů naší domácnosti spáchal tři vraždy. Rodinná záležitost.
Wolfe pokračoval: „Dovolte mi vyslovit ještě jednu hypotézu. Předpokládejme, že Archie a Saul včera, poté, co došli ke stejnému závěru, jeli do toho bytu na Čtyřiapadesáté ulici, prohledali pokoj Lucile Ducosové a našli něco, co vaši lidé nenašli. Proužek papíru, který byl ukryt v jedné knize na polici, na který si slečna Ducosová napsala Orrieho jméno a adresu. To způsobilo –"
„Pane Bože! Chci to mít. Nemůžete –"
„Fuj! Tohle je přece jen hypotéza. Takže to způsobilo, že považovali za nezbytné vynaložit všechen čas a energii na hledání dalších důkazů podporujících tento jejich závěr. Jeli do Saulova bytu, pozvali také Freda, probrali situaci a požádali Orrieho Cathera, aby za nimi přijel. Když se dostavil, seznámili ho s výsledky svých úvah. Navíc mu sdělili, že mu s mou pomocí znemožní žít. Také mu odebrali zbraň a nechali si ji."
Wolfe se napil kávy a znovu se pohodlně opřel: „Nyní na místo výmyslů nastupuje realita. Tohle už znáte. Dnes dopoledne v půl dvanácté zazvonil Orrie Cather na můj zvonek a zřítil se mrtvý na chodník. Evidentně měl ty bomby dvě. Seržant Stebbins mi prozradil, že se našly hliníkové střepy podobné těm, které se nalezly před deseti dny na podlaze toho pokoje nahoře. Je zřejmé, že Orrie Cather ani nečekal, až mu někdo přijde otevřít. Bylo mu totiž jasné, že nebude vpuštěn dovnitř." Wolfe se narovnal, vyprázdnil svůj druhý šálek a natáhl se, aby ho odložil na tác. „Je tam ještě horká káva, máte-lí chuť. Já už jsem dopil."
Cramer na něj zíral. „A to říkáte, že se budete povalovat. Lenošit. To je neuvěřitelné. Vy jste neuvěřitelný. Prý jste v klidu! Dobrý Bože."
Wolfe přikývl. „Ještě jste neměl čas promyslet to ze všech stran. Nejprve z vašeho úhlu pohledu. Předpokládejme, že Orrie Cather žije a tento rozhovor se neuskutečnil. Kde byste byl? Nejen, že byste proti němu neměl vůbec žádné důkazy; vy byste dokonce ani neměl podezření, že je do toho zapleten." Otočil se ke mně. „Kolik sázíte, že by pan Cramer Orrieho nikdy nepodezříval?"
„Sto ku jedné. Přinejmenším."
Wolfe se obrátil zpátky ke Cramerovi. „A to je vaše chyba, pane. Jediným důkazem, který by byl přesvědčivý i pro porotu, byl totiž kousek papíru s Orrieho jménem, který Lucile Ducosová ukryla v knize. Vaši muži její pokoj prohledávali a nenašli ho. Archie a Saul ho našli. A vy teď ani nevíte, jestli byl ten papír zničen, nebo je tady v mém sejfu. A kdybychom já, Archie, Saul a Fred a Orrie nadále odmítali vypovídat, nejen že byste neměli žádné důkazy, vy byste ani neměli žádné podezření. Orriemu by nehrozilo usvědčení ze zločinu a téměř jistě by k tomu ani nikdy nedošlo. Jen byste za čas k vašemu seznamu nevyřešených vražd přidali tři případy."
Cramer seděl se sevřenými čelistmi. Ten kousek papíru, který policii unikl, ho musel strašně štvát. Kdyby ho byli našli… Ne. Nechtěl bych se tu teď pokoušet černobíle vymalovat, jak by to asi vypadalo, kdyby ho našli.
„Očividně," pokračoval Wolfe, „to nechcete komentovat. Takže takhle vypadá situace z vašeho úhlu pohledu. A teď jiný úhel okresní státní zástupce. Orrie Cather už nežije. Předpokládejme, že až odsud odejdete, půjdete ke státnímu zástupci – ne, už je po desáté. Předpokládejme tedy, že za ním půjdete zítra ráno a budete ho informovat o tomto rozhovoru. Dokonce předpokládejme, že si náš rozhovor nahráváte…"
„Víte zatraceně dobře, že to není pravda!"
„Představme si, že je, a vy mu tu nahrávku dáte. Jenže když je Orrie Cather mrtev, co může dělat? Nemůže proti němu vznést obvinění, ačkoli se jedná o tři vraždy. Může chtít samozřejmě dostat nás, všechny čtyři – nechá naše propuštění na kauci prohlásit za neplatné, zavře nás, postaví nás před soud a usvědčí… Usvědčí z čeho, když nebudeme vypovídat? Že odmítáme poskytnout důkazy? Důkazy o čem? O vraždě ne; žádný případ vraždy přece nebude soudně projednáván – vždyť není koho obvinit a usvědčit. Může nám snad dokázat spoluúčast na vraždě? Jak, když nebudeme vypovídat? Nesmysl! Může se pokusit dostat zprávu, třeba i magnetofonový záznam, o tomhle rozhovoru do soudního jednání? Ještě jednou nesmysl!" Wolfe se odmlčel. Pak asi o tři milimetry pokrčil rameny. „Jak vidíte, možnosti jsou dost omezené."
Obrátil dlaň vzhůru. „Jelikož je však státní zástupce důvtipný muž, mohl by nás pravděpodobně neustále obtěžovat, i když nevím přesně jak. Má své postavení a svůj personál, moc a prestiž, které mu poskytuje jeho funkce. Ale já si také umím poradit. Já mám deset miliónů lidí, kteří se rádi nechají informovat a pobavit. Mám velmi dobré vztahy s redakcí jedněch populárních novin. Jestliže se státní zástupce rozhodne usilovat o naše stíhání, já se budu snažit o to, aby

toho litoval.“ Obrátil se znovu ke mně. „Archie, kolik sázíte, že nám vrátí licence ještě před koncem roku?“
Pokrčil jsem rameny. „Bez rozmýšlení bych to tipoval tak dvacet ku jedné.“
Wolfe se otočil zpět ke Cramerovi. „Já jsem si tím téměř jistý. A začátek příštího roku je více než uspokojivý.“ V tomhle roce jsem už beztak v nepříjemně vysoké daňové skupině a stejně bych žádné další zakázky nebral. Pane Cramere, máte-li nějaké otázky, týkající se mé složité hypotézy, mohu vám je zodpovědět.“
„Chtěl bych se na jednu věc zeptat. Jak schovala slečna Ducosová ten papírek do té knihy? Vložila ho mezi stránky?“
„Ne. Ukryla jej důmyslněji – popsanou stranou dolů, nalepený na listu papíru, jímž přelepila zadní předsádku.“
„Jak se jmenuje ta kniha?“
„The Feminine Mystique, od Bety Friedanové. Přečetl jsem ji. asi do třetiny.“
„Kde je?“
Wolfe mávl rukou. „Mám za to, že byla zničena.“
„Nesmysl. To byste neudělal, Wolfe. Chci tu knihu. A ten proužek papíru!“
„Pane Cramere.“ Wolfe zvedl hlavu. „Ještě jste si to zřejmě dobře nepromyslel. Pokud totiž oficiálně přiznáte existenci těchto důkazů a to byste musel, kdybych vám je předal – kam se tím dostanete? Budete muset informovat o celém tomto rozhovoru okresního státního zástupce, a budete samozřejmě muset oznámit, že si myslíte, že to není pouhá snůška hypotéz, ale soustava faktů. Proč byste to však dělal? Jak jsem už řekl, vaše duševní pochody mají své hranice, ale nejste hlupák. Byl byste pravděpodobně dohnán k tomu, abyste věc dlouho a obtížně vyšetřoval, aniž byste dosáhl odpovídajícího výsledku – například byste mohl odhalit, jak se pan Bassett dozvěděl Orrieho jméno a adresu, ale co pak? Je úplně jedno, co zjistíte, dokonce i jak přesvědčivé důkazy získáte, protože tady zůstává ten dominantní fakt, že Orrie Cather je mrtvý.“
„A vy jste ho zabil! Vaši muži ho zabili na váš příkaz.“
Wolfe přikývl. „Neberu vám právo interpretovat to takhle. Já bych to samozřejmě vysvětlil jinak. Řekl bych, že konečnou odpovědnost za smrt Orrieho Cathera spočívá v činnosti genů v okamžiku jeho početí. Ale to by mohlo být vykládáno jako odmítnutí svobodné vůle, a tu já neodmítám. Jestli vás těší, když si myslíte, že jsem ho zabil, nebudu se s vámi hádat. Deset dní jste na tom tvrdě pracoval a mělo by se vám dostat alespoň nějakého zadostiučinění.“
„Na zadostiučinění vám kašlu.“ Cramer se postavil. „Ano, deset dní. Budu o tom přemýšlet.“ Šel a vzal si kabát. Oblékl si ho, vrátil se zpátky k rohu Wolfova psacího stolu a řekl: „Jdu domů a pokusím se trochu odpočívat. Vy jste se asi ještě nikdy nepokoušel trochu odpočívat. A nejspíš se o to ani nikdy pokoušet nebudete.“
Otočil se, uviděl globus, došel k němu a roztočil jej tak prudce, že ještě stále rotoval, když on sám už zmizel v předsíni. Pak se ozvalo zaklapnutí domovních dveří a Wolfe řekl: „Přinesl byste brandy, Archie? A dvě sklenice. Jestli je Fritz vzhůru, tak ho vemte s sebou a sklenice přineste tři. Pokusíme se trochu odpočívat.“